PROBA FOCULUI 50.000

ACTUL I

Bancherul Alexe ar fi cel mai perfect om din lume dacă n'ar avea un defect. E neîncrezător, atât de neîncrezător încât se îndoeşte de sine însăşi. Scrie, în momentul ridicării cortinei, în vastul său birou, când deodată cineva bate în uşă.

Alexe. — Intră ! (văzând pe noul venit). Ah, tu eşti, Mircea? (Mircea e prietenul intim a lui Alexe, fost coleg de bancă şi tovarăş în câteva speculaţiuni comerciale).

Mircea. — Da, sunt eu, dragă Alexe. O să-ţi explic rostul vizitei.

Alexe. — Stai jos şi vorbeşte.

Mircea. — Imposibil.

Alexe. — Cum ? Nu vrei să vorbeşti ?

Mircea. — Să vorbesc da... dar nu pot să stau jos. Sunt foarte grăbit. Uite, vezi acest plic ?

Alexe. — Da.

Mircea. — Înăuntru sunt 50.000 lei. Deoarece peste o oră plec şi nu vreau să am cu mine aceşti bani, te rog să-i ţii tu până la înapoierea mea.

Alexe. — Cu plăcere chem imediat casierul şi contabilul (Apasă pe un buton. Cei doi funcţionari intră). Treceţi în contul domnului Mircea 50.000 lei. Şi tu (lui Mircea) aşteaptă un moment, ce dracu ! Vreau să-ţi dau o recipisă...

Mircea. — Ascultă dragă, n'am timp... dacă vrei, trimite-mi chitanţa la Milano, unde voi sta vreo zece zile; dacă nu vrei, n'o trimite. Ne vom revedea la întoarcere.

Alexe. — Scuză-mă, Mircea, într'o minută e gata chitanţa.

Mircea. — Mai am de lucru, în oraş. Lasă-mă...

Alexe. — Cum vrei (Mircea ese).

ACTUL II

Au trecut 15 zile. Înapoiat dela Milano, Mircea vizitează pe prietenul său Alexe.

Mircea. — Dacă vrei, înapoiază-mi cei 50.000 lei...

Alexe. — Mă rog, cari 50.000 lei ?

Mircea. — Cum asta ? Banii pe cari ţi i-am lăsat la plecare...

Alexe, (prefăcându-se mirat, în gradul cel mai înalt). — Tu mi-ai dat 50.000 lei ? Eşti sigur ?

Mircea, (îşi pierde răbdarea). — Hai, lasă glumele la o parte! Ţi-am dat 50 bilete a câte o mie ! E posibil să nu-ţi aduci aminte ? Ai vrut chiar să-mi dai o recipisă.

Alexe. — Ascultă. Nu-mi amintesc de loc.

Mircea. — Imi pare rău pentru memoria ta. Din fericire au mai fost atunci şi doi funcţionari de-ai tăi. Casierul şi contabilul au văzut când ţi-am predat un plic cu 50.000 lei. Intreabă-i pe ei, dacă nu-ţi aduci aminte tu.

Alexe. — Să vedem. (Cei doi funcţionari chemaţi printr'o apăsare pe buton, intră în birou). Aţi văzut că d. Mircea mi-a dat, acum 15 zile, 50.000 lei ? Dumnealui afirmă cu tărie. Eu, din partea mea, ignorez. Ce ştiţi voi ?

Cei doi funcţionari, (în cor). — 50.000 ? O, nu ! N'am văzut aşa ceva !

Alexe. — Bine. Puteţi pleca ! (Cei doi funcţionari ies. Lui Mircea). Vezi !

Mircea, (mânios). — Dar asta e un furt ! Eşti un hoţ !

Alexe. — Mai încet, mai încet prietene. Calmează-te. (Deschide sertarul). Iată banii !

Mircea. — Dar...

Alexe. — Am vrut numai să văd dacă pot să contez pe funcţionarii mei...

CORTINA

INAINTARE IN GRAD

Robinson Crusoè (către servitorul său Vineri). — *Şi dacă vei fi harnic şi mai departe, la prima înaintare te voi numi Sâmbătă !*

— *Azor, vino aici !*

— *N'aveţi grijă, doamnă, sunt vegetarian.*

Mişmişuri

FILANTROPIE

— Eu, dacă aş găsi un portofel căptuşit cu bancnote de o mie lei, ştiu bine ce-aş face : l-aş păstra... Tu ai proceda la fel, nu-i aşa, Nicule ?

— Da... însă înainte m'aş informa dacă nu l'a perdut cumva vreun om sărac !...

*

PROCES VERBAL

Două automobile se ciocnesc pe o stradă centrală a Bucureştilor. Nimic grav: o aripă ruptă, atât tot. Un cerber dela circulaţie vine la locul accidentului. Tacticos, el scoate din veston un carnet.

— Este vreun martor? întreabă el pe curioşii strânşi ca la urs.

— Da, eu am văzut cum s'a produs accidentul, răspunse un trecător cu accent strein, probabil funcţionar la vreo legaţie streină.

— Cum este numele d-tale ? întrebă agentul.

— Naruhighohigasky Kuny.

— Cum se scrie numele ăsta?

— Foarte simplu, Naruhighohigasky Kuny.

Agentul ezită. Ca să scrie un asemenea nume i se pare o sarcină prea grea, aproape imposibilă ; iată de ce el întreabă :

— Nu mai sunt alţi martori?...

Apoi, după câteva momente adăugă :

— Fiindcă ăsta n'a văzut nimic!...

MARII UMORIȘTI

O vânătoare de tigri

de **Cami**

ACTUL I

Plecarea

Scena reprezintă casa vânătorului îndrăzneț

SOȚIA VÂNĂTORULUI INDRĂZNEȚ. — *Atunci ești hotărît să mergi la vânătoare de tigri cu un dulap cu oglindă ?*

VÂNĂTORUL INDRĂZNEȚ. — *Da, doamnă. Plec astăseară cu bătrânul meu servitor.*

SOȚIA VÂNĂTORULUI INDRĂZNEȚ. — *Și asta e o ideie sucită! Nu înțeleg decât tii cu tot dinadinsul să duci cu tine un servitor tânăr, sub pretextul că are aparența unui servitor bătrân.*

SERVITORUL ALBINI (intrând). *Dulapul cu oglinda e împachetat. Totul e gata pentru plecare.*

VÂNĂTORUL INDRĂZNEȚ. — *Bravo bătrâne servitor. Prepară mașina care ne va duce la vapor.* (Secretarul iese).

SOȚIA VÂNĂTORULUI INDRĂZNEȚ. — *Ia cel puțin o pușcă sau o armă oarcare pentru a te apăra!*

VÂNĂTORUL INDRĂZNEȚ. — *Nu, doamnă. Pentru a vâna tigri mi-e de ajuns un dulap cu oglindă. La revedere* (iese).

ACTUL II

Vânătoarea

Scena reprezintă un deșert sălbatec

VÂNĂTORUL INDRĂZNEȚ (către servitorul Albino care așează dulapul cu oglindă în mijlocul deșertului). *Văd la orizont doi tigri cari își îndreaptă pașii spre noi. Să intrăm în dulapul cu oglindă.* (Intră cu Albino în dulapul cu oglindă și închide cu grijă ușile). — *Voiu supraveghia vânatul prin gaura broaștii!*

SERVITORUL ALBINO (cu vocea tremurătoare). — *Scuzați-mi indiscreția dar sunt curios să văd ce fac tigrii.*

VÂNĂTORUL INDRĂZNEȚ (privind prin gaura broaștii). — *Se privesc în oglindă. Tocmai ceeace vroiam. Dă-mi puțină carne.* (Servitorul îi întinde o bucățică de carne). *Acum să ieșim.* (Deschide dulapul și iese urmat de credinciosul său servitor Albino. Vânătorul îndrăzneț arată tigrilor bucățica de carne și o aruncă în dulap. Tigrii se reped în dulap).

VÂNĂTORUL INDRĂZNEȚ (închizând cu cheia dulapul cu tigri). — *Iată-i în capcană!*

SERVITORUL ALBINO (cu vocea tremurătoare). — *V'ași fi foarte recunoscător, stăpâne, dacă ați vrea să-mi explicați cum de nu ne-au devorat tigrii!*

VÂNĂTORUL INDRĂZNEȚ. — *Nu ne-au devorat pentru că s'au privit în oglindă. Această oglindă are proprietatea de a micșora tot ceeace reflectează. Tigrii s'au văzut în oglindă de mărimea unei pisici. Mai întâiu, surprinși, dar apoi convinși, prin autosugestie, ei s'au crezut pisici. Și de aceia au preferat bucățica de plămân de bou!* (Privește ceasul). *E târziu să ne înapoiem acasă.*

ACTUL III

Distracția fatală

Scena reprezintă locuința vânătorului îndrăzneț

VÂNĂTORUL INDRĂZNEȚ (intră în dormitorul soției sale). — *Iată-mă înapoiat cu doi tigri vii, în dulapul meu cu oglindă. O să facem din ei două blănuri pentru divan, frumoase.*

SOȚIA VÂNĂTORULUI INDRĂZNEȚ. — *Dar mai întâi trebue să ucizi tigrii, ca să faci din ei blană.*

VÂNĂTORUL INDRĂZNEȚ. — *Nu e necesar. Îi voiu dresa și-i voiu obișnui să se facă ei de bună voie blănuri. E nevoie de puțină răbdare. Totuși va trebui să fii atentă să nu-i lași să cadă de pe fereastră, când îi vei scutura de praf.*

SOȚIA VÂNĂTORULUI INDRĂZNEȚ. — *Dar unde e bătrânul tău servitor ?*

VÂNĂTORUL INDRĂZNEȚ. — *Așează tigrii în cameră. Dar, știi, vreau să-l concediez. Nu mai are niciun fir alb de păr. S'a înspăimântat în ziua vânătoarei de tigri, și de frică părul său alb a devenit negru!*

VOCEA SERVITORULUI ALBINO (de departe). — *Ajutor! Ajutor!*

SOȚIA VÂNĂTORULUI INDRĂZNEȚ. — *Doamne! Ce s'a întâmplat?*

VÂNĂTORUL INDRĂZNEȚ (după zece minute de reflecție). — *Acum înțeleg cauza acestor strigăte. Dar distrat mai sunt! Am uitat să scot din dormitorul meu dulapul cu oglinda obișnuită. Acea oglindă nu micșorează obiectele cari le reflectează. Tigrii s'au oglindit înăuntru, s'au văzut în mărime naturală, și-au adus aminte că sunt fiare și s'au aruncat asupra bătrânului servitor devorându-l. In fond nu-mi pasă, pentru că am decis să-i dau drumul.* (Aprinde o țigară).

Trad. de **Mello**

MAMA PEDEPSINDU-ȘI FIUL :

— *Crede-mă, copilul meu că pe mine mă doare mai tare!...*
(Lüstige Blätter).

IN PARADIS

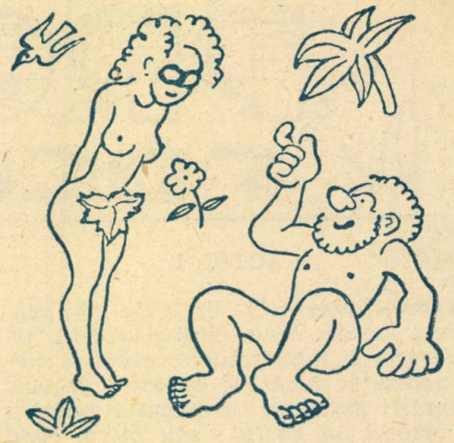

— *Cucu, Adam! Mă recunoști?*

ASIGURARE CONTRA INCENDIULUI

Charlie Chaplin — alias Charlot — avu într'o zi, pe vremea când debuta în cinematograf, o ideie genială. Chemând la el acasă un agent al unei mari societăți de asigurare, Charlot îl rugă să-i asigure o sută cutii de țigări fine pentru suma de o sută dolari.

După trei săptămâni, agentul văzu pe Charlot intrând în birou și cerând prima înscrisă în polița de asigurare.

— A fost un incendiu la dvs. acasă ? întrebă agentul.

— La mine ? de fel...

— Atunci ?

— Păi mi-am fumat țigările, și cum în polița de asigurare e specificat că dacă ele ard, trebuie să-mi plătiți suma asigurată, vă rog să-mi achitați imediat banii.

Agentul de asigurare rămase câteva clipe gânditor, apoi răspunse sec :

— Fie, zise el, sunt gata să regulez chestia asta, însă țin să vă avertizez : Bazându-mă pe prima d-tale declarație, am să depun imediat la parchet o plângere în contra d-tale ca incendiator !...

Se zice că din ziua aceea are Charlot surâsul acela clovnesc care l-a dus mai târziu la glorie și celebritate...

TURNEU MEDICAL

Medicul și-a aranjat foarte bine vizitele din cursul dimineții. N'are nevoie să părăsească comuna. Cel mult dacă, la înapoiere, va trece pe la ferma lui moș Neagu spre a vedea dacă bătrânul nu și-a frânt vreun picior.

Și în cazul când va sări vreun epure, când se va întoarce prin mica pădure ce se învecinează cu șoseaua județeană, o să-i trimită câțiva plumbi nr. 4.

Bună ideie !

Medicul își ia și puşca cu el ! N'a făcut nici două sute de metri că se întâlnește cu domnul D'nu Corodea, primarul comunei, un om tare vorbăreț, care-l întreabă :

— Bună ziua, doctore, te duci la vânătoare ?

— Da de unde, dragă domnule primar, mă duc până în vecinătate la un bolnav care mă așteaptă...

Primarul, neîncrezător, se uită la puşca medicului, apoi legănând din cap zice :

— Te duci la un bolnav cu puşca?.. O ! înțeleg... Ți-e teamă că n'o să-l poți da gata numai cu medicamente !...

INCĂ NU !

Excelentul nostru amic, Nea Niță Plțpalac, profitând de faptul că respectabila și irascibila lui consoartă plecase împreună cu spurcăciunile în vizită la o prietenă, porni iar să se plimbe prin oraș. După ce se afumă la o bodeguță cu câteva păhărele de vinaț, Nea Niță se pomeni hoinărind pe strada Carol. De odată la oarecare distanță, zări un grup compact de oameni. Apropiindu-se de grup, Nea Niță află că un biet trecător, în vreme ce traversa strada, fusese călcat de un automobil. Curând veni la fața locului o droae de repertori în goana după amănunte.

— A murit victima accidentului? se grăbește unul din reporteri să-l întrebe pe prietenul nostru.

După ce se uită lung la cel ce-l întrebase, ca să-și dea seama dacă nu e din redacția monitoarelor roșii din Sărindar, Nea Niță răspunse zâmbind pe sub mustățile stufoase:

— N'a murit, musiu, căci încă n'au venit doftorii !...

INTRE SCRIITORI

Doi mânuitori ai condeiului se întâlnesc la o cafenea de pe calea Victoriei.

— Sal'tare, Nicule !

— Noroc, Jenică !

Nu te-am mai zărit de atâta vreme. Țineam mult să te văd. Cum o mai duci cu scrisul? Pe cine ai mai tradus în ultima vreme?

— Dragă colega, de data asta am fost eu tradus.

— Ce spui ?

— Foarte adevărat !

— Și de cine mă rog ?

— De nevasta mea !...

SANGE RECE

Mitică, eternul Mitică, șade în fața mesei unei bodegi de pe bulevard și citește un ziar.

Un prieten al lui năvălește ca o trombă marină în local.

— Mitică, Mitică, fugi repede acasă, nevastă-ta te înșală cu unul din cei mai buni prieteni ai tăi !

Îngălbenindu-se la față ca o lămâe bine coaptă, Mitică svârle cât colo ziarul ce-l citea și fuge ca urmărit de streche.

Prietenul care avusese gentileța să-l avertizeze despre nenorocirea conjugală, se așează la masa până atunci ocupată de Mitică.

După trecerea vremei jumătăți de oră, iată-l pe Mitică în pragul bodegei, mai calm ca un fiu al Albionului.

— Ascultă, Iancule, ce-ai făcut atâta sgomot că nevasta mă înșeală cu cel mai bun prieten al meu! Tipul cu care am găsit-o acasă, e un strein pe care nu l'am văzut în viața mea !...

UN PARINTE FERICIT

— *Tii, iar gemeni !...*

LA ȘCOALĂ

In ultima zi de școală, înainte de vacanța Paștilor, profesorul Iancu C. dela liceul Matei Basarab... se adresează întregei clase, care așteaptă cu nerăbdare să scape, pentru câtva timp, de corvoada plictisitoare a lecțiilor :

— Acum, dragii mei băeți, căutați să vă recreați bine în vacanța sfintelor Paști și, mai ales, aveți grijă și *veniți la școală cu mai multă minte decât până acum !*

— Mulțumim, asemenea !...

CAMERISTA

— *Domnul e plecat. Se întoarce abia peste o săptămână.*
— *Nu face nimic, voi aștepta.*

SEMNALUL

Tache Petrescu, negustor de pânzeturi, măsura o bucată de pânză pe tejghea.

— Unu, doi, trei... Raftul nostru de madipolon începe să se golească. Trebuie să comand un nou stoc. Patru, cinci... Lingeria nu se prea vinde. Motivul ? Șase... Șarlatanul de Mereanu face furori cu vitrina lui. Doispezece, treisprezece, patrusprezece... Nu, nu mă înșel. Șase, șapte... Auzi, Mutunache ?

Vocea doamnei Petrescu se auzi dela cassă cu un imperceptibil ton de exasperare :

— Ți-am interzis să mă strigi în public cu diminutivul ăsta ridicol. Destul că-l suport când suntem singuri.

— Bine ! bine ! nu te supăra.

Lena își ridică pieptul deasupra paginei albe a registrului, se întinse puțin și se privi în oglinda din fund. Începuse să se îngrașe într'o formă îngrijorătoare. Abea depășise scurta perioadă în care femeia este dorită de bărbați. O ! era încă frumoasă, și părul ei blond era o minune; dar peste un an ori doi !...

Obrazul Lenii roși brusc și privirea ei coborâ pe pagina registrului. Un tânăr se oprise în fața vitrinei apoi, după ce ezitase puțin, deschise ușa.

Tache îl întâmpină :

— Bună ziua, domnule Jenică, ce mai faci ?... Cu ce te pot servi ?... O batistă, natural... Ascultă, d-ta desigur că faci depozit de batiste. Leno, arată niște batiste domnului Jenică.

In fundul magazinului, despărțită de bărbatul ei prin două grămezi de marfă. Lena întinse pe tejghea o sumedenie de batiste multicolore.

— Frumoasă doamnă, oftă tânărul, ți-am spus de mii de ori că te iubesc... De ce nu vrei să vii la mine acasă ? Astă seară, obișnuita partidă de table a bărbatului d-tale te lasă liberă două ori trei ore. Nu-mi mai răspunde : să amânăm pe săptămâna viitoare. Sunt obosit de atâta așteptare.

— Dă-mi vreme să mă gândesc.

— O după amiază, nu mai mult... Uite, cămășuța asta mov care se zărește eșind din raftul de sus să servească de semnal. Dacă la ora șase, o zăresc în vitrină, înseamnă că accepți să vii, știi unde... Nu-mi răspunde... Ne-am înțeles.

Și, cu voce tare el zise :

— Nu, o iau mai bine pe asta bleu. Poftim cincizeci de lei. La revedere, doamnă. La revedere, domnule.

Lena își ocupă locul la cassă, foarte turburată de consimțământul aproape smuls. Trebuia să ia o hotărâre, și lucrul ăsta o îngrozea.

Își privi bărbatul. Mărunt, pântecos, el se ocupa mai mult de prăvălie decât de nevastă.

Il putea prea bine înșela. Dar, într'un orășel de provincie, era greu să păstrezi secretă o legătură sentimentală.

Tache caută să vadă prin geam, ridicându-se în vârful picioarelor, magazinul concurentului său, colo, la capătul străzei.

— Au intrat încă două cliente, mormăi el. Blestem ! Incă una. Și asta fiindcă pișicherul a expus mărfuri noi în vitrină. Sunt un prost că nu m'am gândit la asta până acum. N'am decât să-mi aranjez și eu vitrina la fel cu el.

Lena se gândea la Jenică. Tânărul îi plăcea. O să fie discret... și neîntâlnindu-se decât la două săptămâni, lumea n'o să bage de seamă...

Vocea lui Tache se auzi, blândă, insinuantă :

— Mutunache, dă-mi părerea ta ? S'o fac ?

— Ce ?

— Vitrina.

— Lasă-mă în pace !

Lena se adânci în preocupările ei intime. Să devină iubita lui Jenică, ori nu ?

Tache începu să aranjeze în vitrină grămezi de linouri, madipolon, indian.

După vreo oră, sfârși și eși afară să-și dea seama de efect.

Lena încă nu clarificase dilema în care se afla. Ochii ei se pironeau din când în când pe cămășuța mov care eșea pe jumătate din raft !

Tache se întoarse, mormăind :

— Prea e albă vitrina. Trebue să pun ceva țipător, ceva care totuși să se armonizeze cu restul mărfurilor.

Șase fără cinci... Lena vedea acum limpede. Să lase ea o fericire liniștită pentru niște bucurii problematice urmate de o mulțime de neplăceri ? Totuși...

— „Nu ! Nu !" zise ea aproape cu voce tare, scoțând un oftat adânc.

Dar se îngălbeni fiindcă, în vârful unei grămezi de pânză albă, chiar în mijlocul vitrinei, bărbatul ei pusese cămășuța mov... pentru efect !...

Allo ! Radio-Veselia !
Inc'o clipă și transmit
Pe o undă mult sfrijită
— Ca punga de om cinstit —
Nu o conferință fadă
Spusă repezit sau rar,
Ci o rugăciune caldă :
„Ruga unui funcționar".
Ea-i șoptită 'n orice seară
Insoțită de mătănii
De salariații publici
Dela Culte și Domenii.
Dar curând, toți funcționarii
O vor aproba în cor,
Rămânând în veci să fie
Ruga... mucenicilor.

*

Doamne, ai milă de noi
Și ne scapă de nevoi,
Lasă-ne iar liber „pliscul"
Și trăsnește Doamne, fiscul.
Furiile le asmuță
In căminul lui don Guță,
Fă-l să simtă în strâns mediu
Ce e... starea de asediu.
Iar gingașului Boilă
Dărue-i din mare milă
Dar al proniei cerești :
„Un locșor la... Văcărești".
Pe Fianu din Domenii
— Bat o sută de mătănii —
Lasă-l Doamne că tu poți
Fără veri, fără nepoți,
C'altfel zău, până la fine
O să 'mpartă o știm bine,
— Și-asta fără să asude —
Toată Dobrogea la... rude.

Scapă-ne, precum Tu știi
De curbe și datorii,
De discursuri răsuflate
Și de soacre nesărate.
Dă-ne sporuri la simbrie,
Iar lui Iamandi.. chelie
Și cum o prostie scapă
„Pedepsește-l să bea... apă.
Cu a Ta mână de raze
Dă-ne măștile de gaze,
Altfel ni le dau acești
La... calendrele grecești.
Fă al săracei „of" !
Să îl simtă Cancicoff.
Senatorilor — nu mie —
Dă-le Doamne insomnie
C'au dormit cu prisosință
Atât cât a fost... ședință.
Iar la deputați Tu gura
O închide cu... cenzura
Căci la bine nu te-aștepți
— Ei sunt treji *dar nu...* deștepți.
Pe Potârcă și pe Lupu
Cât le-o sta în viață trupu
Lasă-i „muște ca să prindă",
Iar lui Sassu *dă-i oglindă*
Să vadă și el săracul
Cum arată la chip... dracul.
Si pe Mihalache „Nică"
In rang Doamne, îl ridică,
Fă-l acum „inspector"... metric
La serviciul „Barometric".
Cuvios, la încheere,
Imi șoptesc ultima vrere :
..Fă Sfinte, stăpân să fie
Doar Românul pe-a lui glie".

p. conf **Pufulache**

Telefon televizor : *Pentru Dumnezeu, Mary cine te-a schimbat așa? Sau e cineva pe aceiași linie cu noi?* (Lüstige Blätter).

VOCEA SÂNGELUI

Iacob Feldman explică fiului său, Iancu, un capitol din Vechiul Testament. După ce Iehova făcu lumea și pe Adam, își dădu seama că primul om se plictisește de moarte, și atunci, spre a-l face să mai uite din necazuri și să aibă cu cine se certa, Iehova luă o coastă din Adam, suflă asupra ei și făcu pe prima femeie. Acestei femei, plină de defecte, Iehova îi dădu numele de Eva, apoi, într-o Vineri se duse cu ea la locuința lui Adam și, după ce ținu un mic logos de circumstanță, Iehova îi dărui femeia...

Micul Iancu care ascultase în tăcere, se scărpină nedumerit în nas, se uită în pământ, apoi întrebă pe tatăl său :

— Ascultă, papa, de ce Iehova nu i-a vândut pe Eva ?!...

Mâna...

Era polei... Unul cade și își scrântește mâna din cot. Altul, îi sare în ajutor ; îl ridică, îi scutură de câteva ori mâna, până ce i-o dă la loc... Omul îi mulțumește pentru bunăvoință. La despărțire, ăla care îi sărise în ajutor, îi spuse: Vezi, dacă nu eram eu, mureai ! ?

Și a plecat apoi fiecare încotro avea treabă...

La vreo două zile, se întâlnește omul cu mâna cu celălalt care îi sărise în ajutor. Cum îl vede pe ăsta cu mâna, ălălalt îl întreabă scurt : Ce face mâna ?

— Bine, multumesc ! îi răspunde omul... mișcând mâna.

— Ai văzut ? Dacă nu eram eu mureai !

— Da! apucă să spună omul cu mâna. Și se despărțesc...

După ce mai trece un timp, iar se întâlnește ăla, cu omul cu mâna. Cum îl vede, îl întreabă:

— Ce mai face mâna ?

— Bine! Lucrez...

Și iar mișcă puțin mâna, în semn că i-a trecut.

— Vezi? Dacă nu eram eu, mureai!

— Așa e! răspunde omul cu mâna, zâmbind... Și iar se despart....

Altădată, la o stație de tramvai, se întâlnește din nou ăla, cu omul cu mâna...

— Ce face mâna ?

— Bine, bine !

— Ai, văzut? dacă nu eram eu, mureai !

— Păi... da !

La vreo trei săptămâni, tot așa. Se întâlnește ăla, cu omul cu mâna. Și nici una nici două, începe:

— Mâna ?

— Hm ! bine...

— Ai văzut ? Dacă nu eram eu, mureai !

— Ba da! răspunde omul cu mâna, căutând să scape de plictiseala „cu mâna".

Insfârșit, ultima oară. Omului cu mâna îi venise niște rude din provincie și eșise cu ele prin oraș, ca să le arate palatul telefoanelor, Teatrul Eforia cu Tănase și alte chestii de cari habar n'aveau rudele lui. La un moment dat, simte că-l bate cineva pe umăr. Când își întoarce capul, cine credeți că era? Ălălalt...

In momentul când auzi „ce face mâna?" scoase repede un cuțit din buzunarul vestei și tăindu-și mâna, i-o aruncă ăluilalt, spunând :

— Dar, du-te la dracu cu mână cu tot, fi-ți-ar mâna afurisită! De câte ori mă vezi : Ce face mâna ? Că dacă nu erai tu, muream !

Sejé

O SIMPLĂ INTREBARE

ŢĂRANUL:—Dar, boerule, când nu sunt pomi pe şuşea, cum faceţi dă opriţi otomobelu?

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. No. 120228/932.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" STRADA BREZOIANU 23—25. BUCUREŞTI (ROMANIA).

Biblioteca Universităţii

Nr. 18. ANUL XLV

JOI 29 APRILIE 1937

Veselia de PAŞTI

Lei 5.

9 JUN. 1938

CÂND PAŞTII CADE DUPĂ ALEGERI

Abundenţă de ouă roşii... pe piaţă

Hristos a înviat!

In Săptămâna patimilor

Ne aducem aminte, în Săptămâna patimilor, de calvarul Domnului. Hulit și ocărît a fost Fiul lui Dumnezeu, vândut a fost pentru treizeci de arginți. Fiere și oțet i-au dat, un ostaș cu sulița în coaste l'a împuns, cunună de spini pe cap i-au pus, mâinile și picioarele i le-au țintuit pe cruce, răstignindu-l.

Grea pătimire, omenirea toată i s'a închinat,—dar isprava Răului se cultivă înăsprită peste veacuri.

Vai, câtă rușine suferit-a nevinovata Țară că în sânul ei a avut altă dată pe C. Stere și acum pe d. Sadoveanu.

Cine poate să măsoare cantitatea de venin inghițită de fiii neamului nostru cari eri, stropiți de sângele lor pe câmpul de luptă, acum sunt stropiți de patriotismul lui Burăh!

Cine poate iarăși să drămuiască amarul bietului fiu al desnădejdii de azi?

Pe umărul lui pusu-s'au toate dăjdiile, mai grele ca piatra de moară, mai grele ca suficiența instituitorilor.

Fiul omului de azi poartă, obidit, încovoiat, pe lângă niște ghete căscate, niște haine soioase, toată revolta împotriva incuriei, toată scârba împotriva ghiftuiților, tot spasmul contra jefuitorilor cumplit de tescuitei lui pungi pentru regalarea a câte șase șefi de cabinet plasați pe lângă câte o gâlmă care, azi ministru, eri îi ataca la fiece clipă portabacul.

Pe vremea Domnului nostru Iisus Hristos au fost puhoi de răi și de proști. Bunătatea Domnului însă a îmblânzit fiarele.

Câți răi avem astăzi și câți, mai ales, proști? Și bunătatea acestei țări

DIALOGURI PASCALE

— Sal'tare, Mache.
— Servus, Lache.
— Ce mai faci, Mache ?
— Ia cu roboteala de sărbători. Paștii care vine, o să mă coste o grămadă de bani. Nevasta mea vrea taior, pălărie nouă, pantofi de șarpe, poșetă asortată cu părul cățelușului nostru, ciorapi de mătase, fără să mai socotesc cele necesare gurei. Cât e ziulica de mare sunt tot cu mâna în portofel.
— Ce să-i faci, Mache, așa e când omul e însurat și are rosturile lui. Dar tu, cu ce te înoești de sărbători?
— Eu ? O să-mi cumpăr o cravată de doui poli, de la negustorii ambulanți de pe Lipscani !...

*

— Aștept Paștii cu o nerăbdare copilărească. A trântit nevasta mea niște cozonaci, să te lingi pe buze, nu altceva ! Bine e să ai nevastă gospodină !

*

— Să știi că se apropie sfârșitul lumei !
— De unde ai mai scos-o și pe asta ?

— Păi, tu nu vezi, cine a mai pomenit Paști în luna Mai !...

*

— ...Așa și pe dincolo de pungaș ! I-am plătit 150 lei suta de ouă, garantat proaspete, și când a venit nevasta mea să întrebuințeze din ele pentru coca de cozonaci, 90 au fost stricate !...

*

— Cum naiba de s'a nimerit să cadă Paștii tocmai în ziua de 2 Mai !
— Și te supără lucrul ăsta ?
— Enorm. In toți anii eram obișnuit să mă duc de 1 Mai la iarbă verde. Acum trebuie să muncesc din greu la birou, căci 1 Mai a fost decretat zi de lucru !

*

— Te duci la Înviere ?
— Cum să nu; mi-a spus Titișor c'o să vie cu niște dame nostime de tot !...

*

— Noroc, Jenică.
— Salve, Lică.
— Pari supărat.
— Am și de ce ! Să nu mai dea Dumnezeu Paști ca ăsta !
— Dar ce s'a întâmplat ?
— Tu ești cel mai bun prieten al meu și-ți pot spune. Inchipue-ți, eri seară, biroul luând vacanță de sărbători, mă întorsei acasă mai devreme, și ce crezi ? Am prins-o pe nevasta mea diesmerdându-se cu proprietarul !...
— Sărmanul de tine !

*

— Cum ai petrecut de Paști ?
— Păcătos !
— Cum așa ?
— Păi, judecă și tu : Când mi-era lumea mai dragă și petreceam minunat, m'am pomenit cu soacrămea !...

*

— E grav cazul, doctore ?
— Așa și așa.
— Ce naiba am ?
— O indigestie, din cauză că ai mâncat prea multe ouă și cozonac. O săptămână întreagă să bei numai ceaiuri !...

*

— Uf ! bine că trecu și Paștii. M'am temut de el, ca de nu știu ce !

*

— Christos a înviat !
— Adevărat a înviat !
— Ai fost la iarbă verde, cum e obiceiul de Paști ?
— Da de unde !
— Dece ?
— Să vezi, când să-și îmbrace nevasta ciorapii, ciorapii noui de mătase, care m'au costat trei sute lei, a sărit un ochiu ! Din asta a isbucnit o ceartă care a ținut până seara. N'am mai vorbit două zile !

*

— Ce ești așa întunecat, Năicâ ?
— Cum naiba să nu fiu. M'a pus dracu de am jucat poker, a doua zi de Paști, cu niște prieteni, și am pierdut jumătate din banii puși la oparte pentru chirie !...

*

— Ce este, domnule Ionescu ?
— Am venit să vă rog, domnule director, să-mi aprobați un avans din leafa pe Iunie !
— Domnule Ionescu, mi se pare că

---

bogate, ca o imensă vacă de muls, pe cine îmblânzește ?

Cât de rău, Pilat la urmă s'a spălat pe mâini. In guvernul nostru însă, unii nu se spală de loc — pur și simplu.

Pe vremea pătimirii Fiului lui Dumnezeu era — zice Legea legilor, — o Caiafă. Câte caiafe sunt acum ?

Pe urmă o caiafă de acestea, cât se plătește pe lună — ca să nu scoată măcar o vorbă toată legislatura?

*

Și în Săptămâna patimilor ne mai amintim că pe cămașa Domnului sorți s'au tras...

Dar câți din cetățenii acestei țări ar putea, în zilele acestea, să aibă groaza acestor sorți ?

Cei mai mulți, din cauza... căldurii cu cari au fost înconjurați de Stăpânirea de acum, au renunțat categoric la inutilitatea numită cămașă... Au dat-o, chiar nespălată și plină de petece, Percepției.

Și blândul Fiu al lemnarului din Nazareth a stat între doi tâlhari...

Printre câți tâlhari ne strecurăm noi astăzi?

E o cunună de spini viața în zilele noastre. Să o purtăm cu resemnare, după pilda Celui prea bun.

*

Sună clopotele pentru denie.

Doamne, iartă greșelile noastre (chiar de stil și de corectură), precum ertăm și noi greșiților noștri și fă, pentru neistovita noastră putere de a răbda, una din minunile Tale. Doamne, scoate-ne „oameni“ pentru isbăvirea Țării și lasă, la îndeletnicirile lor domestice ori particulare, vietățile mărunte sau de pradă.

Vom învia, Doamne, atunci, în dreptatea Ta, — nu în „Dreptatea“, ziarul, de pe calea Victoriei.

Costache Giumici

RIDENDO

CASTIGAT MORIȚ...

LA BERARIE

Zi însorită de primăvară. Păsările ciripesc voioase prin pomi. Pe terasa unei berării de pe bulevard, în fața unei mese, dinainte cu o halbă de bere, Isac Blumenfeld citește un ziar antifascist. După câteva minute, el lasă ziarul din mână și apucă paharul ca să-și astâmpere setea. Oroare! O muscă se sucește în spuma albă a berei, bătând disperată din aripi. Isac nu stă mult pe gânduri; el soarbe repede pe trei sferturi lichidul din pahar, având grije să nu înghită musca, apoi strigă, indignat, chelnerul; îi arată aripata și protestează :

— Asta e curată bătae dejoc !... O să mă plâng directorului !

— Domnule, se ploconește chelnerul, aveți perfectă dreptate; să vă aduc o altă halbă.

Curând chelnerul se întoarce cu halba.

ai mai luat, acum șase zile, un alt avans tot pe Iunie !

— Foarte adevărat, dar zilele de Paști m'au ruinat complet !...

*

— Ce e cu cucuiul ăsta din fruntea ta ?

— Mi-a aruncat Vasile cu un pahar în cap !

— Din ce v'ați luat ?

— Să vezi, de Paști, ca toți creștinii, am ciocnit și noi câte un păhărel de vin, la el acasă. Nu știu ce dracu, că, deodată, i se năzări c'am făcut cu ochiul nevestii-si. Și... poc ! mă pomenii cu un pahar în cap !...

p. c. **I. Trif**

Dansul surprizei

Isac surâde mulțumit.

Vecinul din dreapta lui Isac, Iacob Goldștein, a urmărit atent toată scena.

Și el are pe masă o halbă cu bere blondă. Iacob bea, fără să se grăbească, trei sferturi din bere, apoi, profitând de un moment când chelnerul nu era lângă ei, se adresează lui Isac arătându-i musca care continuă să se sbată în fundul primului pahar:

— Stimate domnule, sunteți bun să-mi spuneți dacă musca asa e liberă ?...

LA MEDIC

Moriț Lieberman, negustor de coloniale, împlinind șasezeci de ani și nesimțindu-se prea bine cu sănătatea, se decide, după săptămâni întregi de reflecție, să consulte un faimos medic. După ce oftează din adâncul inimei, gândidu-se la banii ce trebuie să-i plătească onorariu discipolului lui Esculap, Moriț sună la ușa medicului.

Îl deschide o servitoare.

În sala de așteptare mai sunt câțiva pacienți.

Venindu-i rândul, Moriț pășește în cabinet. Medicul îl examinează cu atenție, apoi, după ce se spală pe mâini, îi prescrie să facă douăsprezece băi calde.

Moriț se uită la medic, surprins, apoi, după ce se gândește puțin, se scarpină în barba deasă și albă și zice :

— Ascultă, domnule doctor, îmi garantezi d-ta c'o să mai trăesc eu încă doisprezece ani ?...

LA SINAGOGA

Un rabin se apropie de un sărman om îmbrăcat în niște haine jerpelite care, în curtea sinagogei, se roagă de mai mult de o oră, cu multă stăruință.

— Poți pleca, omule, te asigur că Iehova are să-ți asculte rugăciunea.

— Imi dai curaj, Rabbi; am cerut lui Iehova să-mi dea de lucru ca să-mi pot hrăni familia.

— Asta îți face cinste și mă asociez și eu la rugămintea ta. Fii însă bun și spune-mi ce meserie ai?

Nevoiașul se scarpină încurcat în cap, ezită câteva clipe, apoi răspunde:

— Sunt gropar !...

O FARSA

Lui Adrian B... reporter la „Buna Vestire", îi place grozav de mult să-şi bată joc de semenii săi şi mai ales de unii colegi de redacţie. In dimineaţa zilei de 1 Aprilie, el apucă receptorul telefonului şi formă un număr.

— Allo ! Cine-i acolo ? se auzi o voce dela celălalt capăt al firului.

— Aci casa d-rului Adrian B... din strada Labirint. Atelierul mecanic „Fulgerul" ?

— Da, domnule.

— Vă rog fiţi bun şi trimiteţi imediat la mine un lăcătuş.

— Peste un sfert de oră un om de al nostru va fi la dvs.

— Vă mulţumesc.

Adrian B... puse receptorul la loc. Exact peste treizeci şi cinci de minute, un lucrător lung cât o zi de post, cu o şapcă soioasă în cap şi geanta de scule sub braţ suna la uşa ziaristului.

Ii deschise chiar Adrian B...

— Bună ziua, aci şade domnul Adrian B... ?

— Da, eu sunt.

— Aveţi nevoe de un lăcătuş ?

— Da, am pierdut azi dimineaţă cheia dela cutia cu sardele !...

NEVOE DE LINIŞTE

Cunoscutul medic Theodor C... fu chemat alaltăeri după amiază, telefonic, până acasă la fermecătoarea artistă Tatiana B... măritată cu un celebru om politic de stânga.

După ce examină pe bărbatul ei, medicul zise către turburătoarea divă :

— Stimată doamnă, soţul dvs. are absolută nevoie de linişte, aşa că am făcut o reţetă pentru nişte calmante.

— Şi de câte ori pe zi să i le dau, domnule doctor ?

— Soţul dvs. n'are nevoie de ele, dar dvs. trebue să luaţi de patru ori pe zi câte o lingură !...

CINISMUL UNUI ACHITAT

Un avocat care şi-a făcut oarecare reputaţie în palatul justiţiei, explica deunăzi unor prieteni debuturile lui în meserie.

— Eram tânăr şi naiv, începu el, şi pledam pentru prima oară. Era vorba despre o haimana acuzată c'a furat un ceas de aur în valoare de cinci mii lei. Lipsa de probe şi mai ales atitudinea acuzatului mă convinsese despre nevinovăţia sa.

Am pledat cu o căldură nemaipomenită şi am obţinut achitarea lui. Odată liber, vlăjganul se aruncă în braţele mele.

— Domnule avocat, tare frumos aţi vorbit ! Copiii mei o să vă binecuvinteze. Mai vreau însă să vă rog ceva.

— Ce ?

— Să fiţi bun şi să desgropaţi dv. ceasul; l'am ascuns pe un maidan din spatele Senatului. Eu nu pot face lucrul ăsta, fiindcă mă tem că, îmbrăcat prost cum sunt, o să bat la ochi cuiva. Cu dvs. se schimbă chestia !

— Nenorocitule, erai deci vinovat?

— Desigur; dacă nu l'aş fi furat, credeţi c'aş fi cheltuit bani angajând avocat ? Mă apăram singur !...

INTRE PRIETENE

Se vorbea, deunăzi, în salonul primadonei Emilia C... despre doui tineri căsătoriţi cari, deşi întemeiaseră căsnicia de abia două luni, nu se puteau înţelege cu nici un chip.

— Nu mă mir de fel că Nina şi Jean nu se înţeleg între ei, zise primadona; au, şi unul şi altul, prea multe defecte.

— Cu toate astea, bine au făcut că s'au căsătorit împreună.

— De ce ?

— Fiindcă dacă nu se căsătoreau amândoi, în loc de o căsnicie nenorocită, ar fi fost două !...

— E, desigur, soţia şi fiica dvs ?
— Da. Fiica mea e cea mică.

OUL SURPRIZA

Cine mi-o fi trimis oul ăsta ?

Ia să vedem surpriza !...

Numai să nu vină nevasta !...

Dar ciudată mai e surpriza !...

!!!!!!

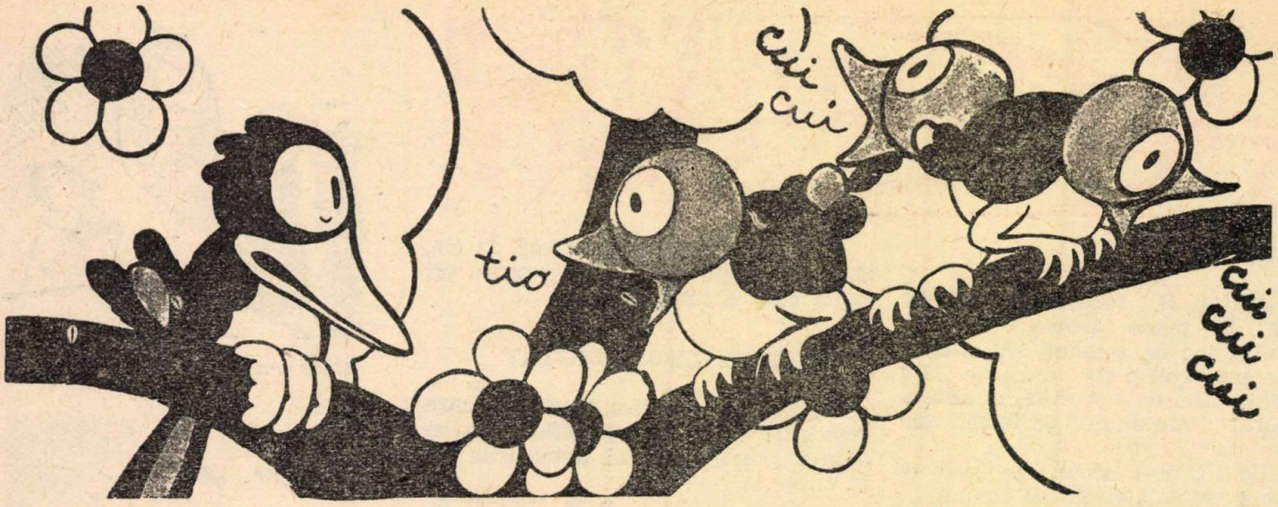

„CARAIMAN"

„Caraiman", isvor de viață și prilej de desfătare,
De uitare, de necazuri, de ispite, de visare!...
Azi îmi înarmez stiloul și fac primele demersuri
Să te trec la nemurire, proslăvindu-te în versuri.
Nu voi ține socoteală că sunt mulți cari te renegă,
Fiindcă nu ești vârf de munte, ci ești... numai o bodegă,
Eu, pe-aripele beției sunt turist bătrân și d'a'a
Pot întrece'n înălțime și Mont-blanc și Himalaia
Nu voesc să fac reclamă gratis vre-unui din patroni,
Fiindcă n'am nici cont și apoi, nu-s nici tocmai galantoni.
Știu eu? Poate c'au dreptate, pentru că adeseori
Stau uitat la câte-o masă, consumând doar... scobitori.
Tot ce-mi place e „boborul", înflorit ca o poemă:
Gazetari, tapeuri, cocote, toată fauna boemă,
Comisari, samsari și vameși, popi, actori... mă rog bazar
De figuri heteroclite și la mese și la bar.
E un sbârnâit satanic, cu accente disperate...
Chelnerii par trași pe sârmă, cu mișcări electrizate
— „Corbu!" — „Gogu!" — „Ghiță" — „Plata" — „Un ra-
[sol!" — „O baterie!"
—„Patru țapi la sondă!" — „Vinee!" — „Cinci țigări!"
[— „Mustar!" — „Ilie!"
Iar la cassă, Tase, Nicu, zâmbitori, nevoie mare,
Își întâmpină clienții cu salutul de rigoare.
La o masă, gălăgie, care nu mai contenește.
Piticaru își distrează conmesenii... latinește.
Mai în fund, la altă masă, Victor Karr, Lulu Ciubuc,
Spiru Lala, strâns ermetic într'un trench de cauciuc,
Fifi dela... (nu se spune) și-un pârdalnic de confrate
I-au tâmpit pe bieții chelneri cu comenzi contramandate!
Barul geme, strâns de-aproape de clienți întârziați
— „Dă un țap la don Brezeanu, și fasole cu cârnați".
— „Să trăiți coane Axente" — „Vă salut c'oane Chamel,
A 'ntrebat de dumneavoastă domnul Nicu Bombonel".
— „Cassa!... doi ficați, o halbă, pâine-odată și-o gustare!"
Zumzete înăbușite... tropot.. clinchet de pahare..
Mesele împestrițate clocotesc de voie bună.
Baldovin și Bălțățeanu se distrează cu o brună.
Petre Bellu, la o masă, toropit de băutură,
N'are bani ca să plătească ce-a băut și face gură.
— „Plata!" — „Titi!" — Trei cafele!" — „Supa domnului
[Clonaru!"
— „Doi bibani, la domnul Ciurea și la domnul Piticaru!"
— „Cassa!" — „Plata!" — „Plata!" — „Plata!". Sgomotul
[se potolește,
Se respiră mai în voie și se bea mai... haiducește.

Cei rămași sunt ași cu titlu: Lala, Ciurea, Piticaru,
Victor Karr, Ifrim, Boroda, Fifi M și Gion-stegaru,
Toată Opera română (vreau să spun numai bărbații)
Câteva cocote „solo", fac cu ochii demonstrații.
Anastasiad, în vervă, perorează cu 'nfocare
Și 'n retorica-i grăbită a vârsat vre-o trei pahare.
Iată-l și pe Andreescu, as de cinema român.
Visul lui: să aib' un teatru și să fie el stăpân!
La o masă nenea Iancu, gazetar de școală veche,
Stă spășit lângo jum'ate, scărpinându-se 'n ureche,
Iar la celelalte mese, înfrățiți cu băutura,
Toți actorii dela teatre, își întrec, la glume, gura.

Ora trei de dimineață... Târât de telefon...
Pe la geamuri, dau târcoale damele dela „Simplon"
In local, degringoladă... Baccus râde mulțumit...
Credincioșii lui tovarăși au băut, de s'au turtit,
Si'n răcoarea dimineții, despuiați, cu capul gol,
Toți adepții împrumut 'o măreție de simbol!...
Caraimane, Caraimane, caracatiță haină!...
Mă înhați în totdeauna numai când am punga plină...
N'ai putea cumva, vre-o dată, mai așa din întâmplare,
Să mă 'nhați cu dânsa goală și s'o umpli la plecare?

Gion Vas.

P. S.

Aflu'n ultimul moment, că în cronica-mi rimată,
Am omis un drag prieten și-o figură consacrată.
E... Mitică, îngerașul. Un Adonis.. Cupidon!,,
„Copilaș" la băutură, și la dame... faraon!

G. V.

ATENŢIE INGENIOASĂ

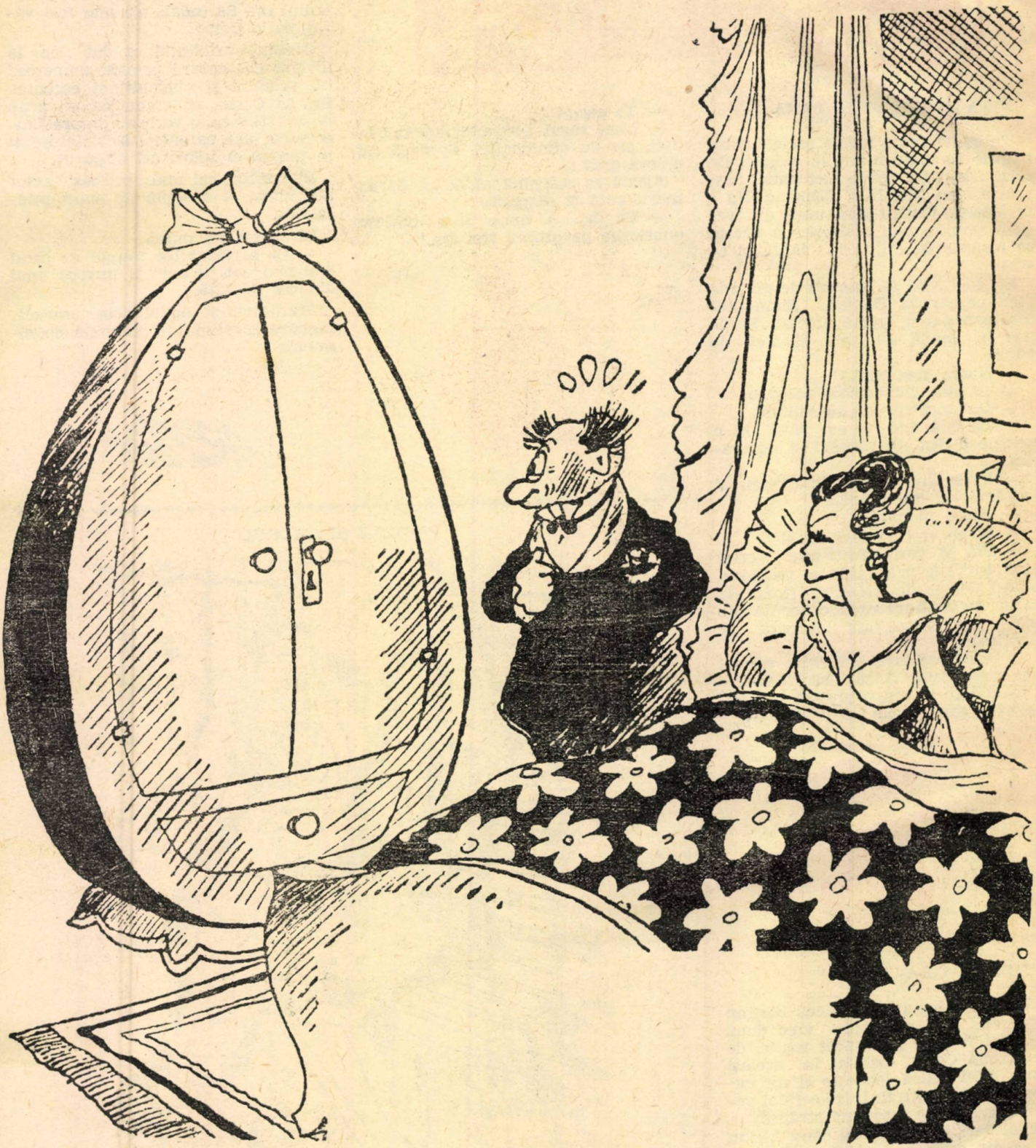

Doamna (către un prieten). — E pentru bărbatul meu... ca să nu se mire când va găsi o surpriză înăuntru!...

NIȚA PITPALAC IN PANA !

Trăim vremuri foarte grele ! Criza bântue în toate ramurile sociale. De criză n'a putut scăpa nici bunul nostru prieten Nea Niță Pitpalac. Nu e un secret pentru nici unul din vecinii simpaticului cetățean că acesta se resimte de... lipsă la cântarul averii.

Eri nea Niță fu întâlnit de un prieten pe strada Romană. Eminentul cetățean părea foarte afectat. El ținea în mână un mic săculeț de pânză.

— Noroc, nea Niță.

— Să dea Dumnezeu, băiatule.

— Da' încotro așa de supărat ?

— Ia mă duc și eu până la o aginție d'alea de vânzări și cumpărări.

— Nene Niță, da ce Dumnezeu ai în săculețul din mână ?

— Niște pământ.

— Și ce vrei să faci cu el ?

— Păi să vezi, frati-miu : criza asta turbată m'a atins și pe mine. Stând destul de prost cu finanțele, m'am decis să-mi vând o bucată din niște pogoane ce am aproape de Capitală.

— Și ce legătură este între vânzarea pogoanelor și săculețul ăsta ?

— Păi în el am o mustră din pământul care vreau să-l vând !...

FOARTE GRAV !

Vasilică Alexiu, simpaticul bariton al Operei, s'a mutat de vreo două luni într'o casă cu aspect rustic, de pe strada Carol Davila. In aceiași curte cu Vasilică locuește și un cunoscut critic teatral. Intre cei doi vecini s'a legat o prietenie strânsă.

Alaltăeri, în momentul când Alexiu ieșea din casă, se întâlni nas în nas cu vecinul său.

— Bună ziua, c'oane Vasilică.

— Noroc, nenicule.

— C'oane Vasilică, vreau să te întreb ceva.

— Te ascult.

— L'am văzut pe doctor intrând la d-ta azi de dimineață... Sper că nu e ceva grav !

Alexiu se scărpină alene în barba inexistentă și răspunse :

— Ba da... A venit să-i plătesc onorariile pe ultimii trei ani !...

DISPARIȚIA LUI IANCOVESCU

Capriciosul artist Iancovescu, de când s'a retras dela conducerea teatrului din Sărindar, n'a mai fost văzut pe la Corso.

Absența artistului a dat loc la diverse comentarii printre numeroșii lui prieteni și obișnuiți ai cafeului. Eri, la Corso, în vreme ce un grup de artiști tocmai vorbeau despre Iancovescu, ușa cafenelei se deschise și în pragul ei apăru cel dispărut.

Surâzător, cel mai pribeag actor din lume, se apropiă de masa prietenilor.

Strângeri de mână.

— Ce ai făcut tot timpul de când n'ai mai dat pe aci ? îl întrebă unul din cei de față.

Aranjându-și nodul dela cravată, Iancovescu răspunse zâmbind cu șiretenie :

— Datorii !...

PAȘTELE ȘI AMORUL

INDRAGOSTITUL (care și-a pregătit de-acasă declarația de dragoste). — *Domnișoară, e primăvară ! Primazi de paști ! Soarele strălucește pe cer și natura strălucește de fericire și bucurie...*

LUNA MAIU: **Flori şi fluturi...**

IANOȘ REVIZIONISTUL

OFURI ȘI AHURI MAGHIARE

Prinse de obiectivul lui **A. Petrescu** și tălmăcite în versuri de **Popic**

I

Ianoș, veșnic ne 'mpăcat
Căzu iarăși în păcat,
Urlând strașnic, în neștire,
„No che vrem Revizuire" !

Tăngănindu-se amar
Ca măg(hi)arul sub samar,
Auzitu-l'a valahul,
Și-a voit să-i cruțe ahul.

Căci românul e milos
Și-l atinge dureros
Răgetele ori și cui
Chiar și-ale măg(hi)arului...

De aceia, bun din fire,
Aplică... „Revizuire"
Promtă, strașnică, română,
Lui Ianoș la... căpățână ! ! !

(Va urma)

LEGENDA OUĂLOR ROȘII

— E sărbătoare duduiță,
Dece măsori cu pașii sala
Oftând ? Cuum ? Și astă seară
Tovarășă ți-e plictiseala !?!
Mă miră faptul, fiindcă hârca
Ce-ți dă nervi, gânduri pesimiste
Știam că-și are reședința
Numai în... teatre de reviste.
— Dar ce, și dumneata amice
Ai început „duios" să caști ?
Atunci să spun eu ceva vesel :
„Legenda ouălor de Pași".

✱

Trăia de mult în Capitală
— Și-atunci ca și azi de noroi plină —
Umblând pe străzi, nestingherită
O frumusețe de găină.
Avea bărbuțe cum e focul,
Iar ochii limpezi și frumoși,
Așa că'n cartier făptura-i
Făcea furori printre cocoși.
Găina îi privea ironic
Și mândră fu până 'ntr'o zi,
Când cunoscu pe „pintenatul"
De care se îndrăgosti.
Făcură nuntă ca'n poveste
Mutându-se'n cotețul nou,
Iar dup'o vreme ea rămase
Însărcinată cu un... ou.
Cocoșul, arcuindu-și coada
Cânta într'una cu putere
Și „soaței" sale fără crâcnet
Îi împlinea orice plăcere.
Așa stând cazul, gândiți bine :
Putea el contra ca să fie
Când găinușa vru plimbare
Pe deal pe la Mitropolie ?
Nu șovăi măcar o clipă,
Ci croncănind mereu atent,
Porni cu ea și într'o oră
Ajunseră la Parlament.
Era ședință 'n ziua ceia
Și 'njurători soseau în „stoc"
Făcând ca biata găinușă
Să... avorteze — știți — pe loc.
Se adună îndată oameni
— Atrași desigur de suspine —
Mirându-se că pân'și oul
Se „înroșise" de... rușine.
Și cum era în prag de Paște
S'a hotărât ca 'n ziua ceia
In orice an — spre amintire —
Să facă ouă „roși" femeia.

✱

P. S. „Să facă" nu e zis prea bine
Că doară nu le... ouă ea ;
Să le rosească numai coaja
Cu 'njurături sau cu boia.

Th. Brud

Miguel Zamacois

La teatru

Numai lumea săracă vine mai de vreme la teatru. Persoanelor „șic" se poate cere cel mult să sosească la timp.

✱

Când sosiți după începerea piesei, locul dvs. e întotdeauna de cealaltă parte. Ați observat că, în acest caz, toate persoanele care șed, au gambele lungi.

✱

Văzând cu ce indiferență vine lumea la jumătatea primului act și cu ce grabă părăsește sala înainte de sfârșit, nu s'ar putea spune că vine la teatru ca să se distreze.

✱

Există persoane cari n'au văzut *niciodată*, nici începutul și nici sfârșitul unei piese.

✱

Există persoane cari nu îndrăsnesc să râdă din toată inima când piesa e veselă. Altele cari își reține lacrimile într'o dramă mișcătoare. Atunci pentru ce mai vin la teatru?

✱

Succesul unei drame e în raport direct cu numărul batistelor ce se zăresc la teatru.

✱

Există persoane cari nu tușesc decât la teatru.

✱

La teatru cel care cunoaște mai bine piesa e tocmai persoana care trebue s'o asculte cu cea mai mare atenție. Vreau să spun sufleurul.

✱

La teatru ușile nu se deschid niciodată în sensul dorit de noi.

✱

Noroc că subiectul piesei îl cunoaștem din program și-l putem povesti prietenilor noștri. Altfel am fi ridicoli.

✱

Există spectacole teatrale în timpul cărora antractele fac să treacă actele.

PAȘTELE CAILOR

Paștele Cailor e o sărbătoare care n'a fost trecută în nici un calendar. N'am putut înțelege niciodată ostracizarea acestei binecuvântate zile, care este scadența tuturor speranțelor naufragiate.

Paștele Cailor e un mit, o iluzie, o „fata morgana".

In ziua când va fi întronată pe vreuna din foile calendarelor noastre, lumea se va cutremura din temelii. Simbolul acestei zile este răbdarea.

Paștele Cailor e așezat undeva la granița cea mai îndepărtată a viitorului. El e paștele calicului, al șomerului, al cocotelor iremediabil uzate și al palitricianilor reumatici.

Dece i s'a dat acestei zile numele de Paștele Cailor și nu al elefanților, sau al hipopotamilor, nu știu. Poate din cauză că (virgulă) calul e cel mai nobil patruped și cel care din dragoste a vrut să-i închine o zi mare, n'a mai avut timp să-i fixeze și data.

Lucru curios însă e faptul că nici un cal nu face mare caz de această unică și mare sărbătoare a lor. In schimb mulți dintre oameni și-au fixat scadența speranțelor lor tocmai în această zi simbolică.

Astfel întâlnind pe d. Eftimiu-Crăcănel la „Caraiman" unde-și ia masa zilnic și întrebându-l când crede să ne mai fericească cu vreun roman sau vreo piesă de teatru, mi-a răspuns scrâșnind din măsele și cu lacrămi în ochi: „La paștele cailor!" Picasem tocmai în clipa când terminase de măcinat un ardei întreg.

Ciocănind la ușa d-lui Mihail Sadoveanu, directorul împăiat al sinagogei din Sărindar și întrebându-l când crede că o să se mai bucure din nou de simpatia cititorilor d-sale de odinioară, mi-a mormăit cavernos: „La paștele cailor!"

Tot la paștele cailor și-a fixat venirea la putere Mareșalul, fără să știe că la aceeași dată d. Mihalache cu prietenii d-sale vor pune chestiunea de încredere factorului comun.

La paștele Cailor d. oIrga va face critici elogioase tinerilor pornografi, și tot atunci, d-sa va înlocui umbrela cu bastonul.

Teatrul Național și Opera Română vor avea elemente excelente la paștele cailor.

Tot la paștele cailor vom avea o monedă metalică mai cum se cade.

D. primar Donescu își va termina programul edilitar la aceeași dată, ca și toți primarii cari vor veni după d-sa.

Toate promisiunile făcute de politicieni cetățenilor se vor realiza la paștele cailor.

La paștele cailor se va aplica: legea speculei, legea controlului averilor, a cumulului și a încadrării personalului românesc în întreprinderi.

La paștele cailor nu vor mai fi fraude...

Tot la paștele cailor Bucureștii nu va mai avea aspectul de sucursală a Budapestei...

Iată o infimă parte dintr'o serie întreagă de fericiri, cari se vor realiza la atât de mult visata dată. Dar câte mai sunt încă!...

Numai subsemnatul, pe câți creditori nu i-am amânat pentru acest termen nebulos!

Și ca să sărbătorim toate aceste binefaceri, nu ne mai rămâne decât să apucăm această zi mult așteptată. Așa dar, la... paștele Cailor!

Viad

OUL DE CIOCOLATA

— Nu vă speriați, domnilor... am căzut din greșeală în cazanul cu ciocolată din care se fac ouăle de Pași...

LA POST RESTANT

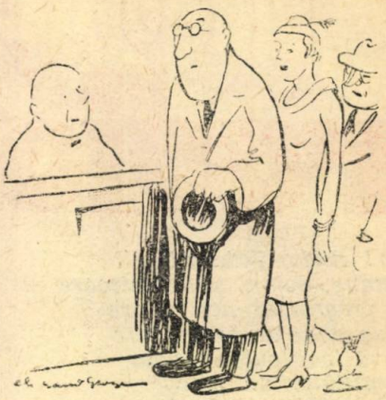

— N'aveți cumva o scrisoare pentru Fluturașul cel frumos? Eu sunt „Fluturașul cel Frumos"!...

Allo ! Radio-Veselia !
Doamne, domni și domnișoare
Azi programul nostru are
Haine noui de sărbătoare
Nu vă 'nchipuiți desigur
O emisiune 'n... frac
De îndată ce vorbește
Neica Niță Pitpalac,
Dar nici una peticită
Ca pe timp de Carnaval,
Ea în ziua asta mare
E 'mbrăcată... național.
E o vorbă bătrânească
— Și bătrânii nu se rad —
Că de Paști de nu bei gomă
Te călătorești în Iad.
Și cum io țin la tradiții,
Că la devlă nu's beteag,
M'am mutat cu Itidentu
Pentr'o zi măcar, la „Steag".
La o masă, lângă nentu,
Sta un marțafoi c'o fufă
Bând serop ca nătărăii
Ce pe la buz'nare's tufă
Io ginesc odat' la damă,
Ea tresare ca piftia,
Dar zevzecul ei îi spune :
— Te pleznesc de-ți uiți mândria.
— Ce-ai zis mă ?? răcnesc io roșu,
Luând nobel partea damei.
Tipul iute se sborșește
— Mă ensultă'n partea mamei.
Il plesnii la mâncătoare
Cât o clipă ochii căști,
Amintindu-i la ureche
Dă părinți, dă sfinți, dă Paști,
Și aș fi făcut-o lată,
Că se ambalase nentu,
Da gândii : de-i ard iar fleoanca
Mi se spurcă „argomentu".
D'aia mă 'nclinai fomeii,
Care sta 'ntr'un colț ca proasta
Apoi îmi udai gâtlejul
C'un paar „pă chestia-asta"
Tipu 'și înghițise limba,
Căci făcând semn la mutere
Fără a sufla, o șterse
Cu codița 'ntre picere.
Io v'am spus o „confedință"
Pen 'că „Veselia"-i gaj,
Da de s'o urca la vr'unu'
Igrașie la... itaj
Și-o scăpa fo vorbuliță
Ca să prindă Sița „spilu"
Promitez cu pliscu laibăr
Că-i desumflu... sexapilu.

*

Allo ! Radio-Veselia !
Postul nostru azi prin mine
Vă urează ca în suflet
Să purtați mereu lumine,
Iar pe calea sorții plină
De zâmbiri și de dureri,
Să vă fie călăuză
Facla Sfintei Invieri.

p. conf. Pufulache

Ciocnirile de Paști

Prima ciocnire, anul acesta, am avut-o cu nevastă-mea. Bine înțeles în prima zi de Paști. Nu era vorba de ouă roșii, ci de altceva. Am refuzat să-i mai dau o mie de lei, de cari avea nevoie.

A doua ciocnire tot în ziua aceea am avut-o cu tramvaiul Nr. 14. Nu știu cum s'a întâmplat, dar am văzut stele... verzi.

Ouă roșii n'am ciocnit, dar am văzut roșu când am făcut totalul cheltuelilor.

Ca niciodată, de Paști, nevasta mea a fost harnică cu scuturatul. Mi-a scuturat toate buzunarele.

N'a lipsit la mine în casă nici tradiționalul cozonac. Numai că anul acesta, nevastă-mea l-a făcut după

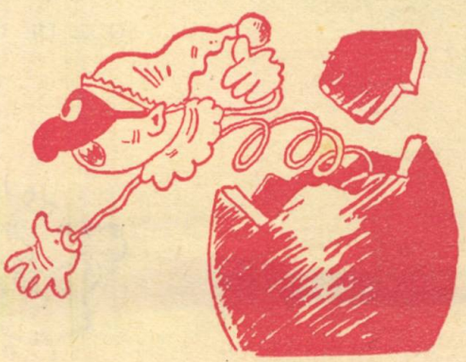

o rețetă auzită la Radio și cozonacul ăsta nu l-aș trimite speakerului dela Radio, dar întregului personal al percepției din circumscripția mea.

Dacă eu n'am ciocnit ouă roșii, asta nu înseamnă că nevasta mea n'a ciocnit. A ciocnit cu mama mea și m'a costat afacerea 1500 lei. Pentru că ciocnind oul, mama a lovit cu cotul un vas vechiu care s'a spart în bucăți și pentru care plătisem exact 1500. Și un leu m'a costat oul care a ajuns în lada cu gunoiu împreună cu cioburile vasului.

In casă, la mine, s'a făcut mare curățenie. Numai scuturatul a durat o săptămână.

Efectele le-am simțit eu, pentru că am fost primul care m'am curățat... de lei.

Anul acesta spre deosebire de anii trecuți nu m'am dat cu scrânciobul. Pentru că sufăr de inimă și pentru că de Paști mi s'a învârtit și așa capul.

p. c. **Mello**

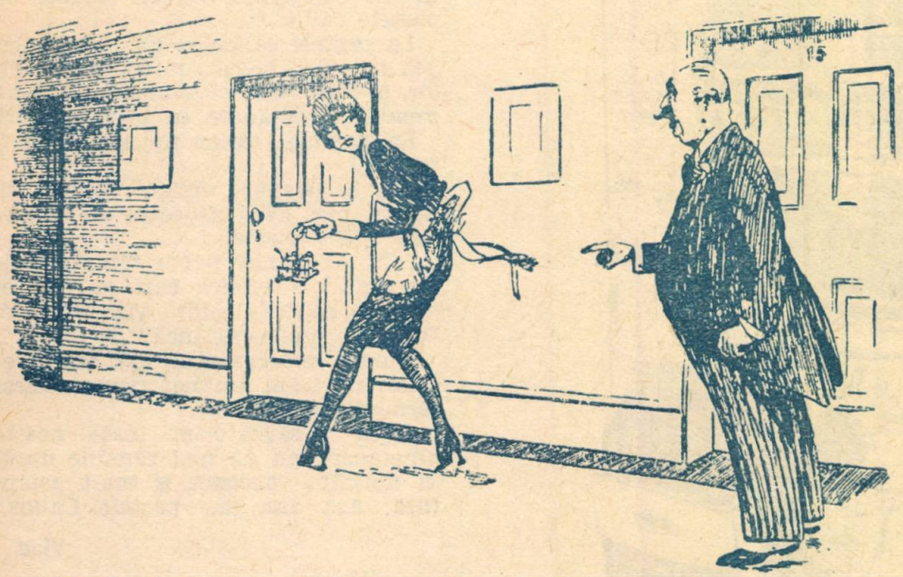

— Unde duci mușțarul din solniță, Mariță ?
— La pasagerul dela 17 care vrea să facă o baie de mușțar la picioare !...

PETROLINI
MANUALUL SOFERULUI

Pentru că nimeni nu se naşte şofer, vom da, amatorilor, câteva sfaturi ca să nu păţească ei, aşa cum am păţit noi. Chiar dacă sfaturile noastre vor da greş, îi rugăm să nu bănuiască buna noastră credinţă, pentru că de când sunt automobile pe lume, un şofer bătrân va da sfaturi unuia mai tânăr.

Când cereţi fabricantului de automobile un „30 cai" băgaţi de seamă să nu fie un escadron de cavalerie. Mai cumpăraţi, ca măsură de precauţie, un al „31-lea cal", dar acesta să fie „în carne şi oase" pentru că veţi avea nevoie de el, ca să tragă pe ceilalţi „30 de cai", atunci când vor obosi.

★

Alegeţi întotdeauna o maşină cunoscută. Cred că cea mai bună este roata norocului.

★

Pneumaticul este compus dintr'o cameră de aer şi din.....

✸

SUB PAPUCUL NEVESTEI

— *Decide-te: vrei să mori ars de viu ori spânzurat ?*

— *Stati să vorbesc întâi cu nevasta mea !...*

Nelipsit de camera de aer, este... Dacă nu aveţi.... nu aveţi nevoie de cameră. Dacă vă lipseşte camera, e inutil..... Ajunge o cameră mică. Există şi camere bune, cari costă dela 50 de lei în sus. Cel ce plăteşte camera, e întotdeauna şoferul.

★

Opriţi-vă îndată ce se găureşte un cauciuc. Dacă voiajaţi cu o doamnă puneţi-o pe ea să observe cauciucurile. Îndată ce va descoperi o gaură, astupaţi-o fie chiar cu un deget.

✸

Dacă sunteţi în voiaj de nuntă, suprimaţi din maşina voastră generatorul şi înlocuiţi-l cu un bun regenator.

★

Rezervorul se umple cu un bidon. Când bidonul e gol, sunt multe probabilităţi ca rezervorul să fie plin.

✸

Porniţi încet. Augumentaţi progresiv, până la viteza a patra. Nu exageraţi însă, pentru că riscaţi să lunecaţi şi să deviaţi din drum. Asta mi s'a întâmplat şi mie şi vă asigur că e plictisitor să reluaţi drumul cel bun. In general fac 65 km. pe oră. Câte odată pentru a mulţumi pe nevastă-mea ajung la 66-67...

★

Nu deslegaţi cuvinte încrucişate la volan, chiar dacă se acordă premii mari. Am deslegat şi eu — la volan — un joc de cuvinte încrucişate şi am câştigat un premiu de 10.000 lei. M'a costat însă caroseria, parebrise-ul, reparaţia la motor, două cauciucuri, spitalul şi operaţia, aproape 25.000 de lei. Şi în plus mi s'a dresat un proces-verbal de contravenţie care se va judeca zilele acestea.

★

Vă sfătuesc să nu daţi îndărăt. E nevoie de o obişnuinţă mare. E o specialitate a anumitor maşini germane.

✸

Şi pentru a sfârşi, un bun sfat pentru doamne. Dacă se întâmplă o pană la motor, nu ezitaţi. Coborâţi şi daţi o mână de ajutor !

HAI SĂRÂDEM

LA COMISARIAT

— Domnule comisar, aş vrea să vorbesc cu individul care a pătruns la mine în casă acum două zile şi pe care l'aţi arestat azi de dimineaţă !

— Ce vreţi cu el ?

— Vreau să-l întreb cum de a putut intra în casă fără să deştepte din somn pe nevasta mea. Ţin foarte mult să aflu cum, de oarece obişnuesc să viu adeseori târziu acasă !...

★

SUBTILITATE DIPLOMATICA

Pe vremea când era preşedintele Consiliului de miniştri din Italia, D. Luzatti află cu destulă surprindere că unul din colegii lui ţinuse o alocuţiune în cursul căreia atacase pe Papă şi ironizase religia.

Discursul fusese oficial şi ca atare suscită polemici violente.

Spre a evita pe viitor asemenea incidente, Luzatti trimise următoarea notă oamenilor politici cari compuneau ministerul său.

„In discursurile dvs., puteţi aborda orice subiect, dar nu uitaţi că Dumnezeu este de competinţa exclusivă a şefului guvernului" !

✸

PREZENŢA DE SPIRIT

In epoca când exista regatul celor două Sicilii, trebuia să te foloseşti de diligenţă spre a merge de la Neapole la Foggia.

Intr'una din zile, conducătorul unei diligenţe fu vestit că o bandă de hoţi de drumul mare venea în goană spre el. Era imposibil să încerce o scăpare prin fugă. Aşa că diligenţa îşi continuă calea.

— Ce nenorocire ! se tângui un călător : am asupra mea o mie de lire care-s singura mea avere !

— Ascunde banii în cisme, îl sfătui o doamnă care şedea pe o bancă, vis-à-vis de el.

Călătorul găsi ideia bună.

Abea vârâse mica avere în cisme că briganzii opriră diligenţa.

— Mă puteţi căuta, zise imediat călătoarea. N'am asupra mea decât punga asta în care sunt o sută de lire. Dar domnul de colo, făcu ea, arătând spre călătorul de vis-à-vis, are o mie de lire ascunse în cisme.

Cuceriţi de sinceritatea asta, hoţii puseră mâna pe mia de lire şi lăsară în pace pe informatoare.

După ce diligenţa îşi reluă drumul, călătorul jefuit isbucni în reproşuri furioase.

Dar doamna îi explică surâzând :

— Poftim mia de lire care ţi-a fost luată de hoţi. Dacă nu întrebuinţam stratagema asta, aş fi fost jefuită de cele cincizeci mii lire ce le am în portofelul din corsaj !...

CONFLICT INTRE OUA

Ouă morale și ouă imorale

S'a pus de atâtea ori întrebarea, cine e mai bătrân : oul sau găina ? Această controversă a fost desbătută amar de ani, chiar de protagoniștii despre care e vorba, fără să se fi ajuns la vre-un rezultat. Găinile par a fi avut superioritatea, fiind-că au găsit un hrisov vechi, cu care au dovedit ouălor (ori-ce dovadă e o relativitate) că atunci când Dumnezeu a populat pământul, a lăsat pe dânsul vietăți, iar nu sămânța lor. Ouăle nu s'au lăsat așa de ușor convinse și cum la urma urmei sunt și ele vietăți au reacționat punând problema în chipul următor: Unirea face puterea. Dacă ouăle de comun acord se vor înfrăți și nu se vor mai supune tiraniei cloștelor, atunci neamul orgolios al păsărilor va dispare. „Bine au zis găinele. Dispărând neamul nostru, cine va mai face ouă, și ce se va alege atunci și din voi" ? Ouăle au căzut pe gânduri. Cum însă duhul răzvrătirii a trecut dela oameni și la celelalte vietăți, au căutat mult timp un alt motiv să se revolte și ele. Un început de rebeliune era pe cale să se transforme în adevărată revoluție chiar în bucătăria subsemnatului, într'una din zilele săpămânii mari. Se roșise tradiționalele ouă, care împestrițate, fudule și unse cu ulei își etalau zugrăveala dintr'un coșuleț legat cu panglicuțe. In alt coș erau așezate alte ouă pe cari le cumpărasem în ajun, destinate cozonacilor. In noaptea următoare venind târziu acasă și înfulicând ceva în pripă în sufrageria alăturată, aud un sgomot de voci bizare, ascuțite și de o vocabularitate nemai auzită. Vocile veneau din bucătărie. Am stins lumina, m'am apropiat tiptil și am deschis cu precauțiune un ochiuleț de geam. Gălăgia era în toi și, lucru mai curios încă, vocabularul era neaoș român. Am băgat încetișor capul pe geam și la lumina pâlpâitoare a focului din sobă mi-a fost dat să asist la un spectacol de neînchipuit.

Ouăle cele vopsite ședeau la locul lor țepene și strălucitoare. Celelalte albe însă săriseră toate din coșuleț și înconjuraseră panerul surorilor lor sulemenite.

— „Ce fel de neamuri ori fi frățioare" ? făcu unele din ouăle albe, cari dădeau târcoale coșulețului. „Să fie din neamul pieilor roșii, așa cum am auzit citind aseară pe băiatul gazdei, sau ori fi alte alea de pe la noi? Drept să-ți spun, n'am văzut nici odată, de câteva săptămâni de când m'am născut, ouă aidoma".

— Nu-s ouă, își dădu cu părerea un alt ou alb".

— „Ba's ouă, da's mute, îi întoarse vorba un ouleț pistruiat".

Ouăle boite priviau tăcute și grave, fără o vorbă, fără o mișcare.

— „Să le întrebăm", săriră câteva glasuri.

— „Ce sunteți voi surioarelor?" li se adresă lor un ou lunguleț.

O voce spăsită dintre ouăle sulemenite le răspunse printre dinți :

— „Ouă !"

O clipă surpriza a încremenit toate gurile. Ouăle albe s'au strâns instinctiv unul într'altul. Unul zise:

— „Astea sunt cocote".

Ouăle tinere se săltară curioase pe vârf.

— „Să crezi, făcu un altul. E prima dată când văd cocote".

— „Să invităm câteva jos", făcu un ou tinerel și cochet.

Un parlamentar se prezintă înaintea coșulețului și invită ceremonios pe câteva să coboare. Din înălțimea panerului cu ouă zugrăvite, o altă voce le răspunse, la fel de spăsită.

— „Nu putem. Suntem fierte".

Față de acest dispreț unanim, ouăle albe s'au învinețit de indignare.

— „Asta e nemai auzit ! După ce că sunt boite, mai sunt și fierte ! Trimeteți fetele și băeții la coșul lor, să nu ia exemplu rău".

— „Auzi, soro ! Fierte !... făcu un ou chircit către un altul. Păi atunci unde am ajunge dacă și noi am face la fel ?"

Conciliabulul ouălor albe a urmat în surdină. Câteva ouă mai tinere priviau cu jind la ouăle din coș, admirându-le gățeala.

— „Ce căscați gura blestematelor? țipă un ou burdăhănos. Vă lasă gura apă, hai ?... Vă cotonogesc picioarele dacă vă mai prind. La cui-

OUL PASCAL

Clientul. — *Am venit prea târziu pentru oul ăsta ! Trebuia să viu anul trecut !*

Comandantul trupei, care vede primit ordin să asaltez castelul și este vorba !...

— *Blestemată afacere, am dublu. acum nu știu de care din aceste două*

bar, la cloșcă sau la coș, nu la haimanalâc !...“

Și țopăind de indignare burdăhănosul ou a sărit din greșeală prea sus și în cădere a crăpat. Dându-și sufletul a mai avut putere să adaoge : „Luptați pentru moralitate“. Acest sfârșit tragic a avut darul să îndârjească spiritele. Ouăle albe au pornit la asaltul suratelor lor mascate, cu un dispreț de moarte demn de toată lauda. Primele ouă care s'au repezit în spre paner, au fost și primele victime ale unei morți galbene.

— „Jos pațachinelor!... Cocote sterilizate!.. Paiațe nemernice !.. Dumnealor s'au supus operației de sterilizare !... Ne rânjesc și ne sfidează!.. La cloșcă !... Hooo...“

Altă serie pornește la atac și moartea galbenă le înfrățește cu cimentul bucătăriei. Priveam curios și îngrijorat la ofensiva aceasta îndârjită a ouălor primitive, contra unor altor semene ale lor, cari reprezentau pentru oameni un simbol. Mă pasiona rezultatul luptei, dar în acelaș timp aveam o intenție vagă, că dacă nu interviu rămân fără cozonaci.

— „Laș elor!... țipă unul din ouăle albe.

Atunci din înălțimea panerașului s'a prăvălit un ou. S'a izbit de ciment cu un sgomot sec și a sărit ca o minge. A stat o clipă nemișcat, apoi a pornit ca o sfârlează contra armatei de ouă albe. S'au recunoscut. Era un ou de lemn, pe care eu însumi îl cocoțasem peste celelalte ouă vopsite. Ingrijorat de soarta ouălor albe, ca și de buzunarul meu, mi-am retras grăbit capul, și aprinzând lumina am deschis ușa. Peste întreaga grozăvie a luptei s'a lăsat o tăcere de moarte. Oul de lemn plutea într'o massă galbenă, nemișcat, printre celelalte ouă încremenite de intervenția mea. Le-am adunat cu grijă și pentru ca să nu le mai vină pofta să se mai războiască din nou în lipsa mea, am luat coșulețul cu ouă vopsite și l'am dus în casă.

Vasile Iad

PREMIERULUI

Teoria lui Darwin
Că ne tragem din maimuță,
S'o 'nvățăm n'ar fi un chin,
Studiindu-l pe Nea Guță !

Vica

Voința zeilor

In vechime criminalii condamnați la moarte nu erau executați după sentință, ci ca să se încerce și voința zeilor erau aduși în fața unei urne în care se găseau două bilete : pe unul scria „Moarte” iar pe celălalt „Viață“. Dacă condamnatul trăgea biletul cu „Moarte“ era executat imediat iar dacă scotea „Viață“ era grațiat. Voința zeilor nu putea fi discutată. O întâmplare extrem de curioasă a făcut ca un bandit fioros, care avea pe conștiință zeci de crime, de fiecare dată după condamnare, când era pus în fața urnei, trăgea biletul cu „Viață“. Lucrul acesta a exasperat pe judecători, cari într'o ședință secretă au hotărât să trișeze cu voința zeilor, și pentru a scăpa ținutul de un bandit fioros, au introdus în urnă două bilete, ambele cu „Moarte“. In felul acesta, soarta condamnatului era pecetluită. Unul singur din judecători s'a opus acestei călcări de legi și pentru a-și împăca conștiința, s'a dus la închisoare unde se găsea condamnatul și i-a spus : „Nenorocitule, soarta ta e hotărâtă. Vei muri fiindcă ori care din bilete vei scoate tot „Moarte“ va fi scris. Condamnatul râse cinic și răspunse : „Dacă voința zeilor e să scap, voi scăpa“.

In ziua următoare, în fața urnei, condamnatul trase unul din bilete. Judecătorii așteptau cu sufletele împăcate. Atunci condamnatul, cu o voce patetică, și ridicând ochii spre cer, zise :

„Imi țin soarta în mână“, și făcând cocoloș biletul îl înghiți. „Dacă ce rămâne în urnă e „Viață“ înseamnă că zeii voesc să mor, iar dacă ce rămâne e „Moarte“, zeii au avut milă de mine”.

Capetele judecătorilor sunt greu de definit !...

Un mic accident de primăvară

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. No. 120223/932.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" STRADA BREZOIANU 23—25. BUCUREŞTI (ROMANIA).

Nr. 19. ANUL XLV

Veselia

JOI 6 MAI 1937

LA ŞOSEA

— Dudue, sunteţi de mult in pană?

— De şase luni, de când m'a părăsit prietenul meu!...

5 LEI

BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ CLUJ
18 JUN. 1937

ANUL XLV Nr. 19

6 MAIU

Viitor de aur țara noastră are !...

D. profesor I. Plăcinteanu dela Universitatea din Iași dă publicității o perlă de cerere a unui *student din anul I*, care solicită o bursă. Cum într'adevăr cererea e o capo d'operă de stil, cer iertare d-lui profesor, dacă o voi servi și eu cititorilor noștri ca distracție în săptămâna luminată, fără nici un comentariu.

DOMNULE DECAN,

Subsemnatul student în anul I-iu al Facultății (X), secția (Y), prin prezenta cerere vin în fața D-voastră ca să-mi exprim durerile : Având în vedere starea materială a părintelui meu și ținând seamă de faptul că sunt frate a două surori și fii ai a celuiași tată (lipsiți de mamă de 17 ani) sărac fiind și bătrân, ce a numărat 57 primăveri, actualmente se află bolnav la spital, care nu are nici o funcțiune la Stat, județ sau comună ci numai cu o simplă bardă și un ferăstrău umblă prin vecini să ciopleasca vre-un lemn spre a-și câștiga existența pentru el nici de cum, pentru fiii săi pe care îi crede destul de harnici pentru a și-o câștiga singuri. Ori se vede că dintre aceștia, eu singurul mascul nu pot fiindcă cerințele pentru urmarea cursurilor sunt peste puterea mea. Și dacă am ajuns până aici nu datorită acelui singur părinte, ci faptului că am putut să mă bucur de o bursă în Liceu prin care eram scutit de taxă și primeam și un ajutor pentru trai.

Cât privește de surorile mele nu pot spune mai mult decât că sunt cât mine necăsătorite și au cerințe mult mai mari la această vârstă pe care nu le pot satisface.

De aceea, domnule decan călduros vă rog a dispune acordarea unei burse spre a-mi ușura oare cum continuarea studiilor !

Fachiri indieni și fachiri români

Asociația pentru studiile psihologice dela Universitatea din Londra, a făcut o verificare care a scăzut mult aureola faimoșilor fachiri. A dovedit anume că acești făcători de minuni nu-și pot executa tururile de forță decât la ei în patrie, aducând în acest scop la Londra pe un celebru fachir împreună cu patru discipoli.

Puși să repete o experință în care fachirul și cu ciracii lui călcau cu picioarele goale pe o porțiune de loc presărată cu cărbuni aprinși, toți cinci s'au ales cu arsuri grave la tălpi.

Noi recomandăm Asociației câțiva din fachirii noștri, în special din partidul d-lui Mihalache, care stau de ani de zile — în așteptarea puterii — pe cărbuni aprinși.

Monede la fier vechi

Ministerul de finanțe a fost autorizat să vândă monetăriei regale din Londra circa 70.000 kgr. de aliaj provenit din răposatele monede de 100 lei. Prețul de vânzare a fost fixat la 10 lei bucata de o sută de lei. Pe cale particulară suntem însă informați că monetăria engleză oferă pentru monedele falșificate un preț superior din cauză că falșificatorii, mai conștiincioși în fabricarea lor, au pus mai mult argint în aliaj de cât monetăria noastră. Debutul nostru în baterea monedei metalice a dat fiasco, din cauză că s'a neglijat o chestiune importantă : consultarea în prealabil a falșificatorilor, singurii specialiști în materie.

Avem destui și — trebue să recunoaștem — excelenți.

Monopolul aerului german

Führer-ul celui de al treilea Reich a interzis tuturor copiilor din Germania, înălțarea zmeelor la mai mult de o sută de metri înălțime.

Nu încerc măcar să-mi bat capul care ar putea fi motivul acestei reglementării a unui joc nevinovat de copii. Cred chiar că în curând va fi suprimat cu totul.

Reflecția mea se îndreaptă spre gradata mecanizare a copiilor germani care într'un viitor apropiat vor ceti povești de felul următor : „A fost odată un copil care se juca cu un zmeu..." Și copilul va întreba plin de groază : „cum, mămico, nu i-a fost frică să nu-l mănânce ?" Și mămica îi va răspunde : „Nu, Hans, ăștia erau zmei de hârtie, din care tu n'ai văzut încă, și cari serveau de jucărie copiilor, până ce un domn, care era mai mare în țară și care se numia Hitler, i-a interzis".

Fiscul și băbuța de 105 ani

Undeva, într'un orășel, a fost arestată o bătrână de 105 ani care fusese amendată de fisc cu 500 lei și care n'a avut cu ce să-și achite amenda. Bănuesc că poliția și directorul închisorii respective au luat toate măsurile de siguranță pentru a preveni o eventuală evadare a deținutei. După eliberare, sunt de părere ca centenara delicventă să fie trimisă muzeului de științe naturale, pentru a fi etichetată sub titlul de curiozități : „Celebra băbuță X. Senzația anului 1937. Incercând să frustreze statul la vârsta de 105 ani, a fost condamnată la 10 zile închisoare".

Viad

DOICELE DIN ZIUA DE AZI

— Cum, citești în vreme ce copilul plânge ?
— Coniță, asta nu mă deranjează de fel !...

PAȘTI, ALTĂDATA

Renaște iarăș primăvara
Și pomii sunt gătiți în floare;
In noapte, clopotul vestește
Că-i Paști, divina sărbătoare.

Pe uliță sunt coji de ouă
Gardistul are coif de gală;
Mioara a ieșit în poartă
Cu toaletă de scrobeală.

Culiță, Sică — poșidicul —
Ca niște miri în straie nouă,
Au reliefuri pe „fațade"
Din numai gălbenuș de ouă.

Soldatul Trică, „ordinanța",
Pornește 'ntins la „panaramă"...
In aer, prin ogeac, răzbește
Mirezmă cruntă de pastramă.

O bandă de țigani la Oaie
E'n vizită. Toți „copăerii"
In birji cu ora. Stau acasă
Cei ce n'au „zimți" cum au boerii

Nea Niță Pitpalac cu Sița,
Deși 'mpăcați la spovedire,
Pornesc la masă ofensiva,
Căci sunt acuma la ciocnire.

Iar cu evlavie creștină
Ca și 'n altar, înalță slavă :
Jertfesc Celui ce fost-a jertfă
Din inimă... un miel la tavă.

Și 'nchină Niță pân' se sfarmă
Căci astă-zi n'are draci, nici toană :
— „Ah ! lucru extra-i gospodina...
Halal de cozonacul tău, cucoană" !

— „Nenicule, te adorează
A ta, care din ochi te pierde" !
...Și-i pune-o placă să-l usuce :
Pe cal bălan cu șeaua verde.

Costache Glumici

FARSE DE PAȘTI

Erau patru tineri, patru svăpăiați între optsprezece și douăzeci ani, unul mai îndrăcit decât celalt, și a căror imaginație era fecundă în a născoci farse de tot felul. Plictisiți să mai spânzure firma moașei la ușa vecinului ori să trezească din somn farmacistul pentru a cere de doi lei bomboane de mentă, ei găsiră o altă distracție : să mute noaptea plantele verzi și ghivecile de flori cu care unii gospodari își împodobesc ferestrele și balcoanele, ducându-le la celalt capăt al cartierului. Distracție foarte pasionantă.

In seara asta, simțindu-se fără somn, șnapanii au pornit după isprăvi.

Un felinar anemic luminează cu sgârcenie unica piață înecată în tăcere.

Farsorii au ochit de cu ziuă, casa grefierului, la ale cărei ferestre se răsfață vreo zece ghivece cu muscate. Ce chilipir pentru ei !... Se strecoară ca niște umbre pe lângă zid.

Doui din ei duc o scară pe care o sprijină de perete. Un altul se pune la pândă iar șeful lor se urcă repede trecând ghivecele cu flori celor doui complici.

Dar niște pași grei se aud pe caldarâm; două siluete apar pe neașteptate din spatele unei case îndreptându-se spre ei. Sunt doi sergenți de stradă care fac rondul obișnuit...

Nici o posibilitate ca farsorii noștri să poată spăla putina. Cei doui sergenți imobilizează pe tineri și interogatoriul începe :

— Ce faceți aci ? V'am prins furând flori !... Stați că vedeți voi pe dracul, la poliție...

Dar farsorii nu-și pierd așa repede sângele rece. Un plan ingenios încolțește în creerul inventiv al unuia dintre ei.

C'o voce necăjită, cel care ținea scara, răspunde :

— Mai încet, domnule sergent. N'am venit să furăm flori, din contră, noi am adus ghivecele astea. Prietenul nostru de colo, cel din vârful scării, vroind să facă o surpriză de Paști logodnicei lui, a decis să-i impodobească ferestrele cu florile astea din ghivece.

Din vârful scării, pseudo logodnicul aprobă din cap.

Cei doui sergenți, încurcați, se uită unul la altul răsucindu-și mustățile.

— O surpriză de Paști ? zice unul din ei. Am putea, de data asta, să închidem ochii, Năstase !

— Ați face o faptă frumoasă, domnule sergent! Ce bucurie pe domnișoara mâine dimineață când va deschide ferestrele... Ne dați voie să continuăm cu aranjatul ?...

Dar celalt sergent, gata să cedeze, se ridică vehement contra acestei slăbiciuni.

— Nu dăm voie de fel, face el hotărât. Ceeace spuneți pare cusut cu ață albă.

Momente de ezitare. Cu capul plecat, „șeful" farsorilor prinde să coboare.

Dar, deodată, unul dintre ei prefăcându-se că se supune, asigură succesul întreprinderei :

— Bine ! zice el, auzi, Nicule... Atât mai rău pentru logodnica ta... Domnii sergenți nu ne permit să-i împodobim ferestrele cu flori...

Dă-mi înapoi ghivecele să le ducem acasă... N'ai decât să-i oferi florile mâine dimineață.

Și, sub ochii gardiștilor, farsorii dau jos ultimele ghivece cu flori, îndoae scara și pornesc apoi liniștiți spre capul străzei !...

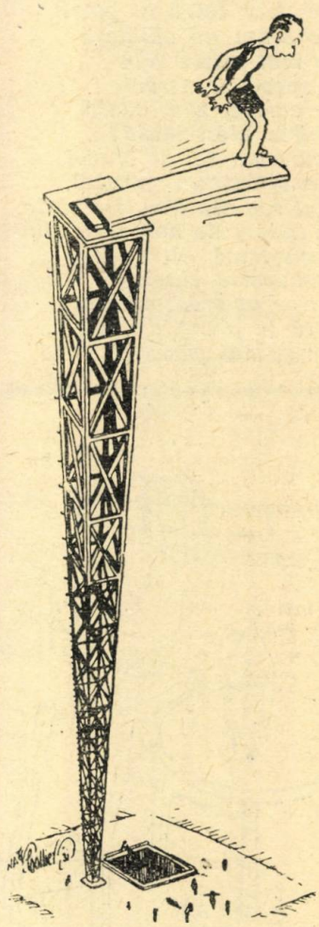

Cum îți pare bazinul când te urci prima dată pe trambulină.

Rugăciunea oricând este bună. Şi mai târziu cu 14 zile. Un chiriaş se roagă. Să-i ascultăm ruga. Aşteptăm însă, pentru numărul viitor, să auzim cum se... „roagă" şi un proprietar.

Sfinte Gheorghe, te îndură,
Precum spune la Scriptură,
Şi transformă peste noapte
Chiriaşii, de se poate,
Să devie proprietari
De căsuţe mici şi mari.
Şi să aibă cine vrea
Câte-o vilă la şosea,
Un block-hous, garsonieră,
Fiindcă viaţa-i efemeră...
Iar de ţi-ar intra în graţii, —
Să ne scapi de obligaţii
Să nu mai existe acte
Şi în special contracte!
Să se curme, zău, odată
Cu chiria blestemată!...
Dar cum am rol de oracol
Şi persist într'un miracol,
Te mai rog din nou, fierbinte,
Să te 'nduri de noi, prea sfinte,
Şi transformă căruţaşii
Ce transportă chiriaşii,
În ori ce ai vrea matale,
Insă să le plângă de jale!...
Să nu-şi mai găsească locul,
Căutând mereu norocul,
Ziua, noaptea, la tot pasul,
Cum şi-l cată chiriaşul.
Tu, care ai fost ostaş,
Ai milă de chiriaş.
Nu lăsa ca proprietarul
Să-i deşerte buzunarul
Şi fă, sfinte, ca să fie
Doar un pol orice chirie,
Ca să vină proprietarul
Pentru care-am tras calvarul,
Să se roage, să boccască,
Ades să se umilească,
Să nu-l părăsim de fel,
Căci rămâne singurel!...
Ah, dar fostul proprietar
Care s'a purtat barbar,
Făcând casa zărăfie
Să îl faci, de poţi, piftie!
Şi, bătu-l-ar Dumnezeu,
Să îl văd pe la muzeu,
Aşezat în galantar
Şi scris jos: „Fost proprietar"!...

M Croitoru

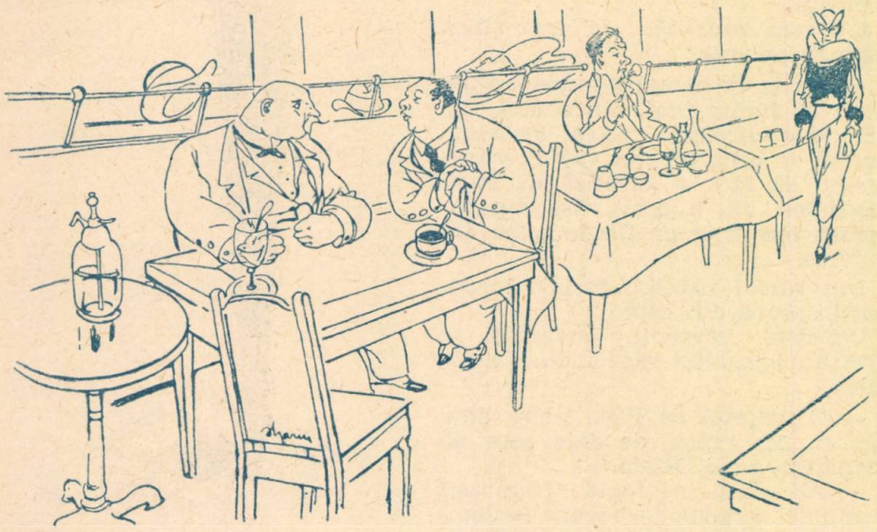

— Inainte de a te cunoaşte, prietena d-tale nu era maestră de balet?
— N'aş putea să-ţi spun, ştiu că înaintea mea avea pe un anume Leon, dar nu-i cunosc numele de familie.

Un domn prea politicos

Scena reprezintă o corabie în flăcări. Pasagerii fug în toate părţile scoţând strigăte sfâşietoare, lupte fioroase în jurul şalupelor; epizoade de teroare; tumult infernal; sirena care urlă neîntrerupt chemând disperat în noaptea ceţoasă. După câteva scene de nedescris, toţi pasagerii şi tot echipajul au reuşit să părăsească vaporul ars, cufundat pe trei sferturi şi gata să se înece.

Căpitanul corăbiei în flăcări, (care credea c'a rămas numai el pe bord, zăreşte deodată pe domnul prea politicos şi are o izbucnire de mânie). — Ce faceţi aici?

Domnul politicos, (în pijama verde-mazăre, întinzându-i mâna c'un surâs). — Oh, în fine, dragă căpitane! Vă caut încă dela primul semnal de alarmă, dar în vălmăşag, n'am avut plăcerea să vă întâlnesc.

Căpitanul, (mânios). — Dece aţi rămas pe bord?

Domnul prea politicos. — Nu mi-aş fi permis niciodată să plec fără să vă salut şi fără să vă mulţumesc pentru...

Căpitanul. — Credeţi că momentul e potrivit? (Intinzându-i un colac de salvare). In apă, în apă!

Domnul prea politicos. — După dvs.!

Căpitanul, (verde). — Eu sunt ultimul care trebue să părăsesc corabia. Aruncaţi-vă în apă!

Domnul prea politicos. — Nu-mi pot permite...

Căpitanul, (galben). — Vă ordon să vă aruncaţi în apă!

Domnul prea politicos. — Sunt mai tânăr decât dvs. şi trebue să vă dau întâetate...

Capitanul, (albastru). — Ştiţi că am dreptul de viaţă şi de moarte...

Domnul prea politicos. — Puteţi să mă ucideţi, dar vă rog să nu mă constrângeţi să comit o incorectitudine depe urma căreia aş avea remuşcări de nesters (indicându-i valurile). Vă rog!...

Căpitanul, (furios). — Dra...!

Domnul prea politicos, (insinuant). — Poftim!

Căpitanul. — Tunete şi fulgere! (o explozie: corabia se precipită, se apleacă pe un flanc şi se cufundă. Cei doi cad în apă şi, cot la cot, încep să înoate cu energie).

Domnul prea politicos, (înghiţind, fără voie, apă sărată). — In sănătatea noastră!...

ECHITATE

Se vorbea, acum vreo câteva zile, în cabina lui George Vraca, dela teatrul Național, despre efectele noului Cod Penal. Un actor mărunt și rotofei, răsucindu-și o țigare, începu să laude noua alcătuire și ideia fericită a legiuitorului care, prin pedepsele aspre înserate în noul cod, a pus oare cum capăt aventurilor galante și adulterului. In altă ordine de idei, un șef decorator începu să tune și fulgere în contra celibatanților, acești oameni egoiști, cari trăesc pe marginea societății, profitând de legi indulgente și, fără sarcini și griji, duc o viață cât se poate de ușoară.

— Celibatarii, făcu George Vraca, care e un moralist foarte sever, ar trebui cu toții pedepsiți.

— Dar cum? întreabă unul din cei de față.

— Insurându-i !... interveni în discuție Ion Manu, care stătuse până atunci în espectativă.

LA TRIB. ILFOV

O scenă de toată nostimada s'a petrecut deunăzi la o secție a trib. Ilfov. Un avocat de mare talent, dar urît foc, pleda într'un proces de furt. Prins în vârtejul pledoarei, el începu să întrebuințeze calificative care depășeau limitele bunului simț.

De câteva ori președintele fu pe punctul să-l cheme la ordine. La un moment dat, avocatul zise:

— Domnule președinte, clientul meu este acuzat c'a dus pe spate un sac plin de mărfuri, în greutate de o sută cinci zeci kilograme. Vă rog să fiți convins c'a avut și el un moment de slăbiciune!...

LA BANCHET

La un banchet dat de o societate petroliferă, cu ocazia alegerii unui nou președinte, după ce s'au servit diverse delicatese stropite din belșug cu șampanie, invitații prinseră să vorbească despre diverse lucruri.

Printre cei de față se afla și cunoscutul medic de boli interne, Paul C.... un adevărat pince sans rire.

La dessert, un invitat așezat în dreapta lui Paul C... când veni vorba despre înmulțirea numărului de automobile din Capitală, fapt care are drept consecință și o urcare a consumului benzinei și uleiului, zise către medic:

— Dragă doctore, d-ta ești singurul membru din tot consiliul de administrație care nu are automobil.

Medicul care, după cum v'am spus, e un fel de pince sans rire, se grăbi să răspundă:

— Crezi d-ta că nu omor și așa destulă lume?...

ȘEDINȚA SPIRITISTA

Sorica Anto... stea de mărimea doua la un teatru bucureștean, e o adeptă înfocată a spiritismului, luând parte în fiecare săptămână la diverse ședințe care au loc în casa unei bune prietene a ei.

Săptămâna trecută, Sorica Anto... s'a dus la obișnuita ședință de spiritism.

Erau cu toți vreo șase persoane. S'au adunat într'o cameră înecată în beznă. O măsuță cu trei picioare era vedeta adunării.

Concentrare a voinței. O liniște de mormânt plana în aer. Cei prezenți se simțeau scuturați de fiori. Deodată o voce sepulcrală care părea că vine de pe lumea cealaltă, prinse a zice:

— Doamnă Sorica Anto.... spiritul defunctului d-tale bărbat îți ordonă să te duci imediat acasă!

— Zici că-mi ordonă? Atunci cu siguranță că nu este bărbatul meu!...

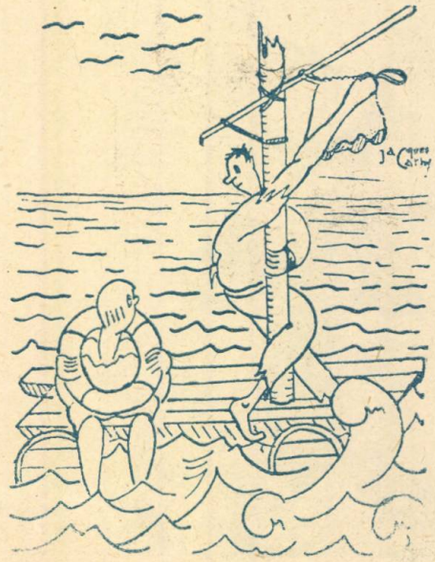

— Vezi că aveam dreptate, Lenuțo, când spuneam că porți cămăși prea scurte!...

NEINCREDERE

Adrian Hebrard a fost unul dintre cei mai distinși ziariști ai secolului XIX și un causeur extrem de spiritual. Intro seară, el întâlni pe faimosul Pedro Garbold care se întorcea dintr'un turneu triumfal făcut prin America. Celebrul cântăreț, deși nu era marsiliez, începu să exagereze în felul său obișnuit primirea ce i se făcuse peste Ocean și folosi toate superlativele spre a arăta salariile primite.

— Da, dragul meu, caută de ghicește puțin cât am câștigat acolo?

Atunci Hebrard răspunse surâzând cum numai el știa să surâdă:

— Hei!... nu pot! Hai să punem... jumătate din cât vei spune tu!...

*

CAZONA

Căpitanul. — Ascultă, sergent Bobescu, și astăzi ai lipsit dela corvada fânului! Pentru asta vei face patru zile închisoare!

Sergentul, (vorbind în șoapte). — Domnule căpitan, tare mă tem că procedați foarte rău. Gândiți-vă ce are să spună lumea când va auzi că am început să ne pedepsim, între noi gradele!...

*

PANTALONUL TRAGEDIANULUI

Lui Silvain i se atribue o sumedenie de istorioare. Iată una adevărată care s'a desfășurat la conservatorul din Paris, pe vremea când decanul Comediei Franceze preda tragedia.

Unul din concurenți veni îmbrăcat c'un pantalon care se vedea cale de o poștă că fusese cumpărat dela niște telali.

— Nenorocitule! zise Silvain, vrei să joci pe *Oreste* cu un asemenea pantalon?

— Maestre, n'am putut găsi altul, răspunse elevul.

— Vino în încăperea de alături! reluă brusc Silvain, o să-ți împrumut pantalonii mei... Mi-i vei da înapoi după concurs...

Schimbul avu loc într'o avant-scenă, din care Silvain azistă... în indispensabili, la scena din *Oreste,* scenă care — poate grație pantalonilor lui Silvain — aduse elevului premiul întâiu!...

IANOȘ REVIZIONISTUL

OFURI ȘI AHURI MAGHIARE

Prinse de obiectivul lui **A. Petrescu** și tălmăcite în versuri de **Popic**

II

GOGORIȚA MAGHIARĂ

Precum la câmp sau prin podgorii
Adesea pun cultivatorii
Sperietori înfipte 'n par,
Să nu le fie în zadar
Intreaga trudă de un an
Și jertfa ultimului ban,

Tot astfel Ianoș, veșnic criță,
A pus în par o gogoriță
Și-a scris pe ea „Revizuirea
Tratatelor", bătu-l'ar hirea...
Dar comic, ca întotdeauna,
Păți și-acuma încă una.

Căci nimeni nu s'a speriat
De monstru-aceasta împăiat,
Ba, ce să spun, precum vedeți,
Și ciorile au râs, băeți,
De-așa năstrușnică-arătare
Cu gânduri de... sperietoare ! ?

III

TIGRII SE DEȘTEAPTĂ (? !)

Ianoș nu s'a declart
Mulțumit de... scuturat,
Și de-aceia a urlat
Ca un tigru „deșteptat" !

A urlat o noapte 'ntruna
Că a râs și el și luna,
Și a doua noapte, iar
A urlat ca un măg(hi)ar..

Dar cum răgetele lui
Făceau rău valahului
— Căci valahul e milos
Și cu Ianoș, generos —

Tigrul fu supus pe dată
Pentru blana-i minunată,
La o treabă ce-i convine..
— „No !... căutați acum la migne" !

(Va urma)

Cum a fost salutul în săptămâna mare.

RECOMANDAȚIA.

Un actor mediocru rugă pe Bernard Shaw să-i dea o scrisoare de recomandație către directorul unui teatru.

Shaw îi dădu următoarea scrisoare:

„Dragă domnule director! Iți recomand pe prezentatorul acestei scrisori. Joacă Hamlet, Romeo, Macbeth, Ohello, Foot-bal și biliard. Pe ultimul din ele îl joacă cel mai bine".

*

UN RASPUNS ELEGANT

In timpul debuturilor sale în politică, Lloyd George trebuia să ia cuvântul la o întrunire foarte furtunoasă. Erau de față femei, cari manifestau cu violență contra opiniilor antifeministe ale oratorului.

— „Ascultă, stimabile, țipă una din ele, amenințându-l cu pumnul. Dacă ai fi bărbatul meu ți-aș da otravă !

— Și d-ta, dac'ai fi nevasta mea, răspunse cu un surâs fin oratorul, aș lua-o cu plăcere".

*

UN PISALOG

Chamfort povestește că un pisălog, introdus prin favoare la oficierea liturghiei regale, ametise cu întrebările pe un vecin, locuitor din Verssoilles și care cunoștea Curtea.

— „Cine-i doamna aceia, te rog ?"

— „Regina".

— „Dar cealaltă ?"

— „Doamna".

— „Și lângă dânsa ?".

— „Contesa d'Artois".

— „Dar cealaltă, care se vede mai în fund ?"

Aci vecinul, plictisit și iritat, îi răspunse :

— „E răposata regină".

*

FLER DE POLIȚIST

Poliția unui stat, al cărui nume îl voi trece sub tăcere, căuta pe un escroc celebru. Pentru a ușura sarcina inspectorilor săi cari operau la frontieră, ea le transmise odată cu fișa escrocului și o jumătate de duzină de fotografii, cari-l reprezentau din față, din profil, trei sferturi, ras, cu mustață, cu barbă. La puțin timp după aceea, poliția primește dela unul din ei acest răspuns : „Primit fotografiile celor șase indivizi, a căror arestare o cereți. Am luat imediat măsurile necesare. Cinci din ei sunt la răcoare. Cât despre al șaselea, nu va întârzia mult să-și întâlnească tovarășii".

ULTIMA MODĂ: Costume in două culori pentru cucoanele grase.

CALITAŢI.

Puiu Iancovescu se întâlneşte pe stradă cu un prieten, Ion Cr... cronicar teatral la o gazetă de seară.

— Noroc, Ionică, ce mai faci ?

— Mersi bine, Puiule. Am o noutate pentru tine !

— Ce anume?

— Află că m'am însurat.

— Felicitările mele. A propos, e bogată aleasa inimei tale?

— Nu.

— Se pricepe să gătească ?

— Aş !

— E frumoasă?

— Nu.

Adoptând o mutră mirată, Puiu Iancovescu îi spune prietenului:

— Frate Ionică, nu te mai înţeleg de fel! Dacă nevasta ta n'are nici una din calităţile astea, de ce naiba te-ai însurat cu ea ?

— O! Puiule, cântă nespus de frumos.

Surâzând cum numai el ştie să surâdă, Iancovescu replică prompt:

— Mai bine îţi cumpărai o privighetoare !...

NU-L POATE PIMI!

Tenorul C. Anto... a cărui voce a îmbogăţit pe negustorii cari vând vată pentru astupat urechile, văzu eri intrând în birou, în vreme ce citea o partitură trimisă de un compozitor, pe servitor.

— Ce este, Ioane?

— Conaşule, a venit doftorul.

Lăsând pentru o clipă notele din mână, Anto.. se grăbi să răspundă:

— Spune-i că nu pot să-l primesc. Sunt bolnav !...

MAI EFTIN !

Pictorul Barbu Em... un bun prieten al revistei noastre, a deschis de câteva săptămâni o expoziţie permanentă de pictură, pe strada Apolodor, la nr.... (Barbule, faci cinste c'o baterie, că-ţi public şi nr. ?!), expoziţie care este vizitată zilnic de un public numeros şi select. Alaltăeri intră în expoziţie un domn foarte voluminos, respectabil ca aspect, care ceru să vorbească cu expozant. Insoţit de pictor, el vizită întreaga expoziţie oprindu-se îndelungată vreme în faţa tablourilor.

Intrebând de preţul unui tablou care înfăţişa o superbă femeie goală ce se odihnea pe nisipul mării, în bătaia razelor soarelui, vizitatorul spuse :

— Imi place nespus de mult tabloul ăsta, dar aş vrea ceva tot în ulei care să nu mă coste prea mulţi bani.

Barbu Em... exasperat că n'a putut vinde nimic acestui client neserios, se grăbi să răspundă:

— In cazul ăsta, domnule, vă sfătuesc să cumpăraţi o cutie cu sardele !....

LECTURA.

Mircea D... cunoscutul „romancier", şedea deunăzi la Royal şi sorbea cu ajutorul unui pai conţinutul unui pahar cu oranjadă. Trece prin faţa cafenelei un prieten de al „romancierului", actor la un teatru situat pe malul stâng al Dâmboviţei.

Zărindu-l pe scriitor, amicul se apropiă de masă.

— Vă salut, maestre.

— Noroc, dragă.

— Este adevărat, maestre, că aţi citit noul dvs. roman editorului Ioaniţiu ?

— Da, prietene, lucrul e foarte exact.

— Şi ce v'a răspuns editorul?

— Absolut nimic!

— Cum asta?

— Păi, să-ţi spun sincer, n'am îndrăznit să-l deştept din somn!...

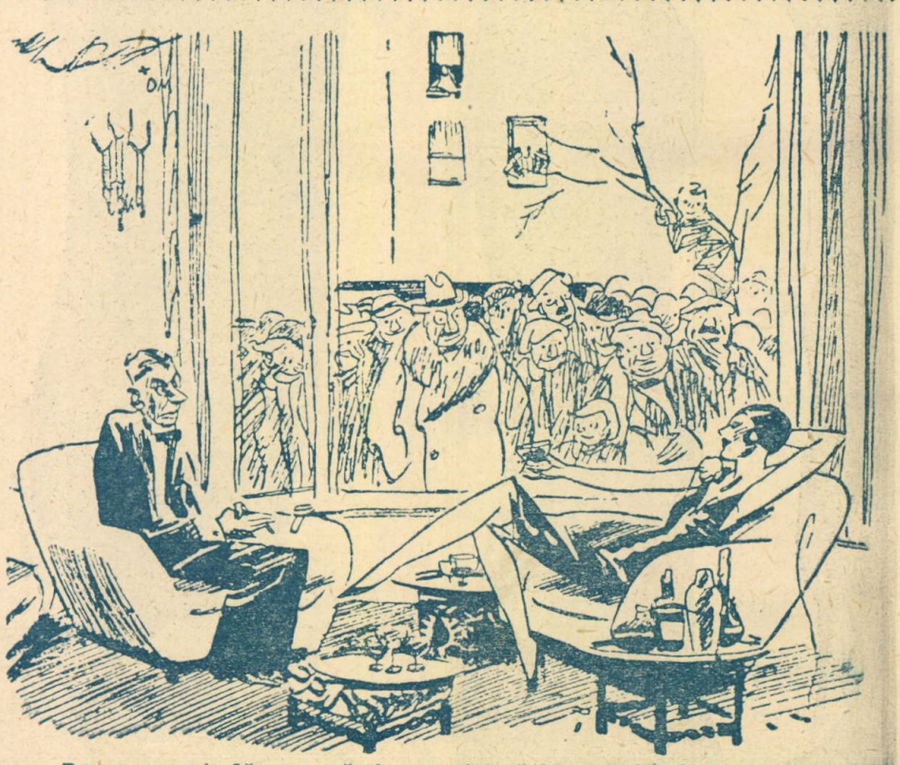

— Papa nu-mi dă voe să fumez nici să beau faţă de lume. Iată decă îmi permit asta în intimitate !...

LA MODISTĂ

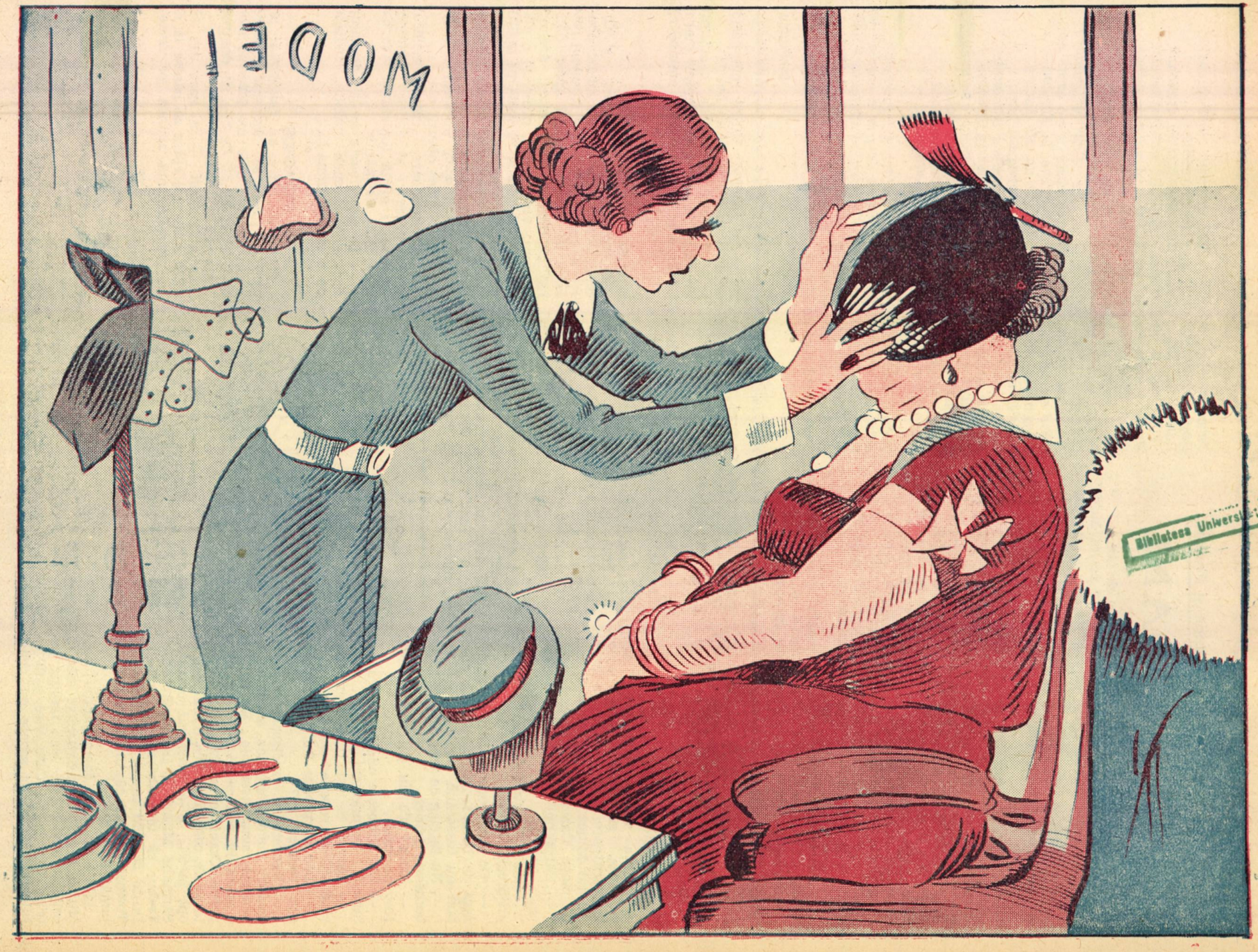

Biblioteca Universităţii Iaşi

— Pălăria asta vă ascunde aproape complet obrazul... sunteţi foarte bine aşa!...

Intre Râmnic și Focșani

DIN FOCSANI

Orașul veselei podgorii, al crămilor cu vin de soi.
Focșanii și-a ales ca stemă „un ins călare pe-un butoi".
Pe vremi când Voevozii Țării, vroiau vin bun — nu spun povești —
Veneau aici să-și facă cheful cu „grasa" de la Odobești
Dar azi când domnul Schwartz nu face decât arar, din struguri vin
Nici dracul nu mai bea din „grasă", din tămâioasă ori pelin
Iar individul ce-i în stemă, cheflîul călărind butoiu'
Nu mai înseamnă, azi, nimica, cum nu înseamnă nici Țiroiu
Ce n'a 'nsemnat nici înainte — deaceea-l și compar cu el.—
Ca să vedeți că și „nimica" e bun, odată, de model.
De-ar vrea o stemă adequată la stările de lucruri noi
Atunci nimic mai nimerită ca „O movilă de gunoi"
(Gunoi pe străzi, pe trotuare; gunoi la fiecare pas.
O inundație de paie care ți-ajunge pân' la nas.
De asta fug și toți primarii, goniți din urmă ca de bici;
De-aceea și înjurătura-i originară de aici).

*

Chiar Pascu, doctorul de clasă, veterinarul... de partid,
Găsește că și stema veche e bună dacă-i cu... lichid.
Părerile sunt împărțite; si Ioan Ioan se-opune
Cu ceva ce nu se scrie, chiar în cazul când se spune.
Deși discuția, aprinsă, e pe tărâm edilitar,
Dar vorba care o aruncă nu-i nici într'un dicționar.
Și Nicușor, copilul muzei, „țăranul" vesel monoclat,
De zece ani vorbește 'ntr'una și încă nu a terminat :
Că ar fi bună stema asta, dacă n'ar avea păcatul
Că-i aleasă de... Săveanu și... el nu știa, băiatul.
Fi !... De-ar fi ales-o Lupu sau măcar Popa Butoi
Cine-ar mai sta la tocmeală între „ăsta" și „gunoi" !
De asta-i hotărât de-acuma ca, peste vre-o șapte ani,
Când va termina discursul, să adune, la Focșani,
In congres, întreg județul și după un alt discurs
Chestia cu stema asta, sigur, va avea alt curs.
Dar eu cred că Timpul ăsta care-aduce bătrânețe
Nu-i va aștepta discursul ce-a propus în tinerețe.
Apoi, n'ai nici siguranța — poți să știi ce e și cum ! ? —
Dacă toți moștenitorii celor ce te-ascultă-acum
Vor fi țărăniști și-aceia să continue congresul,
Sau măcar dacă problema mai suscită interesul !

. . . . . .

Totuși lupta pentru stemă nu-i atât de importantă.
Alții, nici nu mai iau parte: Lumea nu-i prea combatantă.
Căci atunci când „urlă Pascu" — cum se spune la Uzină—
Tot Focșaniu-i la plimbare: ori pe jos, ori în mașină.
Și în pas pe Strada Mare, merg în circuit închis.
Nu le pasă nici de stemă... nici de mărul lui Paris.

R. Runcu

HAI SĂRÂDEM

ACCIDENTUL.

Cu fața lividă, trăsăturile descompuse, gesturile grăbite, vocea tremurătoare, Gică bătu pe umărul lui Mitică, întâlnit pe bulevard, în piața Cazinoului din Constanța.

— Sărmanul de tine ! Nevasta ta !...

— Ce ? Ce s'a întâmplat ? se îngrijorează Mitică.

— Ce nenorocire! Biata femeie ! Atât de bună ! Adevărat că omul bun nu înseamnă nimic !...

— Nu înțeleg ce vrei să spui ! bolborosește Mitică.

— Cum ! Tu nu știi nimic ? N'ai fost anunțat ?

— Nu. Vorbește odată, pentru numele lui Dumnezeu !

— Săracii de voi ! O nenorocire vine așa de repede !

— Dar despre ce fel de nenorocire vorbești tu?

— Nevasta ta, precizează Gică, cu gesturi melo-dramatice, sărmana ta nevastă, acum trei zile... S'a suit pe o scară în pod ca să dea jos niște perne. Crac! scara s'a rupt... Nevasta ta s'a rostogolit dela o înălțime de opt metri... Și-a fracturat craniul... Sărmane Mitică! E înspăimântător... Trebue să te grăbești, la naiba !.. Du-te imediat acasă, la București. Tocmai că pleacă un tren peste o jumătate oră.

Iată-l pe Gică încurajându-l pe Mitică, și atât de convingător este că celălalt, abătut, se lasă împins într'un taxi care-i duse spre gară ca fulgerul. Mitică își scoate un bilet pentru București. Se urcă repede în trenul care e gata de plecare. De pe peron, Gică îi strigă:

— Mitică, nu uita să-mi scrii !... Și mai ales fă-ți curaj, ce naiba ! Energie, doar ești bărbat, nu glumă.

Cu ochii plini de lacrimi, Mitică se năruie pe o banchetă și prinde să-și șteargă nădușeala ce-i perlează fruntea.

E complet năucit. Abia are vreme să-i spună lui Gică, pe fereastră, adio.

Uf ! expresul pornește...

Cantoanele se succed unul după altul, într'un ritm aproape uniform. Trenul a luat viteză. Câmpiile zboară, nu altceva. După vreo două ore de mers, deodată, Mitică reflectând, se bate cu palma peste frunte:

— Nevasta mea și-a fracturat craniul! Tii, dar mare tâmpit mai e Gică; acum mi-am adus aminte că nici nu sunt însurat !...

*

SUSCEPTIBILITATE.

O doamnă foarte bogată și violent fardată, chemă un medic pentru a examina un mic furuncul ce-i eșise pe obraz. Medicul apăsă delicat cu degetul pe furuncul, declară că nu e nimic grav, prescrise o alifie apoi se duse și se spălă pe mâini, conform obiceiului.

Această spălare pe mâini scandalizâ pe doamnă.

Auzi, să-și spele doctorul mâinile după ce-a atins obrajii ei !

Ziua următoare, când medicul veni pentru al doilea examen, doamna îi arătă toaleta și zise c'o voce plină de mânie:

— Te rog foarte mult, domnule doctor, să-ți speli mâinile... înainte de a mă examina !...

*

UN OM CURAGIOS

Stăpânul, către un funcționar pe care l'a trimis să încaseze o mare sumă de bani dela un datornic violent. — Ei bine ? Ce ți-a zis domnul Ionescu ?

Funcționarul. — A spus așa că dacă o să mai cutez să păsesc la el în prăvălie, mă aruncă pe fereastră !

Stăpânul. — A zis așa ? Ei bine ! întoarce-te la el și spune-i că dacă își închipuie c'are să mă intimideze prin amenințările lui, se înșeală amarnic !...

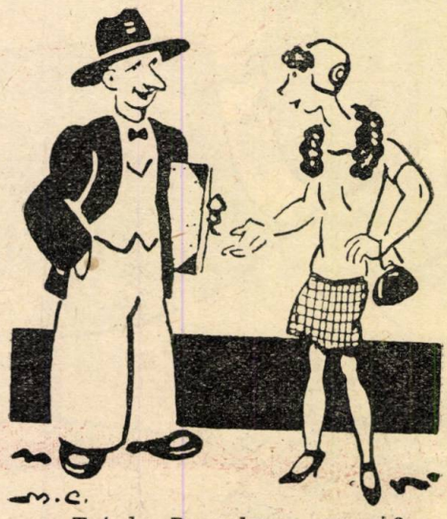

— *Tot la Pensulescu pozezi ?*

— *Nu. Inchipue-ți vroia să pozez îmbrăcată, și eu care nu sunt obișnuită așa, m'am jenat !...*

Piero Mazzucato

Amorul în pilule

Amorul e o boală de stomac care se vindecă cu indigestia.

*

Bărbatul care laudă ceiace a avut dela o femeie, n'a avut nimic.

*

Inamoratul e un nefericit care crede nefericiți pe fericiții cari nu sunt înamorați.

*

Adevărata probă de dragoste a unei femei, constă în a sosi prima la întâlnire.

*

A înșela un bărbat nu înseamnă a-i sufla femeia. Adeseori înseamnă a-ți reda-o. Ceeace e mai rău.

*

Când o femeie e bolnavă de atonie sexuală, se zice că e o femeie sănătoasă.

*

Amorul care se termină, e o vindecare. Amorul care se trunchiază, e o boală care începe.

*

Un bărbat care plânge de amor e un bărbat care-și cântă cel mai frumos cântec.

*

Amorul nu se renovează decât cu infidelitatea.

*

Femeia e ca și iedera. Unde se lipește, trăiește.

*

Deosebirea între o femeie onestă și o femeie depravată e o prerogativă a celor ce n'au iubit niciodată.

*

Un bărbat care iartă o infidelitate trece drept un cretin. Dar, în majoritatea cazurilor, e un egoist inteligent.

*

Când o femeie nu vorbește de copii, vorbește de bărbați.

*

Amorul nu e făcut numai din sentiment sau numai din sensualitate pentru că e compus ca și apele minerale artificiale: e nevoie de ambele prafuri pentru a produce efervescență.

*

„Plăcere" e cuvântul pe care imbecilii îl scriu pe ușa casei iubirii, când nu pot intra înăuntru.

*

Amorul nopții se judecă dimineața.

*

Femeia care se îndrăgostește n'are decât o singură teamă: aceia de a nu mai ști să mintă.

*

Ochii și gura unei femei ajung pentru a face să se înamoreze un bărbat. Nu ajung cei ai unui bărbat pentru a face să se înamoreze o femeie. Mai e nevoie și de nas.

EROUL

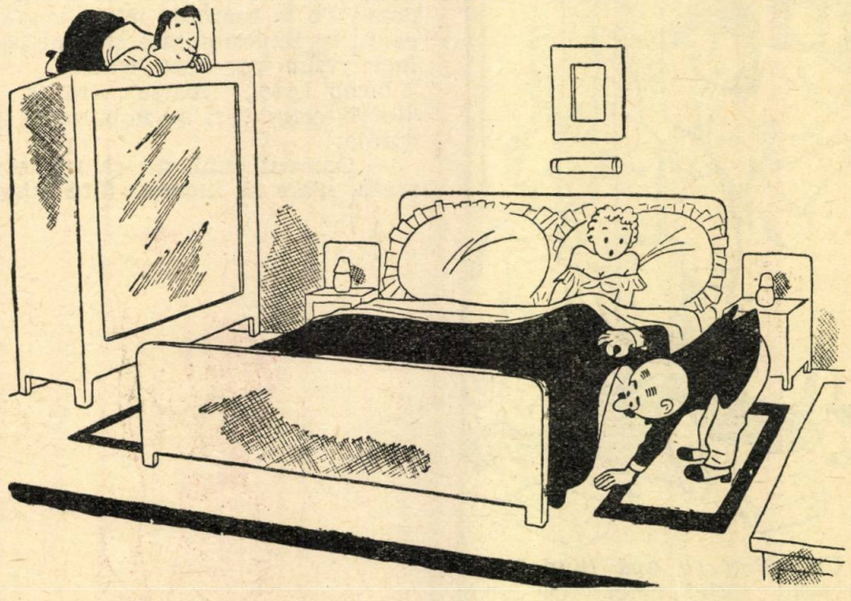

Cel de sus. — *Degeaba! De-astă-dată n'ai să mă mai găsești!*

RIDENDO

CASTIGAT MORIT...

CARE DE CARE !

Doi evrei, Iancu și Saul sunt funcționari la două societăți de asigurare pe viață.

Ei întâlnesc un evreu bogat și, bănuind în el un eventual client, încep să laude meritele societăților respective.

— Unul din clienții noștri, zice primul agent, era asigurat la noi pentru cinci sute mii de lei.

El a murit într'un accident de automobile; ei bine, în aceeași seară, văduva lui a primit suma completă pentru care era asigurat bărbatul ei.

— Sărmanul, replică al doilea agent evreu, asta nu e nimic! Ascultați mai bine la mine:

— Unul din asigurații noștri, tinichigiu de meserie, lucra pe acoperișul imobilului unde sunt instalate birourile societății noastre; din cauza unei mișcări greșite, tinichigul își pierdu echilibrul și căzu în gol...

Când ajunse în dreptul ferestrelor birourilor noastre, primi imediat toată suma pentru care se asigurase !...

PE TEREN.

La unul din ultimele dueluri care a avut loc în Franța, la Lyon, în momentul când adversarii erau gata să încrucișeze spadele, se auzi o voce :

— Stați o clipă, domnilor !

Adversarii se opriră, sperând într'o împăcare... Dar vai! vocea fusese a unui medic asistent, eternul Moriț.

Adept al ideilor moderne, evreul scoase din buzunar o soluție fenicată și unse metodic vârfurile săbiilor. După ce făcu lucrul ăsta, evreul, cu vocea omului care și-a împlinit datoria, zise :

— Acum, domnilor, vă puteți ucide, dar am voit să vă pun la adăpost de orice infecție purulentă!...

SANGE RECE.

Intr'o frumoasă dimineață de Mai a anului 1884, la Paris, zece polițiști și un preot duceau spre piața Grevei un biet ovrei care trebuia să ispășească sub cuțitul ghilotinei o serie de fărădelegi comise.

Câțiva copii și un grup numeros de oameni se repeziră cu atâta ardoare s'o ia înaintea micei trupe că ea fu în imposibilitate să mai poată face vreun pas spre eșafod.

Iacob Lewy, foarte liniștit, se adresă celor cari se îmbulzeau spre eșafod.

— Oameni buni, nu vă înghesuiți atâta, n'are să înceapă fără mine!...

— Un pahar cu apă fiindcă am căzut dela etajul cinci ! De unde trebuia oare să cad ca să primesc un pahar cu vin ?...

COCOLOAȘE de HÂRTIE

RASPUNS PROMPT

— „Ascultă Gogule, ce înseamnă părul ăsta negru pe haina ta ?“.

— „Asta înseamnă, draga mea, că nu mi-ai mai periat haina de când ai devenit blondă“.

SANCTA SIMPLICITAS

— „Nu cum-va în satul acesta s'a născut un poet renumit ? întrebă un călător pe un sătean.

— „Nu cred, răspunse cel întrebat. Cel puțin de opt ani de când locuesc aici, sunt sigur că nu“.

CE-I UN ȘEF ?

— „Ascultă tăticule, ce va să zică un șef ?

— „Un șef, dragă fiule, e un om care vine punctual la birou când eu întârzii și care vine târziu când eu sunt punctual.

RISIPITORUL.

Un scoțian și-a cumpărat un barometru.

— „Pentru ce-ți trebue ție aparatul acesta ? îl întreabă un prieten.

— „Ca să știu când plouă“.

— „Mare risipitor ești, îi răspunse prietenul indignat. Pentru ce naiba mai ai atunci reumatism?“

EVOLUȚIE

— „A fost un timp, Ionel, când îmi spuneai că eu sunt pentru tine lumea întreagă“!

— „Da, dragă Alice, dar de atunci m'am ocupat mult cu astronomia“.

PREA TÂRZIU

Avram e voiajor. S'a însurat de curând și de, nu e plăcut lucru după trei zile dela nuntă să-ți lași nevasta tânără în pat, să-ți iei geamantanul și s'o pornești la drum pentru o săptămână. Ajuns la Vaslui îl apucă o îngrijorare subită. Dacă Surica lui, tânără, neexperimentată și fără nici un conducător, cedează tentațiilor Bucureștenilor ? Și el neghiob ce e, nici măcar nu i-a dat câteva sfaturi la plecare. De aceia se repede la oficiul poștal și-i dă următoarea telegramă : „Surico, te rog să-mi fii credincioasă“. La care peste două ceasuri primește răspunsul : „Telegrama ta sosit prea târziu“.

MARII UMORIȘTI

Intr'o seară, în rue Bassano

de **Maurice Dekobra**

— *Domnule, îmi zise tânăra cu capul gol care mă abordase pe trotuarul străzei George V... Te așteaptă o aventură... Urmează-mă și vei vedea.*

Privii la interlocutoarea mea. Nu era o demimondenă care bătea trotuarul. Infățișarea ei era curată și simplă; bănuii că am de a face cu o cameristă.

— *D-ta simbolizezi aventura, dudue? întrebai surâzând.*

— *Nu, domnule... Nu eu, ci stăpâna mea.*

— *Numele ei?*

— *Nu-l pot spune. Plictisindu-se în seara asta, m'a rugat să-i caut un gentleman.*

— *Serios?*

— *Da. Nu ești primul pe care îl duc. Capriciul ăsta îl are de câte ori o apucă splenul... Haide, vrei să profiți de chilipir?*

— *De ce nu?*

Demonul nepreväzutului mă atrăgea. Urmai pe subretă. O casă simpatică, în rue Bassano. O ușă boltită se deschidea într'un vestibul scăldat în lumină opalescentă.

— *O clipă, domnule. Atât cât să previn pe doamna.*

Camerista dispăru.

Unde mă aflam? La cine? Nu cumva eram victima unei păcăleli? Atâtea întrebări care mă intrigau. Călăuza mea cu șort de satin negru reapăru și-mi făcu semn s'o urmez. Pătrunserăm într'un buduar bleu unde miresme de mirt pluteau în aer. O ciupercă de sticlă mov învăluia lumina. Pe niște perniță, o femeie întinsă mă privea.

— *Iulio, lasă-ne singuri, zise necunoscuta c'o voce lenevoasă.*

Părea mulțumită de alegerea subretei. In vreme ce mă lorgna cu desinvoltură, privii la ea.

Evident era o nevropată.

— *Scumpul meu, începu femeia c'o voce obosită, cred că te miră faptul că te afli aci. E foarte natural ca un bărbat care se plictisește să culeagă de pe stradă femeia care să-i țină tovărășie pentru o noapte. E normal ca negustoreasa de voluptăți să se supună semnului masculului care o dorește. De ce n'aș avea și eu dreptul să-mi cumpăr dragostea necunoscutului care trece pe stradă?*

Limbajul puțin emfatic al acestei femei care era frumoasă și misterioasă mă făcu să rad.

Răspunsei:

— *Desigur, scumpă doamnă...*

Mă apropiai de ea și privii mai de aproape satinul corpului care se oferea în rama verde a unui decolteu sugestiv. Ea mă privi grav și reluă:

— *Vreau să mă înțelegi bine. Astă seară eu sunt aceea care voi plăti sărutările tale, cum sunt plătite îmbrățișerile unei curtezane.*

Această nevroză mă amuza. Mă aflam în fața unei amazoane a dragostei care găsea o plăcere secretă în a umili bărbații.

Grație surâsului, mlădierea corpului mă tenta teribil.

— *„Ei! gândii eu, dacă această femeie va încerca să mă plătească, voi ști s'o împiedec"!*

— *Vino, scumpule, îmi zise ea... Vom supa amândoi în sufragerie, și dacă ești drăguț, o să-ți dau cinci sute de franci!*

Simții o poftă nebună să rad. Sărutai mâna acoperită de perle și briliante a vecinei mele.

. . . . . .

Puteau fi orele trei dimineața. In vreme ce mă pregăteam să plec, bizara mea prietenă, care se numea Lucina, se ridicase din pat spre a deschide sertarul unei noptiere. Spre marea mea mirare, o văzui scoțând o hârtie de cinci sute de franci pe care încercă să mi-o vâre în vestă!

— *O! nu... făcui eu... Glumele scurte sunt cele mai bune. Voi păstra din aventura asta o amintire delicioasă. Dar, te rog, nu mă jigni...*

Ea protestă. Mă opusei. Insistă din nou. Mă supărai. Deveni furioasă. In cele din urmă, spre a o liniști, acceptai să primesc banii și-mi luai rămas bun, decis să mă revanșez. A doua zi mă dusei în rue de la Paix și cumpărai dela un bijutier renumit o cupă de argint cizelată cu artă. Bibelotul valora de zece ori mai mult de cât primisem eu dela Lucina. Intenția mea era să-l duc personal Lucinei spre a-mi ușura conștiința și a salva onoarea amenințată.

La cinci și jumătate sunai la ușa din strada Bassano. Camerista mă primi și-mi spuse că stăpâna ei nu este acasă. Inciudat, dădui pachetul subretei.

— *O mică amintire pentru doamna, zisei.*

Atunci camerista mă privi c'un surâns indefinit și spuse, dând compătimitor din cap:

— *Păcat că și conașul a fost dus...*

Incurcat, mă uitai la Iulia.

— *Cum, dus?*

— *Da! Conașul e tot așa de fraier ca ceilalți.*

— *Nu... nu... nu înțeleg ce vrei să zici!*

— *Dacă vreți să mă urmați, o să pricepeți totul.*

Foarte intrigat, intrai cu Iulia în salon. Subreta îmi vorbi în felul ăsta:

— *Conița a găsit un truc destul de ingenios. Ea mă însărcinează să-i aduc din când în când câte un domn bine îmbrăcat, având toate semnele exterioare ale corecției și bogăției. Conița se oferă clientului și, în loc să-i ceară bani, ea-i aceea care insistă să-l plătească. In nouă cazuri din zece, cum are de a face cu un gentleman demn de acest nume, ea își scoate din plin cei cinci sute de franci... Și ăsta e un plasament ca oricare... Dovadă că, pentru prețul ăsta, conița a primit pe rând acest vas japonez, evantaiul ăsta din secolul XVIII, candelabrul ăsta de argint, o pendulă Empire, un paravan japonez, fără să mai socotesc numeroase bijuterii de preț. Iată de ce v'am spus, conașule, c'ați fost dus la fel ca toți ceilalți!...*

Trad. de **I. Trif.**

TELEFON-TELEVIZIUNE

— *Inchide aparatul, domnule, ți-am spus odată că ai greșit numărul!...*

ASPECTE DE CONCERT

Pe strunele-i vrăjite, muriau nădejdii vane
Și'n valul de-armonie, Maestrul, dispărea...
Se plămădia în spațiu, bizar, o altă lume,
In care și lumină și umbră, tremura.

Plâng strunele... In sală, doar șoapte furișate ..
O doamnă-și ceart' odorul : „Vai, ce-ai făcut Țuțoi ?
Miroase rău". Și'n aer s'amestecă parfumuri
De Mitsouki, de Trêfle, Verveine și... usturoi.

Unui bătrân, îi cade din mâini, subit, jobenul
Tresare, mormăește în barbă nu știu ce.
Alături, „jumătatea" se clatină, clipește
Și-adoarme mulțumită, acolo unde e.

Un ofițer, pe gânduri, își curăț' aparatul
Mirositor, (probabil pentru-un vânat curent),
Pe când la spate-o doamnă cu vârsta reparată
L-admiră, spionându-l cu ochiu-i vigilent.

Și tremură 'n surdină cântarea blestemată,
Gem strunele, oftează vioara ca'ntr'un vis,
Iar valul de simțire mă poartă ca pe-o frunză
Svârlită la 'ntâmplare, pe-o margine de-abis.

Târziu, o voce spartă mi-ajunge la ureche :
— „Vai dragă, nici un tango... și nici măcar un fox...
E-o muzică stupidă. Mă plictisesc de moarte.
Știi ce ? Mai bine haidem la cinema la Mox ! !

Vasile Iad

— Ai văzut, d-le conte, ce bronzată e marchiza? A fost desigur la băi?
— Aș! A petrecut o noapte cu Regele Soare !

Religia lui Iți̇c

Nicăeri, mai mult decât în tren sau vapor, nu se înjghebează cunoștințe și discuții mai rapide. Cauza e plictiseala voiajului și tot această plictiseală a întrunit într'una din cabinele vaporului „Principele Carol" cinci persoane: un român, un turc, un indian, un neamț și un evreu. Voiajul era lung și subiectul discuțiilor alunecase pe panta superiorităților religiilor.

Fiecare susținea că religia lui e superioară celorlalte, afară de Itic care tăcea și clipea des din ochi.

— „Dar tu, Itic, îl întrebă românul, n'ai nici o părere despre religia ta ?".

— „Da da, răspunse Itic. Religia mea e 9 și e cea mai bună".

— „! ! !.....".

— „Di ci vă mirați? Iu pot să vă dovedesc. Puftim ! cine vrea, iu sunt gata !".

— „Să vedem, zise turcul, cu cât e mai bună religia ta decât a noastră ?".

— „Pardon, răspunse Itic. Iu admit că a dumitale e mai bună ca a mea, și încă mult mai bună. Dacă a mea valorează 9, să zicem că a dumitale valorează dublu; va să zică 18".

— „Scuzați, interveni indianul. Buda este cel mai...'.

— „Pirfect !... Puftim și a dumitale tot dublu. Va să zică valorează 36"

— „Religia catolică, începu neamțul...".

— „Iacă și a dumitale. tot dublu. Vasă zică valorează 72".

— „Religia ortodoxă, este cea adevărată. sfârși românul, fiind-că...".

— „Puftim... mă rog... încă odată dublu. Vasăzică 144".

— „Ei, și acum ?".

— „Cum, ei ? Iu vă fac o socoteală așa : vasă zică.

Mozaică	9
Mahomedană	18
Indiană	36
Catolică	72
Ortodoxă	144

Acum adunați fiecare cifrele d-voastră. Este imposibil să nu iasă 9. Și atunci avem: iu, 9; mahomedan 1+8=9; indian 3+6=9; catolic 7+2=9 și ortodox 1+4+4=9. Așa ! Stați că n'am terminat. Dacă adunăm toți acești 9 dela fiecare din noi adică 9+9+9+9+9=45 și dacă adunăm și cifrele de 45, adică 4+5, ne dă tot 9. Și încă n'am terminat. Dacă tăiem la toți de 9 coada până la mine, iu rămân tot cu 9. Vedeți dar că 9...".

— „Bine mă jidane, întrerupse românul, dar tu ce cusur ai să nu tai și la tine" ?

— „Impusibil. La mine a tăiat rabinul când eram mic".

CAMI

Nepotul celebrului tâlhar

ACTUL I.

O CARIERA RUINATA

Scena se desfăşoară în casa nepotului celebrului tâlhar.

SOŢIA NEPOTULUI CELEBRULUI TÂLHAR. — Bărbatul meu, nepotul celebrului tâlhar, a devenit pe neaşteptate mut. In timpul unei convorbiri, un amic i-a tăiat brutal cuvântul...

FIICA NEPOTULUI CELEBRULUI TÂLHAR. — Sărmanul meu tată !

SOŢIA. — Şi noi ce o să devenim? Cariera ta de tâlhar e ruinată şi iremediabil compromisă. Deoarece e mut, nu va mai putea să atace pe călători în pădure.

FIICA. — Dece mamă ?

SOŢIA. — Pentru că nu va putea să strige „banii sau viaţa".

FIICA. — Da, e adevărat.

SOŢIA. — Dacă tatăl tău nu repetă formula clasică, cum să-şi dea seama călătorii că e un adevărat tâlhar, scoborâtor al nobilei viţe de Gasparoni.

FIICA. — Ai dreptate, mamă.

SOŢIA. — Înţelegi, dacă tatăl tău nu va pronunţa obişnuita propoziţiune, nu-l vor recunoaşte şi nu-i vor tinde tremurător punga.

FIICA. — Mamă, am o ideie. Mă duc până în satul vecin şi mă înapoez. Graţie ideii mele geniale, sărmanul meu tată va putea să continue netulburat meşteşugul său în scumpa noastră pădure *(iese)*.

ACTUL II.

O IDEE GENIALA

FIICA NEPOTULUI CELEBRULUI TÂLHAR *(intrând)*. — Dragă tată, fii fericit. Cu toată infirmitatea ta, poţi să te întorci la lucru. Ia acest fonograf pe care l-am achiziţionat în satul vecin.

NEPOTUL MUT AL CELEBRULUI TÂLHAR *(sieşi)*. — Un fonograf ?

FIICA NEPOTULUI CELEBRULUI TÂLHAR. — Acest fonograf e prevăzut cu un disc pe care am imprimat propoziţiunea ta tradiţională şi profesională : „Banii sau viaţa !" Când vor apare călătorii pe drumul mare, n'ai decât să învârteşti fonograful şi discul va vorbi în locul tău.

NEPOTUL MUT AL CELEBRULUI TÂLHAR *(sieşi)*. — Ce ideie minunată ! (îmbrăţişează pe fiica sa). Ce scumpă creatură ! Graţie ingeniozităţii ei, voiu putea să continui exerciţiul profesiunii mele. Să nu pierd timpul şi să merg în pădure.

SOŢIA. — După câte citesc în privirea ta, cauţi puşca de vânătoare şi umbrela. Iată-le.

FIICA. — Tată, ia şi această măsuţă ca să ai pe ce pune fonograful şi şezlongul ca să îţi poţi odihni mădularele obosite. La revedere, tata, noroc !

(Tâlharul iese ţinând în braţe măsuţa, sezlongul, puşca de vânătoare, umbrela şi fonograful).

ACTUL III.

Scena reprezintă drumul mare, care traversează pădurea.

TÂLHARUL MUT *(sieşi)*. — M'am instalat aici de şapte ceasuri, ţiu umbrela deschisă pentru că plouă cu găleata. Fonograful e gata pe măsuţă, credincioasa şi inseparabila mea puşcă de vânătoare e pe genunchii mei, iar eu şed în şezlong. Nici un călător nu apare la colţul drumului. Dar dacă nu mă înşeală vederea, iată unul care îşi îndreaptă paşii spre aceste locuri. Se apropie. Să punem în mişcare fonograful.

FONOGRAFUL *(strigând)*.— „Banii sau viaţa !" „Banii sau viaţa !" „Banii sau viaţa !".

CALATORUL *(văzând fonograful)*. — Uite, uite un fonograf ! (Către tâlharul mut). Sărmane om, cânţi în zadar cu fonograful tău ! Sărmane cerşetor, sunt surd. Oricum, poftim un leu *(îi dă un leu)*.

TALHARUL MUT *(sieşi, cu amărăciune)*. — Ce ghinion ! Să stau şapte ore sub o ploaie torenţială ca să dau de un călător care mă ia drept cerşetor ! Şi tocmai unicul drumeţ să fie surd ! Nici n'a auzit fonograful care striga „Banii sau viaţa !" şi nu şi-a închipuit măcar că avea de-aface c'un bandit ! *(Se întoarce acasă trist, încărcat cu materialul său)*.

— CORTINA —

Trad. de **Mello**

DECLARAŢIE DE DRAGOSTE

— Te rog din suflet, spune-mi ce trebuie să fac ca să devii femeea mea ?

— Să încui uşa !

— Ascultă, Lenuţo, dacă-l vezi pe Jean, nu-i spune că Nicu m'a întâlnit azi cu Georgică; el o să spue asta Ninei şi ar putea afla Valeriu!...

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. No. 130228/938.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" STRADA BREZOIANU 23—25. BUCUREŞTI (ROMANIA).

Biblioteca Universităţii Iaşi

Nr. 20 ANUL XLV

JOI 13 MAI 1937

Veselia

AH! FEMEILE!...

5 LEI

— Dacă află bărbatul tău că ai un amant, ce o să zică?

— Ca-i înșel!...

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI
18 JUN. 1937

ANUL XLV Nr. 20

13 MAIU

Paradisul pierdut al porcilor

Orașul Chilia-Nouă, în lipsa unui primar ca d. Donescu, și-a păstrat rusticitatea și până acum câte-va zile rivaliza cu Constantinopolul de odinioară. Dacă în vechea capitală turcească câinii huzureau, amenințând să întreacă în numări chiar și pe turcii băstinași, la Chilia-Nouă tovarășii de plimbare ai cetățenilor chiar și pe „Corso" erau porcii. Aceste simbolice victime pe altarul sfântului Ignat, circulau până mai zilele trecute pe străzile Chiliei cu același drept ca și prietenii lor, oamenii, deși fiscul nu i-a impus niciodată la plata drumurilor. Nu se sfiau chiar de a înjgheba aventuri galante.

Iată însă că primăria, neavând ce face, și-a băgat dintr'o dată coada și aici, provocând nedumerire atât între stăpâni cât și între membrii onoratei rase porcine. Le-a interzis accesul pe străzi, sub pedeapsă de moarte prin împușcare. Câțiva porci recalcitranți călcând consemnul, au căzut victime paznicilor comunali. Stăpânii lor s'au revoltat și ei, așa că în momentul de față, la Chilia se desbate o chestiune de viață și de moarte : vor avea sau nu vor mai avea drept porcii la promenade în oraș ?

Sfinți la pușcărie

In satul Micălaș-Satu-Mare, femeia Maria Clenciuș a primit o moștenire de șase mii de dolari dela răposatul ei bărbat din America. In noaptea următoare primirii banilor, sfinții Petru și Pavel, în costume de rigoare și cu aureola de raze pe cap, s'au prezentat la fereastra femeei și după ce-au deșteptat-o prin ciocănituri în geam, i-au comunicat în primul rând că bărbatul ei se găsește în rai și e bine sănătos. I-au mai comunicat apoi, că întru cât răposatul rămăsese dator trei mii de dolari bisericii, bărbatul o roagă pe nevastă-sa să predea acești bani sfinților, ca să se poată odihni pe veci în rai. Femeia le-a dat întâlnire noaptea următoare, pentru a-și scoate banii dela bancă. Acolo s'a spovedit emoționată casierului, rugându-l să-i păstreze secretul. Casierul a trimis însă o scrisoare de dragoste jandarmilor, cari lipsiți cu totul de credință în cele sfinte, s'au pus la pândă, iar în noaptea când banii răposatului trebuiau să fie expediați în cer, au profanat toate preceptele religiei. Au pus mâna pe cei doi sfinți — primarul și popa — cari, până ce Dumnezeu va face demersurile necesare de liberare, vor avea de furcă cu justiția oamenilor.

Fantoma salariilor

Din Italia se vine vestea că Ducele a hotărât majorarea generală a salariilor cu o cotă de 10 și 12%. Știrea e pur și simplu uluitoare și a tulburat toate combinațiile alhimistului nostru financiar, d. Cancicov, tocmai în momentul când manipula în retortele laboratorului d-sale formula noilor salarii și a noilor impozite.

Suntem informați că vistiernicul nostru a hotărât să dea o drastică desmințire acestei nemai auzite îndrăsneli italiene, dovedind că salariile trebuie să scadă direct proporțional cu urcarea impozitelor, până ce balanța va fi echilibrată, adică cât iei atât să dai.

O poveste cu un vapor

Elegantul și costisitorul nostru vapor de Dunăre „Regele Carol II" a adus pe tapet povestea carului din fabulă. Știți când nea Tănase și-a lucrat în polata lui un car de toată frumusețea și când a fost gata deabia atunci a observat că nu avea pe unde să-l scoată afară. Inginerii noștri constructori deabia acum s'au trezit că vaporașul nostru calcă prea multă apă și că în consecință drumul spre Budapesta-Bratislava-Viena, îi rămâne pe veci închis. In definitiv ce atâta spargere de cap ? Parcă pentru deltă nu e bun? Vaporul „Regele Carol II" va primi în titulatura lui adăogirea „Vapor de turism" și va sperla sălciile Vâlcovului.

De la maimuță la.., maimuță

După cele ce urmează, trebue să recunoaștem că dacă Darwin ne-a scoborît din maimuță, Voronoff ține cu orice preț să ne ridice din nou la nivelul simpaticei noastre strămunici. Astfel un ziar din New-York arată că un bătrân de 48 ani, supunându-se operației de intinerire prin grefarea glandelor unui babuin, s'a simțit cât-va timp vioi și energic ca în tinerețe. Dar, vai, într'o zi bătrânul tinerel începu să capete obiceiuri maimuțești, nemai mâncând decât cu degetele, cocoțându-se pe scaune și stând pe vine ca maimuțele. Oare operația practicată să fi provocat pacientului un fel de evoluție regresivă, dacă se poate spune așa ?

In orice caz lucrul e destul de serios și de natură să pună pe gânduri pe femeile cari ar vrea să mai fie odată de 20 ani.

Dor de ducă...

„Nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă. Totul se transformă". Mi-am reamintit maxima aceasta a învățatului, citind că de Paști peste zece mii de persoane din Capitală au plecat în vilegiatură peste hotare, unii în croisiere, alții îi excursiuni turistice. In același timp un număr egal de provinciali au invadat București și cred că mișcarea aceasta de deplasare a tulburat viața tuturor cetățenilor pașnici din țară. Cine spune că contribuabilul român e stors ca o lămâe ? Și când te gândești că sezonul vacanței bate la ușă. Ce de deplasări în perspectivă. Vorba cântecului: să te duci, neică, te duci...

Viad

HANS RIEBAU

N'AM NICI UN IUBIT

Un post telefonic public. Cabina e ocupată. In cadrul uşii de sticlă se întrevede silueta unei doamne mature, îmbrăcată modest. Pălăria care tronează pe coafura înaltă a supravieţuit cel puţin la o jumătate de duzină de mode. Doamna vorbeşte. Vocea ei care soseşte sufocată prin peretele de sticlă revelează o oarecare agitaţiune.

Inaintea uşii aşteaptă o fată frumoasă, blondă, cu ochii albaştri. Pentru a-şi uşura plictiseala aşteptării, blonda şi-a dat de două ori cu pudră, odată cu ruj şi a retuşat cu graţie arcul sprâncenilor. Bătrâna, în cabină, continuă să vorbească. E greu de prevăzut când o să înceteze.

— „O podea e o podea şi o pivniţă e o pivniţă ! strigă doamna grasă la telefon. Cum ? Dar încetaţi odată pentru totdeauna ! Nu e treaba d-tale cine sunt, needucatule ! Nu mă face să pierd timpul cu paiavrageala d-tale. Sunt grăbită".

Doamna pune la loc, mânioasă, receptorul şi se uită împrejur. Fata blondă face o mişcare de nelinişte. In fine, bătrâna iese din cabină. Vai, numai pentru a răsfoi cartea de telefon şi a căuta alt număr. Se întoarce imediat înăuntru şi aruncă în despicătura aparatului o nouă monedă de zece pfenigi.

— Vorbesc cu consilierul de Stat ? strigă bătrâna. Bună ziua, domnule consilier. Credeţi că se vor pune impozite şi pe rufărie ? Pe kintal sau pe kilogram ? Cum ? Ce ?

Pe stradă, la câţiva metri de postul telefonic se opreşte o minunată maşină particulară condusă de un tânăr în costum cenuşiu. Acesta se coboară agil şi se rânduieşte în urma fetei blonde pentru a telefona după dânsa. Atitudinea sa pacientă relevează pe omul bine educat, stăpân pe nervii săi.

— Nu vă aprindeţi aşa, domnule consilier de Stat ! urlă vocea în cabina telefonică. V'aş povesti cu dragă inimă ceiace mi s'a întâmplat când aveam patrusprezece ani. Ascultaţi deci. Când aveam patrusprezece ani...

— Dar e îngrozitor ! exclamă blonda, ieşindu-şi din fire.

Şi se întoarce către tânăr, cu aerul unei copile înspăimântate care caută protecţie. Aştept de peste o oră ! Şi iată că această oribilă bătrână începe să-şi povestească prin telefon viaţa.

— Ce vârstă o fi având ? întreabă tânărul. Cred c'a trecut de patruzeci.

Deodată domnişoara începe să lovească cu pumnii în uşă :

— Doamnă grăbiţi-vă. Şi noi trebue să telefonăm !

Uşa se deschide imediat şi doamna matură urlă furioasă :

— Voi telefona cât voi vrea eu, neobrăzato ! Iubitul tău poate să mai aştepte cinci minute. Nu se prăpădeşte lumea !

Doamna apucă cartea de telefon şi reîncepe să răsfoiască cu energie.

Fata se face roşie ca un rac.

— Ah, Dumnezeule ! se plânge fata. N'am nici un iubit. Dece mă ofensează !...

Şi ochii ei albaştri se umple cu lacrimi.

Tânărul se simte cuprins de compasiune care naşte spontan în faţa inocentei lovite pe nedrept.

— Cred că nu luaţi în serios cuvintele acestei idioate — se grăbeşte el să zică cu un ton prevenitor.

Blonda se agită tot mai mult.

— Aştept de douăzeci de minute. Sunt obosită şi nu am nici un iubit !

— Dar desigur ! Inţeleg foarte bine... sau mai bine zis, nu înţeleg deloc. Cu aceşti ochi, cu această gură, nu sunteţi iubită ? Domnişoară, dacă sunteţi obosită, permiteţi-mi să vă acompaniez cu maşina până la alt post telefonic.

— Vă jur că n'am nici un iubit ! Dece m'a ofensat acea bătrână urâtă? N'am nici un... repetă de mai multe ori blonda în timp ce urcă docil în auto.

Din cabina telefonică continuă să iasă vocea doamnei.

Apoi când bătrâna zăreşte cu coada ochiului că blonda a dispărut, pune la loc receptorul şi părăseşte cabina, respirând cu greutate, pentru că în cabină aerul era cald şi greu. Se îndreaptă spre parc, se aşează pe o bancă şi respiră uşurată.

După o oră soseşte blonda. Un frumos trandafir îi împodobeşte bluza.

— Mi se pare că lucrurile merg bine, observă bătrâna, fixând trandafirul.

— Minunat, mamă ! Diseară mă va duce cu maşina la teatru. E un băiat foarte simpatic.

— In fine, un om decent ! conchide mama, ridicând ochii spre cer cu gratitudine. Imi datorezi şaizeci pfenigi pentru cele şase telefoane de azi şi o marcă pentru telefoanele de eri !

O—O

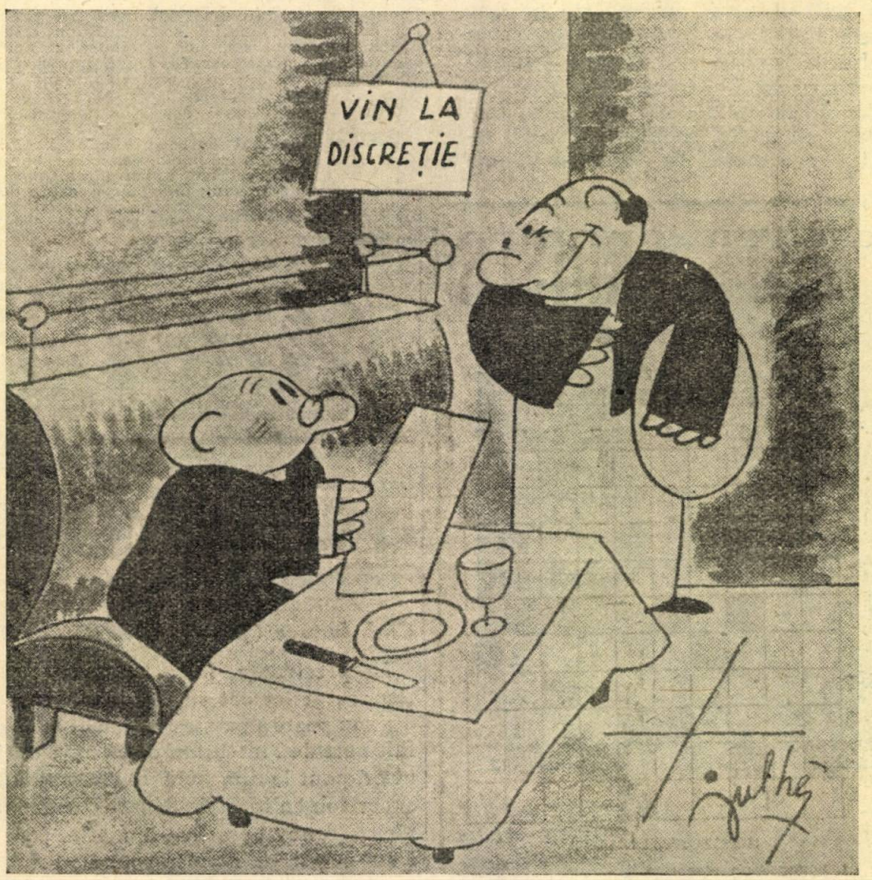

— Vin la discreţie ?... Nu vă e frică de clienţi că o să bea prea mult ?..
— Nici un pericol, e mai acru de cât oţetul...

PE BULEVARD

G. Timică, inepuizabilul actor bucureștean, se plimba deunăzi, pe „cale", în tovărășia unui celebru jucător de foot-ball, fost de cinci ori internațional. După ce făcură câteva tururi pe Rue de la Paix-ul Bucureștilor, Timică și cu prietenul său se îndreptară spre bulevardul Elisabeta, tot aruncând priviri admirative la toaletele primăvăratice arborate de sugestivele noastre bucureștence.

Prin dreptul cinematografului „Capitol", Timică își apucă prietenul de braț și arătând spre un domn burtos și elegant care trecea pe trotuarul de vis-à-vis, zise :

— Mă Fănele, uite-l pe arhimilionarul Barbu Ionescu. Când l'am văzut prima oară n'avea cămașă pe el !...

— Fugi că minți, făcu prietenul.

— Nu mint de fel ! Mă aflam la Mamaia și el făcea bae în mare !...

ÎNTRE FEMEI

In hall-ul unui cinema de pe bulevard, hall care constituie locul de întâlnire pentru numeroase perechi amoroase, două femei picante, cu părul blond ca o rază de soare, îmbrăcate în niște rochițe liliachii, așezate confortabil în fotoliile primitive, pălăvrăgesc, criticând toaletele femeilor cari se perindă prin fața cinematografului. Aruncând o privire în oglinda liliputană din poșetă, una din blonde zice celeilalte :

— Lucico, știi că m'am plimbat eri seară cu Jean, prin parcul Carol. Cadrul acela nespus de romantic l'a făcut pe bărbatul meu sentimental din cale afară. Inchipuie-ți, la un moment dat mi-a spus că dacă îl înșel se sinucide !

— Și tu, Lenuțo, îți simți cugetul curat ?

— O, da ! I-am ascuns revolverul !...

GANGSTERII AU DAT GREȘ

— E o scrisoare din partea bărbatului femeii pe care o avem prizonieră. Ne scrie că n'acceptă s'o primească înapoi decât dacă îi plătim 500.000 lei !...

RUSTICA

— Hei, bade Ioane, am auzit că feciorul matale s'a dus la București. Dar să-mi fie cu iertăciune, ce meserie face acolo ?

— Păi, un megieș mi-a fost spus c'ar fi poet.

— Poet !... Ce este asta ?

— Habar n'am... Dar auzii eri pe domnu primar vorbind că meseria de poet e că atunci când cineva zice noroc, poetul răspunde iarmaroc, iar când aude bonjur, el trebuie să zică tambur !...

RAU ÎNȚELES

Un călător sosește într'un han dela poalele unui orășel muntos, han care gemea de lume.

Bănuind că n'are să mai găsească nici un pat liber pentru noapte, spre a-și odihni ciolanele rupte de oboseală, călătorul zice hangiului, o namilă de om voinic cât un munte :

— Domnule, ai cel puțin o mână de paie pentru mine ?

Hangiul se uită lung la călător, se scarpină încurcat în barbă, apoi răspunse :

— Nu, domnule, nu mi-a mai rămas decât puțină friptură de vițel!..

UN RASPUNS BUN

— Cum ai ajuns cerșetor de profesie ? întreabă într'o zi Ionescu pe un biet sărman care îi ceruse de pomană.

— Nu sunt cerșetor, îi replică nenorocitul, sunt însărcinat de un birou de statistică să fac recensământul oamenilor fără inimă din orașul ăsta !...

VESTI CALDE

DEDUCȚII DETECTIVE

Edgar Wallace, faimosul romancier-polițist, trecând într'unul din voiajurile sale prin Berlin și dându-și în gară bagajul unui hamal, rămase foarte uimit, când la plată, personajul îi făcu o plecăciune adâncă și-i spuse : „Să trăiți, domnule Walace"!

— „De unde mă cunoști" ? întrebă englezul.

— „Foarte simplu. Am citit cele mai multe din cărțile dvs. și am învățat din ele să privesc lucrurile cu mai multă atenție și să trag din ele concluzii. Scria în ziare că veniți din Wiesbaden la Berlin. Când ați coborât din tren am remarcat imediat în dvs. tipul englezului cu luleaua scurtă. Afară de aceasta țineți în mână un prospect din Wiesbaden, ceiace a făcut să-mi piară orice îndoială".

— „Și numai după asta m'ai recunoscut" ? întrebă romancierul.

— „Nu numai după asta. Pe geamantanul dvs. e atârnată o carte de vizită pe care scrie : Edgar Walace".

*

UN TOAST AL LUI MARC TWAIN

Marc Twain, celebrul umorist american, avea o groază când i se cerea să facă spirite la comandă și mai ales când era solicitat să ție un toast, cu ocazia vreunui banchet sau vreunei invitații la masă. Găsea insuportabil să i se ceară plata unei mese bune printr'un discurs și de aceia la ocazii de soiul acesta se strecura în totdeauna așa cum numai el știa.

— „Domnilor și doamnelor, se adresă el unor conmeseni, într'o împrejurare asemănătoare, în antichitate, în timpul unor festivități, un sclav a fost aruncat drept hrană unui leu. Sclavul, fără să-și piardă curajul înaintă spre leu și-i spuse ceva la ureche. Leul pleoști urechile subit, băgă coada între picioare, și-o lipi de burtă, apoi se duse grăbit să se culce într'un colț al arenei. Intrigat, împăratul, care se întâmplă să fie Neron, chemă pe sclav și îl întrebă :

— „Ce i-ai spus leului la ureche"?

— „I-am spus : ferește-te. Cum vei termina să mă mănânci, are să ți se ceară și ție un toast".

— *Mi-am pus un radio sub căciulă. I-așa de plictisitoare paza de noapte!*
(Lüstige Blätter).

TOT AIA-I

Românul este fatalist.
De e sărac, de-i petrolist,
De e deștept sau e hai-hui
Nu-l scoți de loc din ale lui.
Când îl întrebi : De ce faci așa ?
El îți răspunde : E tot aia !

Mănânci bătae și sughiți
De-atâția pumni câți îi înghiți.
Tu știi : Nu mai întorci bătaia.
Și dai în sec și-ți spui : Tot așa !

De ești ca dracul de urât,
Cu-o gură mare, lung în gât
Și n'ai văzut, de când ești, baia,
Tot ai succese : E tot aia.

Vrei să te'nsori și iei o fată ;
Peste trei luni, mai ai o fată,
Dar, după ce-a făcut trăsnaia,
Poți să o lași ?! Nu ! E tot aia !

De prinzi pe vre-unul la nevastă
Te-apuci, pe loc, să-i scoți o coastă
Să-ți liniștești, atunci văpaia ?
De unde dracu' : Stai. Tot aia !

Dacă te vinde perceptorul
Și soața își dă cu piciorul,
Ai să te duci la Turtucaia
Să te înneci ? Nu ! E tot aia !

Te-ai îmbătat și tu odată
Și lumea-ți pare cărărată;
Nevasta dacă 'ntoarce foaia,
S'o 'ntorci și tu că... e tot aia !

Așa-i Românul, fatalist.
El rabdă cât rabdă și Crist.
Dar, când se'ngroașă dănănaia,
Să te păzești că... nu-i tot aia !

R Puncu

RIDENDO

CASTIGAT MORIT...

LA TRIBUNAL

Un biet ovreiaș slab și jegărit este adus în fața judecătorului.

— Ascultă, Iacob Feldman, explică de ce ai rupt umbrela în capul reclamantului ?

— Dom'le judecător, așa să am iu bine c'a fost un simplu accident.

— Cum... un accident ?

— Da, domnule judecător ! Jur pi tot ci vreți, că n'am avut di fel intenție să rup frumusețe di umbrelă în capul lui !...

ȘMECHERIE SEMITA

Doi vagabonzi evrei după ce au sorbit, la o cafenea de pe Dudești, câteva pahare cu ceai fierbinte, încep să se certe, fiecare oferindu-se să plătească consumația.

In cele din urmă, unul dintre ei chemă pe chelner și-l întrebă:

— Domnule chelner, nu-i așa că d-tale îți este indiferent cine plătește ?

— O ! da, complet indiferent ! răspunse chelnerul.

— Atunci n'ai decât să plătești!...

Și cei doui vagabonzi evrei o rup la fugă.

— *Domnule director nu mai putem juca Othello; n'avem cremă neagră !*

— *Luați galbenă și jucați „Mikadoul“.*

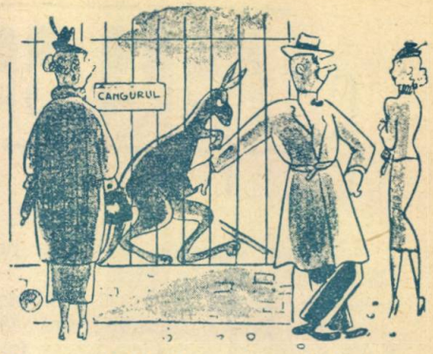

Pungașul de buzunare distrat.
(Lüstige Blätter).

LA CINEMA

La un cinematograf de pe calea Văcărești, cinematograf a cărui clientelă se recrutează dintre cetățenii cușăr, o doamnă se întoarce și întreabă pe un domn care șade în spatele ei :

— Domnule, pana dela pălăria mea nu te împiedecă să vezi desfășurarea filmului ?

— Nu, doamnă, răspunde cel întrebat; domnul care a șezut aci înaintea mea a tăiat deja pana !...

TOT LA CINEMA

Un spectator furios bate violent pe umăr pe vecinul său :

— Ascultă, domnule... ai putea dija să sforăi civa mai încet...

— Ce vurbești, crezi că sforăit di la mine te upreste să vezi filmul ?

— Cine a spus că mă upreste să văd filmul, goi prost, dar nu pot să dorm !...

CALATORIE LA VIENA

Un evreu plângându-se unui prieten despre scumpetea vieței în patria Dunării Albastre, acesta îi spune :

— De ce nu te duci la Paris ?... Ce oraș minunat !... In cafenele poți bea gratis; în restaurante mănânci fără bani !... Poți face și dragoste gratuit !... Uneori ți se dă și bani pentru asta !...

Celalt evreu, neîncrezător, întreabă :

— Ai fost tu la Paris ?

— Eu ? Nu ! dar s'a întors eri cumnata mea !...

PARA CARE NU PICĂ...

— Toate femeile sunt ca perele. Când sunt coapte, pică...

— Nu admiți că sunt și excepții ?

— Nu. Toate femeile sunt la fel. E de ajuns să știi cum să le iei.

— Și eu îți spun că există, cel puțin una care dezonorează perele pentru că nu pică !

— Hm... O cunoști ?

— Da, soția mea !

— Felicitări !!

— Nu. Lasă mutra asta incredulă. Vrei să pariezi tu că cu toată faima ta de irezistibil, ai să dai fiasco cu nevasta mea ?

— Imi permiți să-i fac curte cel puțin o lună ?

— Fie și o lună, dar rămășagul nu trebue să fie mai mic de cincizeci de mii de lei.

— Acceptat ! Și ca să încep, invită-mă astă seară la cină.

— Da, dar mai întâiu să depunem banii la bancă.

Asediul începu după toate regulile strategice. Don-Juan ataca, doamna rămânea rece iar soțul râdea. Arta seducțiunii a fost aplicată, cu toate sistemele ei, dela madrigaluri la juvaere, dela flori la scene tragice. Nimic. Para nu pica !

In dimineața celei de-a treizeci și una zi, bărbatul victorios alergă la notar spre a încasa premiul virtuții soției sale. In aceiași seară, Don Juanul învins fu chemat la telefon.

— Oh ! exclamă el mirat. Dvs. sunteți doamnă ? Cu ce vă pot servi ?

— Ați achitat bărbatului meu pariul ?

— Cum ? Știați și dvs. ?

— Desigur. Acuma sunteți convins că există și o femeiă cinstită ?

— Unica sunteți dvs., doamnă. Și a trebuit să dau de ea, tocmai eu !

— Recunoașteți deci că nu sunt o pară care pică ?

— Mai ales că nu sunteți încă... coaptă !

— De aceia nu trebue să comiteți imprudența de a accepta anumite pariuri. Veniți astăseară la mine, după orele nouă, pentru că vreau să vă arăt încă odată cât de mult vă înșelați în a judeca femeile.

— Și ce spune bărbatul dvs. ?

— S'a dus la Sinaia cu banii câștigați dela dvs., și nu se va întoarce decât atunci când îi va fi pierdut.

Seara Don Juan constată că dacă ar fi stabilit termenul pariului la 31 zile ar fi câștigat rămășagul.

— Și acuma te plângi c'ai pierdut 50.000 lei ? susură ea tandru.

— Deloc !

— Noroc că mai sunt bărbați cari nu cred în onestitatea femeilor. Soțul meu n'ar putea să cheltuiască atâția bani dacă n'ar paria pe virtutea mea.

— Cum ? Dar atunci ?

— Inchipue-ți că anul acesta ești al șaselea !

— E de necrezut ! Ați organizat așa dar împreună, această modalitate de câștig fără greutate!

— Ce ? Fără greutate ? Ești nebun? Nici nu bănuești ce greu mi-a fost să rezist o lună întreagă !

IANOȘ REVIZIONISTUL

OFURI ȘI AHURI MAGHIARE

Prinse de obiectivul lui **A. Petrescu** și tălmăcite în versuri de **Popic**

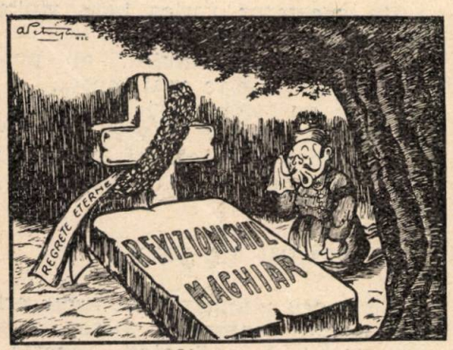

IV

„NU 'NVIE MORȚII ; E 'NZADAR COPILE !"

S'a stins și visul groaznicei Ungarii!...
N'auzi nimic... nu simți decât doar
[greață...
Pe drumuri fără 'ntoarcere spre viață
Apar stafii : defunctele fruntarii !

Iți amintești... și gândul îți îngheață
In evocări de sumbre funerarii...
Când „Visul Revizionist", groparii
L'au înhumat pe ploaie și pe ceață...

In țintirim, în fața pietrei grele
Își plânge Ianoș proaspăta-i durere,
Filosofând asupra soartei rele...

Din ochi, mari lacrimi, mari cât niște
[bile
Cad pe pământ... și 'n chip de mân-
[gâiere
Inchee sincer: „E 'n zadar, copile!"...

V

BLANA TIGRULUI TREBUE SCUTURATĂ UN PIC...

Ianoș, bată-l rima 'n igru
S'a 'mbrăcat acum și'n tigru (!!!???)
Și spre graniță porni
Stâlpu-i veșnic a-l urni!...

Dar ce chin grozav, ce jale
A simțit sărmanu 'n șale
Când ajunse la hotar
Și 'ntâlni pe „dom' pândar" !

— „Nu mai da cu patul puștii,
Că nu-s tigru fioros
Slobozit din fundul cuștii,
Ci sunt... Ianoș cel fricos !"

— „Știu prea bine cine ești,
(A răspuns, zâmbind, cătana)
Dar crezut-am că dorești
Să-ți mai scutur puțin... blana !!!"

(Va urma)

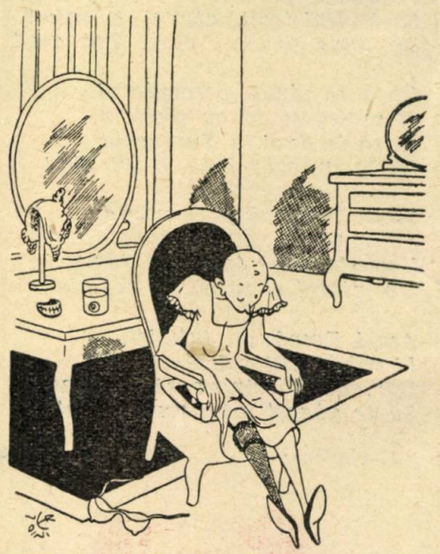

Mireasa, care și-a scos peruca, ochiul de sticlă, dantura și sânii de gumă. — *Nemernicul ! Să mă părăsească el în noaptea nunții !...*

— Ar trebui să nu-ţi mai vopseşti mustăţile!...
— Unde ai văzut tu că-mi vopsesc mustăţile?
— Pe gâtul servitoarei!...

N'ARE CE CAUTA !

Baritonul Vasile Alexiu se plimba într'o zi pe strada Carol, prin dreptul pieței Sf. Anton. Privirea lui se opri pe firma unui negustor de haine gata. Dispus să se amuze puțin, artistul începu să se uite, vădit interesat, la costumele și pardesiurile expuse în vitrină, când deodată negustorul ieși în pragul ușii :

— Aveți nevoie de ceva, domnule ?

— Da, dar nu cred să ai d-ta în prăvălie ceeace caut eu, răspunse Tiți Alexiu care urmă pe negustor înăuntru.

Negustorul începu să scoată din rafturi haine, veste, jachete, pardesiuri, trenchcot-uri, pantaloni, redingote, etc. După vreo jumătate oră Vasilică mărturisi :

— Nu trebuia să te obosești atâta, domnule, și să-mi arăți în chipul ăsta toată prăvălia d-tale... vezi doar bine că nu ai ceeace caut eu...

— Și ce anume doriți dvs. întrebă negustorul oarecum supărat că nu poate vinde nimic.

— Un ceas deșteptător, răspunse Alexiu cu cel mai serios aer din lume !...

DOUI NENOROCIȚI

Pe strada Carol s'a întâmplat un accident de automobil. In grupul numeros de curioși ce s'a format numaidecât, doui trecători prind să vorbească :

— Șoferii ăștia gonesc cu automobilele ca niște nebuni... Bietul Tache Șerbescu ! A fost literalmente zdrobit de către mașina asasină..

— Victima e Tache Șerbescu ?

— Da. Il cunoșteai ?

— Încă ce bine !

— Sărmanul... să moară într'un fel atât de stupid. El care iubea viața ! Fusese atât de fericit !

— O ! domnule, Șerbescu n'a fost întotdeauna fericit !

— Cum ? Șerbescu ?

— Da, el ! A avut foarte multe supărări, odinicară, de câte ori nu l'am întâlnit mohorât și cu ochii plini de lacrimi...

— Mă mir lucrul acesta ! Dar de unde știi d-ta că Șerbescu a suferit mult în trecut ?

— Din faptul că m'am însurat cu fosta lui nevastă !...

ET POUR CAUSE !

La cafeneaua Corso, în ora obișnuită de afluență, adică 7 seara, la o masă, cu două swarțuri în fața lor, doui dramaturgi prind să discute despre literatură.

După ce s'au amețit reciproc cu calificative pompoase, unul zice celuilalt :

— Dragul meu, am fost atât de ocupat zilele astea. Mai ales eri, am scris o scenă epatantă... Corneille, Shakespeare, Molière n'ar fi putut niciodată compune așa ceva...

— Ce modestie la tine !... Dacă nu sunt prea indiscret, despre ce este vorba în scena care te-a entuziasmat atât ?...

Tușind ușor spre a-și drege glasul, dramaturgul zice :

— Despre un accident de cale ferată !..

TOT CU GANDUL LA PROFESIE

Celebrul medic Iorceanu, însurat de curând cu o fermecătoare artistă dela Național, a plecat în voiaj de nuntă prin Elveția.

Peisajul nespus de pitoresc încântă foarte mult pe frumoasa lui nevastă.

— Nicule, uită-te la muntele ăsta, ce frumos este, îi zice tânăra mireasă, piscul lui e plin de pete trandafirii. Ce părere ai ?

Foarte distrat, medicul răspunde :

— Hm ! hm ! Pojar ori scarlatină, e foarte greu să mă pronunț !...

După terminarea reprezentației

— Fuduli mai sunt : Nu le-ajungi nici cu prăjina la nas !

— Aș, de unde. Aștia au stat în locurile din față !

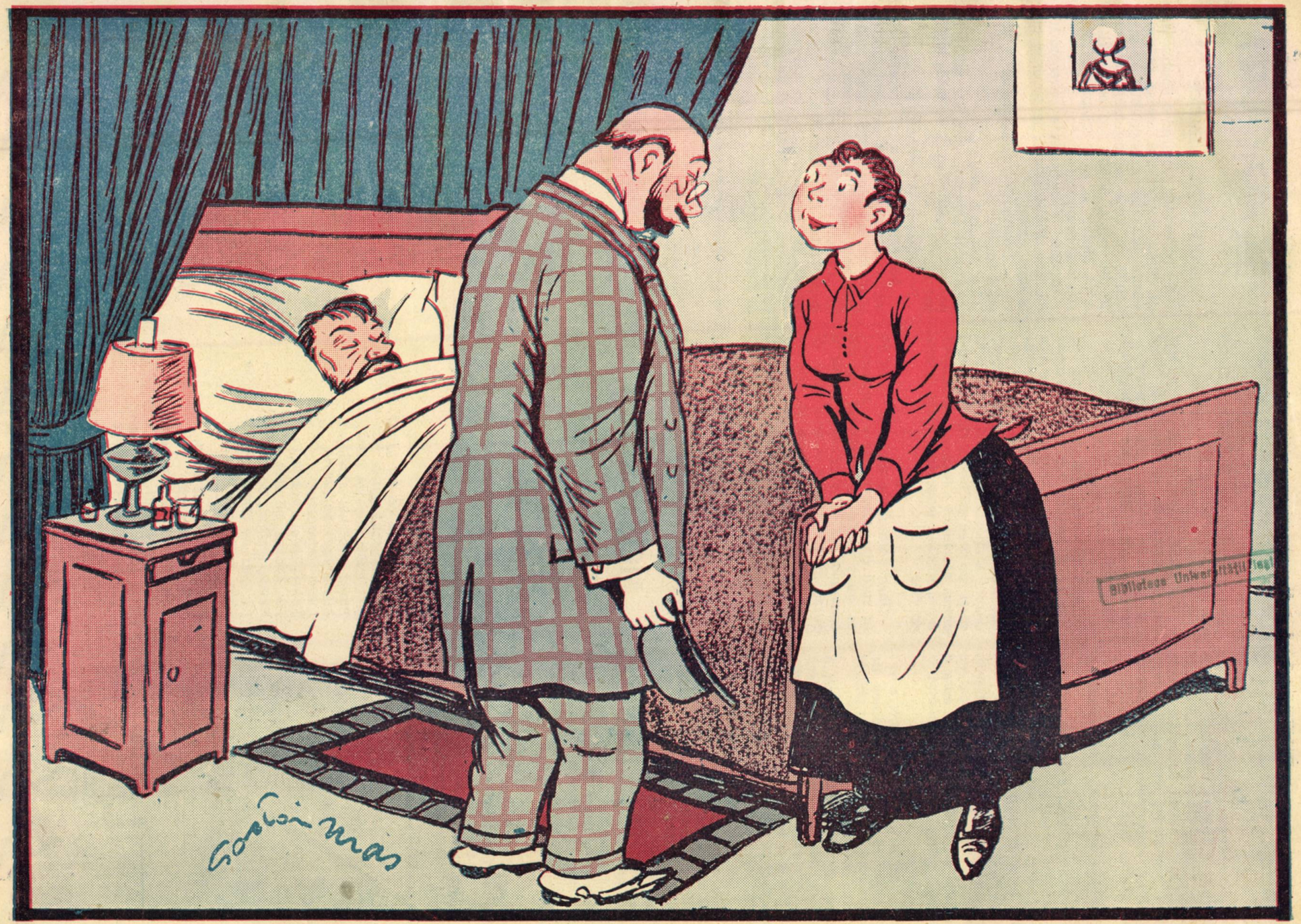

— I-ai pus termometrul?
— Da, dom'le doctor. Il ţine de alaltăeri de când aţi fost, dar bărbatul meu tot tuşeşte.

Călăuză pentru cei prinși in flagrant delict

In urma cererei unui număr de cititori și cititoare, obsedați de poruncile noului Cod penal, „Veselia" publică în numărul de astăzi aceste sfaturi prietenești cari sunt fructul unei lungi experiențe a colaboratorului nostru d. Firty.

Atunci când auziți sacramentala frază :

„In numele legii, deschide-ți" ! nu vă pierdeți sângele rece. Inutil să vă aruncați pe fereastră, chiar dacă odaia se află la parter, nici să încercați să înghițiți becul electric spre a vă sinucide. Nu veți trece prin nici un pericol imediat, de oarece comisarul se află aci tocmai spre a împiedeca vreo eventuală violență.

★

Este foarte greu să stabiliți o regulă generală pentru atitudinea de adoptat față de bărbatul care poartă podoaba cornutelor.

Dacă sunteți intim cu el, luați o atitudine detașată și spuneți-i ceva drăguț, de exemplu : „Ce delicat din partea ta c'ai venit să mă vezi ! Cum o mai duci cu sănătatea" ? Ori : „Nu vrei să facem un tabinet pe cinci miare ? In calitatea ta de încornorat sunt sigur că ai să câștigi" !

Dacă nu cunoașteți pe soțul înșelat, luați o atitudine rezervată și, întorcându-vă spre nevasta lui, pronunțați aceste vorbe :

— „Draga mea, ești atât de bună să mă prezinți domnului ? Odată prezentat, adăugați : „Am auzit mult vorbindu-se despre d-ta, domnule dragă, sunt încântat nespus de cunoștință. Sper să întreținem relațiuni durabile de prietenie" !

✸

In cazul când, din întâmplare — trebue să prevedeți tot — bărbatul încornorat vă insultă, replicați :

— „Domnule, te rog să ai în vedere că n'am păzit vacile împreună! Respectă distanța. Ești și așa destul de ridicol".

★

Feriți-vă, doamnă, să vă puneți repede cămășuța pe dvs., așta n'are să schimbe nimic din situația în care vă aflați. Mai bine surâdeți comisarului.

✸

Dacă bărbatul dvs., doamnă, vă insultă și aruncă reproșuri, răspundeți-i cu cel mai nevinovat aer din lume : „Dragul meu, te-am văzut atât de indispus în ultima vreme, încât n'am cutezat să-ți mai vorbesc despre dragostea noastră... Am vrut să-ți fac și eu un bine... Oh ! și asta-i acum răsplata ! Iată ce înseamnă ingratitudine masculină ! Am oroare de tine" !

★

Dacă bărbatul e un naiv — în 99 la sută din cazuri este — spuneți-i în gura mare că adulterul nu s'a consumat și că doar i-ați întins o cursă spre a vă da seama dacă își mai iubește nevasta ca în primele zile ale căsătoriei. Trucul poate reuși. In tot cazul, nu strică să-l încercați, n'aveți nimic ce pierde !

Firty

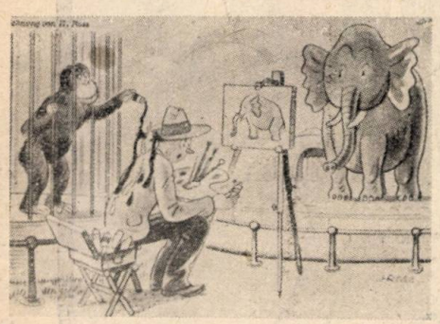

PICTORUL DE ANIMALE. — *Cum dracu se face că tuburile se golesc așa repede ?*

(Lüstige Blätter).

MOȘTENIREA

Am primit o telegramă :

„Vin' urgent.
„A murit tanti Sabina
„Sâmbătă, la Colentina,
„Și te-a pus, bătu-o-ar vina,
„Și pe tine'n testament.
„Poimâini e înmormântarea.
„Deci, grăbește cu plecarea".

M'am grăbit
Și am greșit,
Căci îndată ce-am ajuns,
Ce-am văzut, mi-a fost de-ajuns :
Moștenirea ce-am visat,
Parcă nici n'a existat.
Lizi-a luat bucătăria,
Ionel, sufrageria,
Tanti Dora, rufăria,
Iar Didina, văsăria.
Nenea unchiu, controlorul,
S'a ales cu dormitorul,
Mița, verișoara mea,
A luat o canapea,
Iar Steluța și Mineca,
A luat biblioteca.
Toți din ei s'au procopsit,
Iar mie, ca mai pârlit,
Mi-a lăsat... spre achitare,
Spezele de'nmormântare !

V. Iad

PERCEPTORUL NEMILOS

Un cultivator primind o înștiințare de plata impozitului, scrise perceptorului că fiind în imposibilitate să-l achite, îl ruga să citească versetul 26 din capit. XVIII al evangheliei după Matei și să-i răspundă prin versetul următor.

Impins de curiozitate perceptorul deschise Biblia și găsi la versetul cu pricina scris :

— „Doamne, ai răbdare și-ți voi plăti totul".

Iar versetul următor :

„Atunci Domnul, plin de milă, îi ascultă rugămintea și-i iertă toată datoria".

Perceptorul îi răspunse :

„Am regretul de a vă informa că legile actuale asupra degrevării impozitelor, n'au prevăzut pentru contribuabili aplicarea versetelor 26 și 27 al capit. XVIII din evanghelia după Matei. In consecință vă rog să treceți pe la percepție în cel mai scurt timp posibil, îngrijind de achitarea impozitului pentru a fi scutiți de vizita noastră".

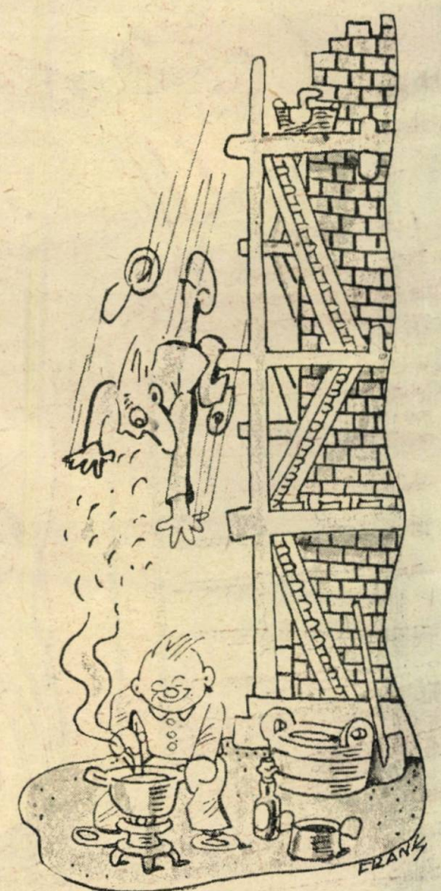

— *Nu te grăbi, Emil ; supa nu-i încă gata.*

GHINIONIST CU NOROC

Persoanele :

IONESCU *(omul căruia totul îi merge pe dos. Ghinionist de prima forță. După o perioadă penibilă de șomaj, a venit în serviciul domnului* VASILESCU, *proprietarul unui mare magazin de sticlărie, și o* LAMPĂ *buclucașă).*

ACT UNIC

Scena reprezintă pe cei doi eroi ai noștri în exercițiul funcțiunii lor.

VASILESCU *(intrând).* — Vă recomand foarte multă atenție la obiectele de sticlă.

IONESCU. — Da, domnule director.

VASILESCU. — Mai ales că sunteți la prima dvs. încercare și nu aveți experiență în materie. Produsele magazinului meu sunt fine și scumpe. Dacă spargeți ceva, plătiți.

IONESCU. — ...Ddda.

VASILESCU. — Bine înțeles că cioburile rămân pentru dv. dacă le plătiți. Ați înțeles ?

IONESCU. — Am înțeles, domnule. Nu vă îndoiți de conștiinciozitatea mea. Voiu lucra cu băgare de seamă. Vreau să-mi fac doar o carieră. *(Șterge praful de pe o lampă de cristal, în timp ce proprietarul iese să bea o cafea).*

VASILESCU. — Mă înapoiez imediat...

IONESCU. — N'aveți nicio grijă ! *(Dar lampa de cristal îl contrazice căzând jos cu zgomot și prefăcându-se în mii de cioburi).*

VASILESCU *(atras de zgomot se întoarce).* — Dumnezeule !

IONESCU. — ! ! ! ! !

VASILESCU. — Această lampă !...

IONESCU. *(Își smulge de disperare părul pentrucă viitorul sau cariera lui, este definitiv distrus. Distrus ca și cristalul lămpii).*

VASILESCU. — ! ! ! !

IONESCU. — ! ! ! !

VASILESCU. — Ce ai făcut?

IONESCU. — Mă duc ! Nu mai aveți nevoie să mă licențiați. Vă jur că n'am făcut-o dinadins.

VASILESCU. — Cretinule! *(reținându-l).* Crezi c'ai să pleci fără să-mi plătești lampa ? Greșești ! Până la ultimul ban !

IONESCU *(după ce face socoteala, întorcând pe dos toate buzunarele).* — Dar n'am niciun ban !

VASILESCU. — Nu-i nimic, îți voiu reține din leafă câte trei sute de lei lunar...

IONESCU. — Și... cât costă lampa?

VASILESCU. — Douăzeci de mii de lei !

IONESCU. — Ura! Ura! Slavă ție Doamne ! Sunt angajat pe toată viața !...

DELIR

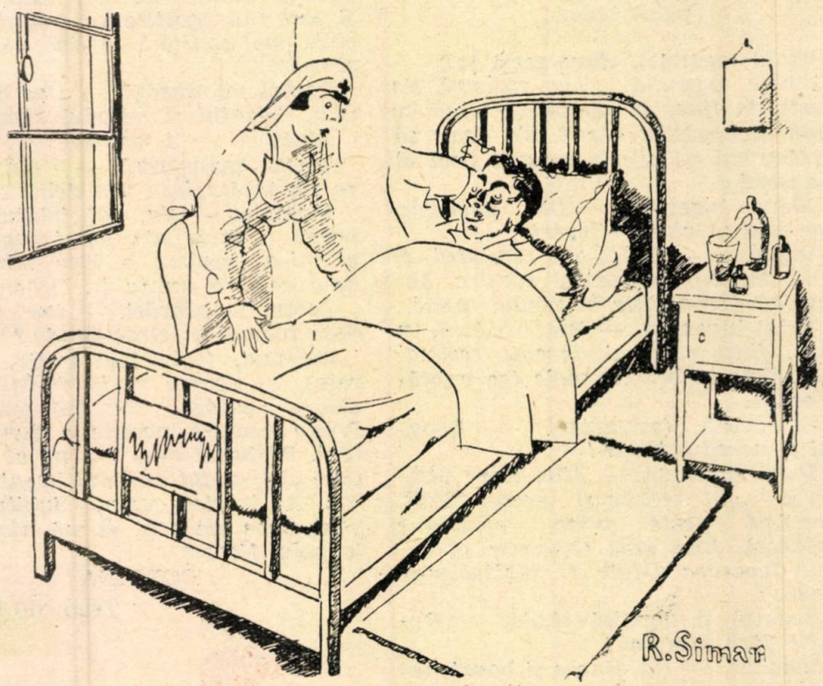

— *Ce preferi : cataplasme ori ventuze ?*
— *Aș vrea mai bine niște sărutări !...*

Mici măsuri

NEINȚELEGERE

Comandantul unuia din vasele noastre de mare, primea plângeri continui contra mateloților săi, cari cum coborau pe uscat se și încăierau cu civilii, de unde bătăi la toartă. Trebuia dar luate măsuri urgente pentru a se pune capăt acestei lipse de disciplină.

Comandantul își adună oamenii pe punte, le trase o săpuneală sdravănă, îi amenință cu cele mai grele pedepse, iar ca încheere, pentru a fi înțeles complet, preciză datoriile marinarului pe uscat:

— „Dacă un civil vă caută ceartă, zise el, dacă vă face apropouri neplăcute, în special în localuri, nu trebue să le băgați în seamă. In asemenea împrejurare un marinar nu are decât un singur lucru de făcut : să bea paharul său și s'o șteagă repede. Ați înțeles" ?

Marinarii stau țepeni și nici nu clipesc.

Atunci comandantul, adresându-se direct unuia din ei îl întrebă :

— „Ai înțeles, Dovlete ? Ia spune-mi... ești într'o cârciumă... un civil îți caută ceartă... îți spune lucruri neplăcute... Ce faci ?

— „Să trăiți, domnule comandant, beau paharul său și o șterg la iuțeală".

★

O INDISCREȚIE PUSĂ LA PUNCT

Intr'o zi de recepție la Tuillerie, Napoleon III, observând pe sculptorul Carpeaux, ale cărui opere îi inspirau o mare admirație, se apropie de el, îl luă de braț și-l trase în firida unei ferestre pentru a sta de vorbă.

Convorbirea dură mult, ba chiar așa de mult că unii din înalții demnitari se simțiră eclipsați de acest artist, care acaparase minutele prețioase ale suveranului. După ce în sfârșit conversația luă sfârșit, sculptorul fu întâmpinat de Contele S... care cu un ton în care flutura o ironie ascuțită, îl întrebă cam ce s'ar fi putut discuta între un monarh și un simplu sculptor, Carpeaux se făcu că nu bagă în seamă nici ironia nici indiscreția și privind în dreapta și în stânga cu teamă, ca și cum s'ar fi temut să nu fie auzit de cineva, șopti contelui :

„Pot să mă încred în dv. că nu veți repeta nimănui cele ce voi spune ?".

— „Oh, despre asta, ai cuvântul meu de gentilom", se grăbi contele curios.

— „Ei bine, împăratul m'a rugat să-l împrumut cu ceva bani".

MARII UMORIȘTI

NUNTA FATALA

de **Cami**

ACTUL I

Inimi sdrobite

(Scena reprezintă o mansardă)

Poetul mansardei. — *Ah, durere! Obligată de cruzii ei părinți, ingenua inimii mele, pe care o iubesc și care mă adoră, se va căsători cu tânărul bogat și prost. Frumosul nostru vis de dragoste e compromis iremediabil! Vai! Vai! Vai! Vai la infinit!*

Bătrâna muză. — *Dacă apești părinți încăpățânați ar fi permis căsătoria noastră, aș fi putut în fine să ies la pensie și tânăra ta soție m'ar fi înlocuit în delicata misiune de inspiratoare.*

Poetul mansardei, (*cu un surâs amar*). — *Ai dreptate, bunico. De multe luni, îmbrăcată c'un voal, cu țeasta acoperită cu o perucă blondă, mi-ai dat iluzia că am lângă mine pe muza poeziei atât de indispensabilă talentului meu.*

Bătrâna muză. — *Nu plânge, poetule! Ia-ți lira! Nu uita că la patru după masă trebue să consemnezi poema ta asupra sardelelor în ulei ale casei „Rebusina".*

Poetul mansardei. — *Ei bine! La lucru!* (scrie).

Ingenua, (intrând). — *Oh, iubite poet al mansardei, părinții mei sunt inflexibili! Mă obligă să mă căsătoresc cu tânărul bogat și nerod. Fie! Mă voiu răsbuna. Deocamdată mă voiu supune voinței părintești!*

Poetul mansardei. — *O, femeie crudă și fără milă!...*

Ingenua. — *Usucă-ți lacrimile tale copioase, poet al inimii mele! Am o idee care ne va salva. Căsătoria mea va fi scurtă și după opt luni, cel mai târziu, ne vom putea iubi liber, grație ideii mele geniale. Pentru ca planul să reușească, e nevoe ca nunta și luna de miere să fie în Groenlanda. Ah, poet al inimii mele, la revedere!* (iese).

ACTUL II

(Scena reprezintă interiorul unui palat bogat)

Tatăl ingenuei, către soția lui). — *Ei bine doamnă, fiica noastră s'a decis, în fine, să se căsătorească cu tânărul bogat și nerod. S'a decis să părăsească pe acel nenorocit poet al mansardei!*

Mama ingenuei. — *Da, domnule. Dar iată că vine ca însăși.*

Ingenua. — *Tată, am renunțat, și mă voiu supune voinței voastre. Accept să devin soția bogatului tânăr.*

Tatăl ingenuei. — *Bravo! Iată, în fine, fiica mea, ai devenit rezonabilă. Vino în brațele mele* (se îmbrățișează).

Camerista, (anunțând). — *Bogatul și nerodul tânăr!*

Tatăl ingenuei. — *Știri bune pentru d-ta, o bogate și nerod tânăr. Trecând peste orice repulsiune naturală, fiica mea consimte să devină tovarășa d-tale. O, iubitul meu ginere!*

Bogatul și nerodul tânăr. — *Bucurie fără margini!*

Ingenua. — *Da, tinere și bogat nerod. Consimt să deviu soția d-tale, dar cu o condiție. Căsătoria noastră trebue să fie celebrată în Groenlanda!*

— *Lenuțo, am auzit că Lily și-a înșelat bărbatul din cauză că a refuzat să-i cumpere o brățară!*

— *Ce oroare!... A propos, când ai de gând să-mi cumperi colierul promis de atâta vreme?...*

— *Doamne Sfinte, Ionescule!... Nici odată n'ai avut o mutră mai idioată ca acum!...*

ACTUL III

Amorul care ucide

(Scena reprezintă mansarda poetului)

Bătrâna muză. — *Poete, ia-ți lira! Adu-ți aminte că azi trebue să cânți laude mărcii „Monoverb" contra bătăturilor.*

Poetul mansardei. — *Nu, bătrână muză. Niciodată nu voiu mai putea să cânt ceva. Inutil să scormonesc talentul, inspirația nu vine. Mă gândesc la aceea care de opt luni se găsește în Groenlanda cu tânărul bogat și nerod. Ah, suferință atroce!*

Bătrâna muză. — *Nu dispera, poet al mansardei. Scumpa ta ingenuă ți-a promis că se va înapoia.*

Ingenua, (intrând). — *Victorie, o poet al inimii mele! Mă întorc liberă și mai îndrăgostită ca înainte! Părinții mei consimt, în fine, să ne căsătorim!...*

Poetul mansardei. — *Dar bărbatul tău... bogatul și nerodul tânăr..*

Ingenua. — *A murit!*

Poetul mansardei. — *Dumnezeule, ce s'a întâmplat? Un delict?*

Ingenua. — *Nu, o iubitul meu poet! Iubirea m'a făcut ingenioasă și mi-a inspirat o idee minunată, de-a celebra nunta în Groenlanda...*

Poetul mansardei. — *Dar, în fine, dece tocmai în Groenlanda?*

Ingenua, (coborând pudic, pleoapele). — *Pentru că în acele regiuni polare noaptea durează șase luni. Prima noastră noapte a durat șase luni. Bărbatul meu n'a putut să reziste și și-a dat sufletul bogat și nerod. Ai înțeles acum, iubitul meu poet, dece am vrut să mă căsătoresc la polul Nord?*

CORTINA

Trad. de **Mello**